

மணிமேகலைப் பிரசுரம் •

காஸக்தாஸ் மறையாத கற்பக இதழ் சிங்குதைகள்!

சிவசுப்ரமணியம்

காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்
த. சீவசுப்பிரமணியம்
(தம்பு - சிவா)

மணிமேகலைப் ப்ரகாசம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447,
7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.
தொலைபேசி: 24342926
தொலைநகல்: 0091-44-24346082
மின் அஞ்சல்: manimekalai@eth.net
இணைய தளம்: www.manimekalaiprasuram.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு :	காலத்தால் மறையாத கற்பக கீதழ் சிறுகதைகள்
தொகுப்பாசிரியர் :	த. சீவசுந்தரமணியம்
மொழி :	தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு :	2005
பதிப்பு விவரம் :	முதல் பதிப்பு
உரிமை :	தொகுப்பாசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை :	11.6 கி.கி
நூலின் அளவு :	கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ)
அச்ச எழுத்தின் அளவு :	10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள் :	XX+140= 160
நூலின் விலை :	ரூ. 45.00
அட்டைப்பட ஓவியம் :	திரு.க.மயூரன்
லேசர் வடிவமைப்பு :	பாண்டிராஜா கிராஃபிக்ஸ். சென்னை - 24
அச்சிட்டோர் :	பி.வி.ஆர்.ஆப்ஸெட் சென்னை-14.
நூல் கட்டுமானம் :	தையல்
வெளியிட்டோர் :	மணிமேகலைப் பதிப்பகம் சென்னை - 17, இந்தியா.

பொருளடக்கம்

வ. எண்.	தலைப்பு	ப. எண்
1.	குருநிஷ் குற்றம் செ.கணேசலிங்கன்	3
2.	நிதிப்பு: பொன்னம்மாவும் தோசைச் சட்டியும் அவளது மகனும் நெல்லை க.பேரன்	13
3.	முடிநின்று ஆரம்பம் நீர்வை பொன்னையன்	23
4.	அருங்கிஷ் ஆரம்பம் குப்பிழான் ஐ.சண்முகன்	37
5.	ஆற்றல் விடு அந்தி கே.டானியல்	45
6.	நிதானிஷ் அருங்கிஷ் போர்வையூர் ஜிப்ரி	61
7.	ஒருகுருங்கிஷ் அருங்கிஷ் செ.கதிர்காமநாதன்	71
8.	ஒருகுருங்கிஷ் அருங்கிஷ் எஸ்.இராஜம் புன்பவனம்	85
9.	ஒருகுருங்கிஷ் அருங்கிஷ் செ.கந்தசாமி	91
10.	ஒருகுருங்கிஷ் அருங்கிஷ் பிரகாஷ் (தமிழக எழுத்தாளர்)	105
11.	ஒருகுருங்கிஷ் அருங்கிஷ் செ.யோகநாதன்	117
12.	ஒருகுருங்கிஷ் அருங்கிஷ் தம்பு-சிவா	133

சமர்ப்பணம்

என்னை பெற்று வளர்த்து
ஆளாக்கிய என்னருமை
பெற்றோர்கள், என்னை வாழ
வைத்த தெய்வங்கள் ஐயா தம்பு
அவர்களுக்கும், அம்மா தையல்
நாயகி அவர்களுக்கும் மற்றும் என்
அன்புச் சகோதரிகள் மகாலக்ஷ்மி,
திலகவதி ஆகியோருக்கும் இந்நூல்
சமர்ப்பணம்.

நூல் முகம்

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றை நான்கு கட்டங்களாக
வகுக்கலாம். அவை ஈழகேசரிக் காலம், மறுமலர்ச்சிக் காலம்,
முற்போக்கு இலக்கிய காலம், போர்க்காலம் ஆகும்.

ஈழகேசரிக் காலம்: ஈழகேசரி எழுத்தாளர்கள் சமூக
சீர்திருத்தத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு தமது படைப்புகளைப்
புனைந்தார்கள். சாதிப் பாகுபாடு, சீதனக் கொடுமை, மற்றும்
மதுபாவனை போன்றவற்றுக்கு எதிராகத் தமது ஆக்கங்களைப்
படைத்தார்கள்.

மறுமலர்ச்சிக் காலம்: மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் பல புதிய
எழுத்தாளர்கள் தோன்றினர். உள்ளடக்கத்திலும், உருவத்திலும்
தமிழ் நாட்டுக்கு இணையான சிறந்த படைப்புகளை
உருவாக்கினார்கள். மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் மண்வாசனையையும்,
யதார்த்தப் பண்புகளையும் கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன.
இவ் எழுத்தாளர்கள் சமுதாயத்தை நோக்கிய வெறும்
பார்வையாளர்களாகவே இருந்து தமது ஆக்கங்களை எழுதி
வந்தனர். அத்தகைய நிலை காரணமாகவே இவர்களுடைய
படைப்புகளால் சமுதாயத்தில் எவ்விதத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்த
முடியவில்லை.

முற்போக்கு இலக்கியக் காலம்: முற்போக்கு
எழுத்தாளர்கள் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற
இலட்சிய வேட்கையுடன் தமது படைப்புகளை ஆக்கினார்கள்.
இவ் எழுத்தாளர்களில் அநேகர் மாக்ஷிஸ் சித்தாந்த கோட்பாட்டை
ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் ஸ்தாபனமயமாய் இயங்கும்
நோக்குடன் 'முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்' என்ற அமைப்பை
உருவாக்கினார்கள். இவ் அமைப்பில் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரி
யர்கள் தொடக்கம் சாதாரண தொழிலாளர்கள் வரை உறுப்பினராக
இருந்ததுடன் படைப்பாளிகளாகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள்.
இவர்கள் மக்களுடைய போராட்டங்களில் நேரடியாகவே பங்கு

பற்றியிருக்கின்றார்கள். மக்களுடைய போராட்டங்கள் - தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜனப் போராட்டம் - தொழிலாளர்கள் விவசாயிகளின் போராட்டம் ஆகியவற்றில் நேரடியாகப் பங்குபற்றி இருந்ததுடன் இப்போராட்டங்களில் தாங்கள் பெற்ற அனுபவங்களையும், உணர்வுகளையும் கலைத்துவமான படைப்புகளாக வெளிக் கொணர்ந்தார்கள். இவர்கள் மக்களைப்பற்றி மக்களுக்காகவே தமது படைப்புகளைப் படைத்து மக்களுக்கு வழங்கினார்கள். அதனால்தான் இவர்களின் படைப்புகள் வலிமையானதாகவும், மக்கள் மத்தியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

போர்க் காலம்: மொழிப்பிரச்சினை இனப்பிரச்சினையாகி பின்னர் யுத்தமாக வெடித்தது. இக்காலகட்டத்தில் அரசின் அடக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்ட உணர்வுகளைப் பிரவாகிக்கின்ற இலக்கியம் தோன்றியது. அது மாத்திரமல்ல போராளிகளிலிருந்தும் பல படைப்பாளிகள் தோன்றினார்கள். போரினால் புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களும் தம் மக்களுக்குச் சொந்த மண்ணில் ஏற்பட்ட கோடுங்களை உலகம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் துணிந்து எழுதினார்கள். ஈழத்து நவீன இலக்கியம் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்று ஆரோக்கியமான நிலையில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

'கற்பகம்' முற்போக்கு இலக்கிய காலகட்டத்தில் எழுபதுகளில் எழுந்தது. இக்காலகட்டத்தில் இலக்கிய உணர்வுள்ள இளம் ஆர்வலர்கள் 'இளம் எழுத்தாளர் முன்னேற்றப் பேரவை'யை அமைத்தார்கள். இப்பேரவை 'கற்பகம்' என்ற இருதிங்கள் இதழை வெளியிட்டு வந்தது. நீண்டகாலத்துக்குப்பின், கற்பகம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டு 'கற்பகம் சிறுகதைகள்' என்ற நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

கற்பகம் சிறுகதைத் தொகுப்பில் மூன்று மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களான செ.கணேசலிங்கன், கே.டானியல், நீர்வை

பொன்னையன் ஆகிய மூவரது படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முற்போக்கு இலக்கிய இளம் எழுத்தாளர்களான செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், செ.கந்தசாமி ஆகியோரின் சிறுகதைகளும் வெளிவந்துள்ளன. இவர்களுடன் வளர்ந்துவரும் ஈழத்து எழுத்தாளர் ஐவருடையதும், தமிழக எழுத்தாளர் பிரகாஷ் எழுதிய சிறுகதை ஒன்றும் இடம்பெற்றுள்ளன.

'நினைவின் அலைகள்' என்ற சிறுகதையை காலியைச் சேர்ந்த போர்வையூர் ஜிப்ரி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இவர் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த முஸ்லீமாக இருந்தும் அசல் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழில் தனது கதையைப் படைத்துள்ளார். இக்கதை கலையம்சம் கொண்ட ஒரு காதல் கதை. விதவைத் திருமணத்தை வலியுறுத்தி நிற்பதும், சினிமா கதையம்சம் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது.

'விழிப்பு' நெல்லை க.பேரன் எழுதியது. யாழ்குடாநாட்டில் வடமறாச்சி சிறுநண்டிகளுக்கு பெயர் பெற்ற பிரதேசம். இவருடைய இந்தப் படைப்பு தோசை மணம் வீசும் ஒரு சமூகக் கதை. வேலையற்ற ஒரு வாலிபனின் குடும்பத்தின் பரிதாபக்கதை. இப்படைப்பு அவரது ஒளியுள்ள எதிர்காலத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்திருந்தது.

'ஆற்றல்மிகு கரத்தில்' இது சாதியத்திற்கு எதிரான கதை. கே.டானியலின் ஏனைய கதைகளைப்போல இதுவும் ஒரு (போமிலா) கதை, "கள்ளுச் சீவுகின்றவர்களுடன் கள்ளத்தொடர்பு உள்ளவர்கள்" என்றும், "சேட் கிழிப்பது" "இறவுக்கை கிழிப்பது" என்றும், "அடி உதை வாங்கும் கீழ்சாதிகள்" "விதானையார் வீட்டு அடிமைகள்" போன்ற டானியலின் அனேகக் கதைகளிலும் நாவல்களில் வரும் சம்பவங்களை "ஆற்றல்மிகு கரத்தில்" தரிசிக்க முடிகின்றது.

"அழகியின் துயரங்கள்" என்ற சிறுகதையை குப்பிளானைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட குப்பிளான் ஐ.சண்முகன் எழுதியுள்ளார்.

இதுவும் ஒரு சமூகக்கதை, அலுவலகங்களிலும், கடைகளிலும் வேலை செய்கின்ற இளம் பெண்கள் வேலைத்தலங்களிலும், பஸ்சில் பிரயாணம் செய்யும் போதும் முகங்கொடுக்கின்ற அவலங்களை உள்ளம் நெகிழும்படியாக இக்கதையில் வர்ணிக்கின்றார் கதாசிரியர்.

“ஜானுப்பாட்டி அழுகின்றாள்” தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பிரகாஷின் சிறுகதை இளமையின் உணர்ச்சித் துடிப்புகளை விரச மின்றி கலைத்துவத்துடன் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இளமைத்துடிப்பினால் ஏற்பட்ட பாதகமான விளைவு முதியவளான ஜானுப்பாட்டியைத் தாக்கியுள்ளதுடன் அவளது துயரை ஆர்பாட்டமேதுமில்லாமல் நாசக்காக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை கதாசிரியரின் கலைத்துவ முதிர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

“முடுதிரை” என்னும் சிறுகதையைப் புனைந்த செ.கந்தசாமி முதலாளித்துவ சுரண்டல் முறையை பிரச்சார வாதையின்றி கலைத்துவத்துடன் வெளிப்படுத்துகின்றார். கதையாசிரியர் இளம் எழுத்தாளராக இருந்தும், அவரது படைப்பு அவரது ஒளியுள்ள எதிர்காலத்திற்குக் கட்டியம்கூறி நிற்கின்றது.

“முடிவிலிருந்து ஆரம்பம்” இது நீர்வை பொன்னையனின் படைப்பு. அரசாங்கம் மாறினாலும் அரசு யந்திரத்தின் மாற்றமின்றி எதையும் உருப்படியாகச் சாதிக்க முடியாது என்ற தொனிப் பொருளைக் கருவாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட கதை. அரசாங்க மாற்றத்தினால் தமக்கு விடிவு காலம் வந்துவிடும் என்று மனப்பால் குடிக்கும் வேலையற்ற பட்டதாரி மாணவனின் மன உணர்வுகளைத் தாங்கி நிற்கும் கதை. கருவுக்கு ஏற்ற உருவத்தை இக்கதையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

“குருவின் குற்றம்” மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கன் இக்கதையின் கர்த்தா. வேலை தேடித்திரியும், அது எட்டாக் கனியாக இருக்கும், படித்த பட்டதாரி இளைஞனது உள்ளக் குமுறலையும், சமுதாய மாற்றத்தையும் வேண்டி நிற்கும்

கதை. ஆசிரியரது அனுபவ முத்திரையை இக்கதையில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

“எங்கே பணம் முதன்மை பெறுகின்றதோ” பெண் எழுத்தாளராகிய மன்னார். அடம்பனைச் சேர்ந்த இராஜம் புஸ்பவனம் எழுதிய கதை. இசை இறைவனுக்கு அர்ப்பணிப்புச் செய்ய வேண்டியது. பணத்துக்காக விலை கூறி விற்க வேண்டியதல்ல என்பதை வலியுறுத்துகின்றார்.

“இருவேறு உலகங்கள்” எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனின் ஆக்கம். வேலையற்ற பட்டதாரிகளின் மன உளைச்சல்களையும், ஏக்கங்களையும் கதாசிரியர் வெற்றிகரமாகச் சித்தரித்துடன் கல்விக்கும் உற்பத்தித்துறைக்கும் எதுவித தொடர்பின்மையையும் ஆசிரியர் தொட்டுக் காட்டுகின்றார்.

“ஒரே குடிசையைச் சேர்ந்தவர்கள்” என்ற சிறுகதையை செ.கதிர்காமநாதன் எழுதியுள்ளார். சுரண்டல் முறைக்கு எதிராக சலவைத் தொழிலாளர்கள் ஸ்தாபனம் அமைத்துப் போராடுவதற்கு எழுச்சியுற்றதையும், இப்போராட்டத்திற்கு வறிய விவசாயிகள் ஆதரவு வழங்கியமையையும் கதாசிரியர் உயிர்த்துடிப்புடன் சித்தரித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாசிரியர் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை உணர்வுபூர்வமாகத் தழுவிநிற்பதை இக்கதை புலப்படுத்துகின்றது.

“சிறுத்தைகள்” என்ற சிறுகதையை யாழ்ப்பாணம் இணுவிலைச் சேர்ந்த தம்பு சிவா எழுதியுள்ளார். அடக்குமுறை எங்கு நடந்தாலும் அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கவேண்டும் என்ற உணர்வைக் கொண்டுள்ள எழுத்தாளர் 1974ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் நடைபெற்ற ஜாதிக் கலவரத்தை மையப் பொருளாக வைத்து தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டத்தினை இக்கதையில் சித்தரித்துள்ளார். இக்கதை ஆசிரியரின் முதல் படைப்பு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அணிந்துரை

இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர் திரு. த. சிவசுப்பிரமணியம் எனது நீண்ட கால நண்பன். நல்ல எழுத்தாளன். பேச்சாளனும் கூட. இணுவையூர் தொண்டு, இணுவையூர் வசந்தன் தம்பு-சிவா எனப் பல புனைப்பெயர்களில் பல ஆக்கங்களை நமக்குத் தந்துள்ளார். சமூகத்தின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து, தீமைகளைக் கண்டு கொதித்து எழுந்து, யதார்த்தமாக இலக்கியம் படைப்பவர்.

எழுபதுகளிலே இருதிங்கள் சிற்றிதழாக வெளிவந்த கற்பகத்தின் ஆசிரியர் குழுவில் சிறப்பாசிரியராகப் பணியாற்றியவர். வேறுபட்ட இலக்கிய குழாம்களாக அக்காலத்தில் உருவெடுத்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை நடுவுநிலை நின்று இவ்விதழ்களில் இவர்கள் பிரசுரித்து உள்ளனர் என்பது வியக்கத்தக்கது. இலக்கியம் மக்களுக்காகவே என்ற கோட்பாட்டின் வழிநின்று இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டுவந்துள்ளனர்.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்குக் குறிப்பாக இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு நல்ல களம் அமைத்துக் கொடுப்பது கற்பகத்தின் நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல் இவ்விதழ்கள் நல்ல ஆரோக்கியமான ஆக்கங்களை வாசகருக்கு அன்று விருந்து படைத்ததை இத்தொகுப்பு மூலம் தொகுப்பாசிரியர் சிவசுப்பிரமணியம் உணர்த்திவிட்டார்.

தலைநகர் கொழும்புக்கு அன்று தொழில் பார்க்க வந்த இளைஞர்கள் தமது ஓய்வு நேரத்தை இப்படியான இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபட்டு அன்று இலக்கியப்பணி செய்தமையை பிரதிபலிப்பதாக இத்தொகுப்பு நூல் நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது.

நேரம் கிடைத்த போதெல்லாம், தமிழறிஞர் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, எழுத்தாளர்கள் நீர்வை பொன்னையன், செ.கதிர்காமநாதன், நாடறிந்த விமர்சகர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ஆகியோருடன் பழகி, அறிவுரைகள் பெற்று கற்பகம் இதழ் சிறப்புற

முயன்றவர் தொகுப்பாசிரியர் என்பதை அறிந்து மகிழ்கிறோம். இத்தகைய நல்ல நோக்கங்களுடன் உருவான “கற்பகம்” இருதிங்கள் சஞ்சிகை மூன்றிதழ்களை நமக்குத் தந்து விருந்து படைத்தது. பின்னர் ஆசிரியர் குழுவினால் அதனை தொடர முடியவில்லை என்பது கவலைதருகிறது. சிவகாமி அம்மா பப்ளிகேஷன்ஸ் கொழும்பில் இருந்து “சந்நிதி” என்னும் காலாண்டு இதழை வெளியிட்ட போது, அதன் இதழ்களைக் கண்ணுற்று மகிழ்வற்ற இலக்கிய ஆர்வமுள்ள ஒரு அரசியல் பிரமுகர் என்னைச் சந்தித்துப் பாராட்டிவிட்டு என்னிடம் கூறியது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

“இது நல்ல இலக்கியப் பணி. எனக்கும் பல சஞ்சிகைகளை வெளியிட்ட அனுபவம் உண்டு ஒன்றை மட்டும் கூறுகிறேன். இது ஓர் அக்கினிப் பரீட்சை. இப்படி நினைத்துக் கொண்டு அவதானமாக, இப்பணியில் ஈடுபடுங்கள். எனது வாழ்த்துகள்.”

கற்பகம் மூன்று இதழ்களுடன் நின்றமையும், அதனை உருவாக்கிய இளைஞர்களுக்கு ஓர் அக்கினிப் பரீட்சை என்றே சொல்ல வேண்டும்.”

மூன்றே மூன்று இதழ்கள் ஊடாக வாசகர்களுக்குக் காத்திரமான எத்தனையோ வகையான படைப்புகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவ்விதழ்களில் மலர்ந்த காத்திரமான சிறுகதை ஆக்கங்களை ஏந்தி தொகுப்பாக வெளிவருவதே திரு.த.சிவசுப்பிரமணியத்தின் “காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்”

நண்பர் தம்பு-சிவாவின் மனைவி திருமதி. இராதை ஓர் இலக்கிய ஆர்வலர். மகள் செல்வி மாதுமை ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி. சிறுகதை எழுத்தாளர். அவர் சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் ஆற்றும் பணிகளுக்குப் பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். அவரது இளமைக் காலச் சிறுகதைகள் மட்டுமே தற்பொழுது நூலுருப் பெறுகின்றது.

அவரது சிறுகதைகள் “தூரத்து கோடை இடிகள்” என்னும் தலைப்பில் விரைவில் நூலாக வெளிவரவுள்ளது. இவர்கள் இருவரின் ஒத்துழைப்பு நண்பர் தம்பு-சிவாவுக்கும் அவரது இன்றைய இலக்கிய ஆக்கங்கள், பணிகளுக்கும் உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன.

விரைவில் எழுத்தாள நண்பர் தம்பு-சிவாவின் அனைத்துச் சிறுகதைகளும் நூலாக வெளிவந்து நமது நாட்டுச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு மெருகூட்ட வேண்டி எனது வாழ்த்துகள்.

வே.வரதசுந்தரம்

25, 36வது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 08.

தொகுப்பாசிரியரின் எழுதுகோலிலிருந்து...

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் செழுமைக்காலமான எழுபதுகளில் தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகள் பல வெளிவந்து வாசகர்களுடைய அபிமானங்களைப் பெற்றுநின்றன. மல்லிகை, அஞ்சலி, கற்பகம், தமிழமுது போன்ற சஞ்சிகைகள் முத்திரை பதித்து ஈழத்திருநாட்டின் கலை இலக்கிய வளங்களை மெருகூட்டி வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இவற்றுக்கு முன் வெளிவந்த வசந்தம், கலைச்செல்வி, கலைமதி ஆகிய சஞ்சிகைகளும் கலை இலக்கியத்துறைக்குப் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

ஈழத்தவர்கள் மத்தியிலே... எம்மவர்களாலும் தரமான சஞ்சிகைகள் வெளிக்கொணர முடியும் என்ற உத்வேகம் தோன்றிநின்ற காலப்பகுதி; அரசாங்க உத்தியோகத்திற்காக இலங்கையின் தலைநகராக இருந்த கொழும்புக்கு வந்த இளைஞர்கள் ஒன்றாக இணைந்து “இளம் எழுத்தாளர் முன்னேற்றப் பேரவை” என்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்கினோம்.

ஈழத்தின் கலை இலக்கிய பாரம்பரியங்களை வளர்க்க வேண்டும், இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எம் மத்தியில் வியாபித்திருந்தது. ஒரு கலை, இலக்கிய, பொருளாதார சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் எல்லோர் மனத்திலும் உதித்தாலும் நிதிப் பிரச்சனை எம்மைப் பெரிதும் வாட்டியது. துணிவும், உத்வேகமும், விடாமுயற்சியும் எப்படியாவது ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணக் கருவைத் தோற்றுவித்து வெற்றியும் கண்டது.

ஈழத்து இலக்கிய வானில் ‘கற்பகம்’ என்னும் சஞ்சிகை உதயமானது. ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவனாக இருந்து கற்பகத்தின் சிறப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றினேன். அலுவலகக் கடமைநேரம் தவிர கிடைக்கும் நேரங்களில் எல்லாம் கற்பகத்தின் வளர்ச்சிக்காகவே இரவு பகல் பணியாற்றினேன். என்னுடன் இணைந்து என் நண்பர்களாகிய முத்து இராசரத்தினம்,

பத்மயோகன், சபாபதிப்பிள்ளை, தங்கராசா, பொன்னம்பலம் தியாகேசு ஆகியோர் தங்கள் ஒத்துழைப்பை வழங்கியிருந்தார்கள். கற்பகத்தின் அமைப்பு, உள்ளடக்கம் போன்றவற்றில் நண்பர் செ.யோகநாதன் பெரும் ஒத்தாசையாக இருந்துதலியுள்ளார்.

நேரம் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, நீர்வை பொன்னையன், செ.கதிர்காமநாதன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ஆகியோரைச் சந்தித்து கற்பகம் இதழ்பற்றி கலந்துரையாடுவேன். பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அச்சந்தர்ப்பத்தில் பல அறிவுரைகளையும், விளக்கங்களையும் வழங்கியமை இப்பொழுதும் பகமையாகவுள்ளது.

இவ்விடத்தில் பெயர் குறிப்பிடாத பல அறிஞர்களும், இலக்கிய கர்த்தாக்களும் நண்பர்களும் விளம்பரங்கள் தந்துதலியோரும் கற்பகத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர். அவர்களை மறவா நெஞ்சுடன் நினைவுகூர வேண்டியது என் கடமையாகும்.

கற்பகம் முதல் இதழ் வெளியீட்டு விழா பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடைபெற்றபோது அவ்விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிய மதிப்புக்குரிய பெரியார் இராணி அப்புக்காத்து ரெங்கநாதன் ஐயா அவர்களையும், முதல் பிரதியைப் பெற்ற கட்டடக்கலைஞர், தொழிலதிபர் வி.எஸ்.துரைராஜா அவர்களையும் நன்றியுடன் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அத்துடன் தனது பதினொராவது வயதில் கற்பகம் முதல் இதழுக்கு அட்டைப்படம் வரைந்துதந்த உமாசங்கர் தற்பொழுது இங்கிலாந்தில் டாக்டராகப் பணிபுரிகிறார்.

“கற்பகம்” கலை, இலக்கியம், பொருளாதார - இருதிங்கள் ஏடாக 1970ஆம் ஆண்டு 1971ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது. ஈழத்தின் பிரபல்யமான எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் பல கற்பகம் இதழ்கள் மூலமாக வாசகர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்கக் கூடிய கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், தொடர்கதைகள், கவிதைகள், நாட்டார் பாடல்கள், மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கங்கள், விமர்சனங்கள் போன்ற பல படைப்புகளை உள்வாங்கிய கற்பகம் மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது.

இலங்கை வானொலி அக்காலகட்டத்தில் “கலைக்கோலம்” என்ற ஒரு கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சியை நடாத்திவந்தது. அந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றில் கற்பகம் சஞ்சிகையும் விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, கவிஞர் முருகையன் போன்ற அறிஞர்களால் ஈழத்தில் வெளிவருகின்ற தரமான சஞ்சிகைகளில் கற்பகமும் ஒன்று என்று விமர்சிக்கப்பட்டபோது அந்நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான் உண்மையிலேயே மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டேன். அந்தச் சம்பவமும் என் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக இருந்திருக்கின்றது.

பேராசிரியர்களான க.கைலாசபதி, கா.குலரத்தினம் பண்டிதர் கவீரகத்தி, கவிஞர் முருகையன், ஆ.துரைரெத்தினம் போன்றோரின் இலக்கிய பொருளாதாரக் கட்டுரைகளும், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், மலைமங்கை, சந்திரன் ஆகியோரின் விமர்சனம், நூல் அறிமுகம் என்பன உள்ளடக்கிய ஆக்கங்களும் கற்பகம் இதழ்களில் இடம் பெற்றிருந்தன. முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலருடையதும், வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களுடையதும் (அக்காலப் பகுதியில்) சிறுகதைகள் பல வெளிவந்து வாசகர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

செ.யோகநாதன் எழுதிய “சிறுபொறியும் பெருநெருப்பும்” என்ற தொடர்கதையும், திருமதி ந.பாலேஸ்வரி எழுதிய “ராதையின் பாதையில்...” என்ற தொடரும் கற்பகத்தில் வெளிவந்த போதிலும் முற்றுப் பெறவில்லை. கவிதைகளைப் பொறுத்தளவில் அன்றும், இன்றும் மக்கள் மனங்களில் இடம்பிடித்த சில்லையூர் செல்வராஜன், முருகையன், மஹாகவி, எம்.ஏ.நுஃமான், கல்வயல் வே.குமாரசாமி, மருதூர்க் கொத்தன், ச.வே. பஞ்சாட்சரம், பண்டிதர் ஆர்.வடிவேல் (திருமலை வேலன்) ஷெஷ்லிதாசன், திக்வல்லை கமால், மு.பொன் நல்லைக்குமரன் ஆகியோருடைய ஆக்கங்களும் கற்பகத்திற்குச் சிறப்புச் சேர்த்திருந்தன.

அதுமட்டுமல்லாமல் புதிய வெளியீடுகள், உருவக்கதைகள், நாட்டார் கதைகள், குட்டிக்கதைகள், மணிக்கதைகள், பேட்டிகள்,

உங்கள் விருந்து, ஈழத்துத் திரைப்படம். (குத்துவிளக்கு) பற்றிய கருத்துகள், கொழும்பு பாடசாலைகளின் தமிழ்மாணவ மன்றங்களால் நடாத்தப்பட்ட முத்தமிழ் விழா நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய தொகுப்புகள் போன்ற இன்னோரன்ன அம்சங்களையும் தாங்கி கற்பகம் உலாவந்தது. அச்சடித்த பிரதிகள் அனைத்தும் விற்பனையாகி சாதனையும் படைத்தது.

இத்தகைய சிறப்புகளைப் பெற்ற “கற்பகம்” பெருமைமிக்க சரித்திரம் படைத்து, காலத்தால் மறையாமல் நிற்கின்ற நிலையில், அவற்றில் வெளிவந்த சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “கற்பகம் சிறுகதைகள்” என்ற நூலை இன்றைய வாசகர்களுக்காகவும், மறைந்த எழுத்தாளர்களை நினைவு கூருவதற்காகவும் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளேன். கடந்த முப்பத்தி ஐந்து வருடங்களாக என் மனத்தில் இருந்துவந்த ஒரு இலட்சிய தாகம் நீண்ட காலங்களுக்குப் பின் இப்பொழுது நிறைவேறியுள்ளமை பெரு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

அன்றைய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் நிலை, சமூகப் பிரச்சனைகள், மண்வாசனை, பேச்சுமொழி, கல்வி நிலை, கலாசார விழுமியங்கள் போன்ற பல அம்சங்களை உள்ளடக்கிச் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. பெரும்பாலான கதைகள் யதார்த்தப் பண்புகளைக் கொண்டனவாகவே அமைந்திருந்தன.

இதன் சிறப்பம்சம் என்னவென்றால் மிகவும் பிரபல்யமான எழுத்தாளருடைய ஆக்கங்கள் கற்பகத்தில் வெளிவந்திருந்தன. அவற்றுள் ஈழத்தின் முற்போக்கு எழுத்தாளராகிய செ.கணேசலிங்கன், கே.டானியல், நீர்வை பொன்னையன், செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், செ.கந்தசாமி ஆகியோருடைய சிறுகதைகளும் வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களாக இருந்த நெல்லை க.பேரன், குப்பிளான் ஐ.சண்முகன், இராஜம் புஸ்பவனம், போர்வையூர் ஜிப்ரி, தம்புசிவா ஆகியோரின் ஆக்கங்களும், தமிழகத்தின் எழுத்தாளர் பிரகாஷ் எழுதிய ‘ஜானுப்பாட்டி அமுது கொண்டிருக்கிறாள்’ என்ற சிறுகதையுடன் மொத்தமாகப் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் “காலத்தால்

மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்” என்ற இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. ‘கற்பகம் சிறுகதைகள்’ ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப் படியாக அமைந்துள்ளமையால் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளருக்கும், இதழியல் கற்கை நெறிகளில் கல்வியியலும் மாணவர்களுக்கும், கலை இலக்கியத் துறை ஆர்வலர்களுக்கும், வளரும் எழுத்தாளர்களுக்கும், இன்றைய வாசகர்களுக்கும் பேருதவியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ‘காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்’ என்றும் உங்கள் மனத்தை விட்டகலாமல் இருக்குமென நம்புகின்றேன். இதே வேளை என் மகள் செல்வி மாதுமை எழுதிய சிறுகதைகளின் தொகுப்பு “தூரத்து கோடை இடிகள்” நூலாக வெளிவருவது எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தந்துள்ளது.

“காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்” தொகுப்பு வெளிவருவதற்கு ஆக்கபூர்வமான ஒத்துழைப்பு நல்கிய நல்லுள்ளங்களுக்கு முதலில் என் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். திரு. ரவிதமிழ்வாணன் உலகறிந்த தமிழர். அவர்களுடைய ஏற்பாடுகளில் நடாத்தப்படும் புத்தகக் கண்காட்சிகள் உலகளாவிய அளவில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதை தமிழ்நெஞ்சங்கள் நினைவுகூருகின்றார்கள். அவருடைய தமிழ்ப் பணியையும், விடாமுயற்சியையும் உலகெங்கும் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் மறக்க மாட்டார்கள்.

அவருடைய நற்பணி காரணமாக “கற்பகம் சிறுகதைகள்” தமிழ்நாடு (இந்தியா), சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளுக்கும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்கள் வாழுகின்ற இங்கிலாந்து, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மனி, சுவீட்சலாந்து, நோர்வே, பிரான்ஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கும் சென்றடையும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை எனக்குண்டு. ஆகவே உலகமெங்கும் பரந்துவாழும் தமிழ்பேசும் மக்கள் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினரால் அச்சுவாகனம் ஏற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ள ‘காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்’ நூலைப் பெற்று அதிலுள்ள சிறுகதைகள் பற்றிய உங்கள்

உள்ளக்கிடக்கைகளை எழுத்துருவில் எனக்கு அனுப்பி வைத்தால்... எனது முயற்சிக்குக் கிடைத்த வெகுமானமாக நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொள்வேன்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு காத்திரமான பதிப்புரை வழங்கிய வெளியீட்டாளர் திரு. ரவிதமிழ்வாணனுக்கும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் தனது கருத்துகளைக் காத்திரமான முறையில் நூல்முகம் தந்த முதுபெரும் எழுத்தாளருக்கும், பல பணிகளுக்கு மத்தியிலும் ஒரு இலக்கிய ஆர்வலனின் வேண்டுகோளை ஏற்று அணிந்துரை வழங்கிய பத்திரிகையாளரும் எழுத்தாளருமாகிய திரு.வே.வரதசுந்தரம் அவர்களுக்கும், இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவரப் பலவகையிலும் ஒத்துழைப்பு நல்கிய ஈழத்தின் முதுபெரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் திரு.நீர்வை பொன்னையனுக்கும், அட்டைப்படத்தை அழகுற அமைத்துத் தந்த திரு.கமயூரனுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இத்தொகுப்பை வெளியிட நிதி உதவி வழங்கிய செல்வி மாதுமைக்கும், மிகச் சிறப்பான முறையில் "காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்" தொகுப்பை பதிப்பித்து வழங்கிய தமிழ்நாடு மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும், அங்கு கடமை புரியும் தொழிலாளத் தோழர்களுக்கும் என் நன்றியையும் தோழமையுள்ள வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றி

என்றும் உங்கள்
த. சிவசுப்பிரமணியம்,
(கற்பகம் சிறப்பாசிரியர்)

15, வித்யாலயம் ஒழுங்கை,
திருக்கோணமலை, இலங்கை,
தொலைபேசி: 026 2222708

பதிப்புரை

திருக்கோணஸ்வரம் தட்சிணகைலாசம் என்ற நூலை வெளியிடுவதற்காக மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருக்கோணமலை சென்றிருந்தேன். இதன் நூலாசிரியர் திரு.வடிவேலு மாஸ்டர் தன் 83வது வயதில் உடல் நலக் குறைவினையும் மீறி இவ்விழாவிற்கு வந்து கலந்து கொண்டு சிறப்புச் சேர்த்தார். அப்போதுதான் தமிழுக்கு இவர் செய்துள்ள அரிய பணிகளையும் இவரிடம் பயின்ற ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் உலகெங்கும் பரவி தமிழை வளர்த்து வருவதையும் அறிய முடிந்தது.

இப்படிப்பட்ட அற்புதமான மனிதரின் மிக நெருங்கிய உறவினரான திரு. சிவசுப்பிரமணியத்தின் அறிமுகம் அண்மையில் எங்கள் நூலாசிரியர் திரு.வரதசுந்தரம் மூலம் கிடைத்தது. வெள்ளவத் தையில் கடற்கரைச் சாலையில் தொடர்ச்சியாக வீசும் காற்றுடன் நல்லதொரு சூழ்நிலையில் வசிக்கும் திரு.சிவசுப்பிரமணியம் வீட்டிற்கு நாங்கள் இருவரும் சென்றிருந்தோம். அச்சமயத்தில்தான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கற்பகம் என்ற இனியதொரு இலக்கிய இதழை செவ்வனே நடத்தியிருக்கிறார் என்பதும் இவருடைய மகள் செல்வி.மதுமையும் குறிப்பிடத்தகுந்த சிறுகதைப் படைப்பாளர் என்பதையும் அறிய முடிந்தது.

இதில் வரும் சில சிறுகதைகளைப் பற்றி சிறிது பார்ப்போம். 'நினைவின் அலைகள்' கதையில் காலவசத்தால் கணவனையும் வாழ்வையும் இழந்து நெருக்கடியில் நிற்கும் பெண்ணுக்கு, முன்னர் அவள் குடும்பத்தாரால் நிராகரிக்கப்பட்ட அவள் அத்தை மகன் அவளுக்கு வாழ்வு தந்து ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

பெண்ணாகப் பிறந்தால், அதிலும் அழகாகப் பிறந்தால் இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் எவ்வளவு தொல்லைகளையும் துன்பங்களையும் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதை வேலைக்குச் செல்லும் பெண்ணின் மூலமாக 'அழகியின் துயரங்கள்' எனும் கதையில் கதாசிரியர் நயமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

சாதியக் கொடுமைகளையும் அவற்றை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் 'ஆற்றல்மிகு கரத்தில்', 'ஒரே குடிசையைச் சேர்ந்தவர்கள்', 'சிறுத்தைகள்' ஆகிய கதைகள் வலியுறுத்துகின்றன.

'குருவின் குற்றம்', 'இருவேறு உலகங்கள்' ஆகிய கதைகள் நடைமுறையோடு தொடர்பில்லாத, தேச முன்னேற்றத்திற்கு, பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு உதவி செய்யாத கல்வி முறையின் கோளாறுகளையும் இத்தகைய சமூக அமைப்பைக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்தை மாற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

முதலாளித்துவத்தின் அடக்கு முறையையும் கொடுமைகளையும் 'முடுதிரை' எனும் கதை எடுத்துரைக்கிறது.

கலை என்பது காசுக்காக விற்பது அல்ல என்று கருதி வாழும் துறவிக்கு, தான் காப்பாற்றி வளர்த்த பிள்ளை பின்னாளில் மிகப் பெரிய நாதசுரக் கலைஞனாக வந்து அவ் ஊரிலுள்ள கோயிலில் வாசிப்பதை அறிந்து மகிழ்கிறார். ஆனால், பிறகுதான் அவருக்குத் தெரிய வருகிறது, அவரும் காசுக்குத்தான் வாசித்திருக்கிறார் என்று. அவர் வேதனையால் மனம் நொந்துபோகிறார். இவ்வாறு செல்கிறது 'எங்கே பணம் முதன்மை பெறுகிறதோ' எனும் கதை.

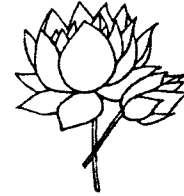
தொழிலாளிகள் தேர்தல் மூலம் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றி அதிகாரத்தைப் பெற்றாலும் முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பை மாற்றாமல் ஆட்சி நடத்த முடியாது, அது தொழிலாளிகளின் அரசாங்கமாக இருக்காது என்பதை மிக அழகாகவும் தெளிவாகவும் 'முடிவிலிருந்து ஆரம்பம்' என்னும் கதை விளக்குகிறது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வாசகர்களின் வரவேற்பைப் பெற்ற முத்தான இச்சிறுகதைகளை தொகுத்து மாலையாக ஆக்கி யிருக்கிறோம். இந்நூலை வெளியிடுவதில் மகிழ்கிறோம்.

- பதிப்பகத்தார்

காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்

த. சீவசுப்பிரமணியம்

செ.கணேசலிங்கன்

யாழ்ப்பாணம்-உரும்பரையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் குமரன் பதிப்பக உரிமையாளர். அரசாங்க எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றிய இவர் ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க தலைமைக்குழு உறுப்பினர். அனேக மான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளதன் 'நல்லவன்', 'ஒரே இனம்' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். 'நீண்ட பயணம்', 'செவ்வானம்', 'போர்க்கோலம்', 'சடங்கு', 'தரையும் தாரகையும்' போன்ற பல நாவல்களையும், பல கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் உருவாக்கியுள்ளார். தமிழகத்தில் குமரன் பதிப்பகத்தை நிறுவி ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், நாவல்களையும், கல்வியியல் சம்பந்தப் பட்ட நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் கலை இலக்கியக் கட்டுரைகளை பல தொகுதிகளாக வெளியிட்டார் (கைலாசன் முகவுரைகள்). மேலும் சிறுவர் இலக்கியங்கள் உள்பட அறுபத்தேழு (67) நூல்களை வெளியிட்டு பெரும் சாதனை படைத்துள்ளார்.

குருவின் குற்றம்

- செ.கணேசலிங்கன்

நீலப்படலையைத் தள்ளிக் கொண்டு சண்முகம் உள்ளே நுழைந்தான். 'கிரிச்' என்ற படலையின் ஒலியைத் தொடர்ந்து நாய் குரைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தது. சிறிது நேரம் தயங்கியபடி நின்றான்.

இப்படியே திரும்பிப்போய் விடுவோமா? குழம்பிய சிந்தனை. நெஞ்சிலே பாரம். நுழைய விரும்பாத வீட்டுப் படலையைத் தள்ளிக் கொண்டு நுழைந்துவிட்டேன். எவரும் காணவில்லைத்தானே. திரும்புவதா? முன் வைக்க எடுத்த காலே தயங்கியது.

குரைத்த நாய் திடீரென தொண்டையால் ஒலி எழுப்பி, பச்சாத்தாபம் காட்டியபடி வாலை ஆட்டிக் கொண்டு அவனைச் சுற்றி வந்தது. ஒன்றரை வருடமாகியும் அது மறக்கவில்லை. நாய் பின்புறமாக வந்து நக்க முயன்றதும் அவன் தன்னை அறியாமலே முன்னே நடந்தான்.

தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். வீட்டின் மேற்குப்புற வராந்தாவில் சந்திரா நின்று கொண்டிருந்தாள். வெறித்த பார்வையோடு நகத்தைக் கடித்தபடி நின்றாள்.

அவன் எதிர்பார்த்தபடி வரவேற்று உபசரிக்க அவன், முன்னே ஓடி வரவில்லை. தன்னைக் கண்டதும் பற்களைக் காட்டியபடி ஓடிவந்து அணைப்பாள்; 'உன் நாடகம் வேண்டாம்' எனச் சொல்லி

நான் தள்ளிவிட வேண்டும் என்ற நினைவுடனேயே அவன் வந்தான். ஏமாற்றம்!

மீண்டும் தலையை நிமிர்த்தினான். அவள் அப்படியேதான் நின்று கொண்டிருந்தாள். அச்சிட்ட துணியில் அரை ஸ்கேட், வெள்ளைச் சட்டை, 'ஷம்பு' போட்டுக் கழுவிய கூந்தலில் எண்ணெய் தடவாததினால் மிதந்திருந்த பொலிவான மயிர்.

முகத்தில் கவலையை வரவழைத்தபடி முன் நடந்தான். படிக்கட்டில் ஏறினான்.

உட்காரும்படி நாற்காலியையும் காட்டாது அப்படியே அவன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

நல்ல வரவேற்பு! சண்முகத்தின் மனம் குறுகுறுத்தது.

"...இன்று மாலையோ அல்லது நாளைக்கு இரவோ கட்டாயம் என்னைப் பார்க்க வர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிறகு என் பிணத்தைப் பார்க்கவும் வர வேண்டாம்.."

இத்தனை அழுத்தமாக எழுதியவன் இப்போது எப்படி வரவேற்கிறான்!

"ஏன் வரச் சொன்னாய்?"

கார்மேகத்தின் நிழல் படிந்திருந்த அவன் முகத்தைப் பார்க்கத் துணிச்சலின்றி வார்த்தையை அம்புபோல் வீசினான்.

".... .."

"ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்?"

உப்பிய பலூன் வெடித்தது.

சந்திரா விம்மி விம்மி குழந்தைபோல அழுத் தொடங்கினாள்.

சண்முகத்தின் நிலை தர்மசங்கடமாகி விட்டது; தடுமாறினான். ஆயினும் அவளுக்கு விட்டுக் கொடுக்க விரும்பவில்லை.

"உன் பாசாங்கை நிறுத்து..."

"இனியும் அழுதால் திரும்பிப் போய்விடுவேன்..."

அவனது அச்சுறுத்தல் எதுவுமே பயனளிக்கவில்லை. எதற்கும் துணிந்தவள்போல அவள் விம்மிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

"வளந்த உனக்கு அழ வெட்கமில்லையா? ஆரேன் பார்த்தால் என்ன நினைக்கப் போகிறார்கள்?"

மிக அண்மையில் சென்று பற்களை நெருடியபடி சொன்னான்.

ஒழுங்கைப் பக்கமாக அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டான். அவன் பிடிவாதம் தளர்ந்தது.

வேறு வழியின்றி அவளைப் பிடித்து உள்புறமாக, ஹோலுக்குள் இழுத்துச் சென்றான். அப்போதும் அவள் அழுகை ஓயவில்லை. கண்ணீர் கன்னத்தால் வடிந்து நிலத்தை நனைத்தது. பல காலமாக அவள் தேக்கி வைத்திருந்த கண்ணீரை ஒரே தடவையாகக் கொட்டிவிட முயன்றாள்.

"நிறுத்து. அழுத்து போதும்."

அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து மயிரையும் முதுகையும் வருடினான். பின் மார்போடு அணைத்தான். தோளில் வாயை வைத்து விம்மி, சேட் நனைய ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்தாள்.

"போதும் இனி நிறுத்து. இல்லாவிட்டால் நான் இப்பவே போய் விடுவேன்."

கோபத்தை வரவழைப்பது போல அதட்டிக் கண்டிப்பாகச் சொன்னான்.

விம்மல் நின்று அழுகை குறைந்து வந்தது.

"நீ ஒரு குழந்தை. நான் விளையாட வந்திருக்கிறேன்."

'கிச்சகிச்சு' மூட்டியபடி சண்முகம் விடுவித்துக் கொண்டான்.

கோபம் வருவதாகக் காட்டியபடி தலையைக் குனிந்து 'ஸ்கேட்' டின் அடிப்புறத்தை உயர்த்திக் கண்களைத் துடைத்தான்.

"நீ உயிரை விடப்போகிறேன் என்று எழுதினாய். வந்தன். இனிப் போகலாம்தானே..."

"என்ன கேலி" முதல் தடவையாக வார்த்தை வெளிவந்தது. முகத்தைத் தொங்கப் போட்டான்.

"இத்தனை நேரமாக நிற்கிறன், இருக்கும்படியாவது சொன்னியா?"

"உட்காருங்கோ."

ஒரு நாற்காலியை இழுத்து அவனது தோள்களை அமத்தி உட்காரச் செய்தான்.

"நீ பெரிய சாலக்காறி, நான் உன்னிடம் தோற்றுவிட்டேன்."

"நீங்கள் மட்டும்... எத்தனை பிடிவாதமும் நெஞ்சமுத்தமும். நானொருத்தி உங்கள் நினைவாக வருடக்கணக்காக ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.. என்னை நினைத்தாவது ஒரு தடவை எட்டிப் பார்த்தீங்களா?"

நெஞ்சு அடைத்தது. சந்திரா மீண்டும் கண்களைக் கசக்கினாள்.

"போதும். இன்னொரு தடவை ஒப்பாரி வைச்சால் நான் ஓடி விடுவன்."

"ஓடுங்கோவன், நானும் பின்னாலே ஓடி வருவன்."

"நாங்களே சாப்பாட்டுக்குத் தாளம் போடறும், அதுக்குள்ளே உன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்...! எனக்கென்ன உன்னைப் போல காதல் பைத்தியம் என்று நினைச்சியா?"

சண்முகத்தின் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது.

"பி.ஏ.பாஸ் பண்ணிவிட்டங்க. வேலை கிடைக்காமலா போகப் போகுது."

"அதாவதான் வேலையில்லாமல் திரிகிறன். ஒன்றரை வருடமாச்சே. எங்கடை கஷ்டங்கள் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா?"

"ஓரளவு தெரியாமலா அதுக்காக, இங்கையே வரப்படாதோ."

"உன்ரை கொப்பன்ரை கண்ணிலை விழிக்கப்படாது என்பதற் காகத்தான் நான் வரவில்லை. அவன்தான் என் குடும்பத்தையே கெடுத்தவன். இப்படி எத்தனை குடும்பத்தைத்தான் கெடுத்தானோ தெரியாது. அந்த அறிவேயில்லாத மடையனை 'சேர் மாஸ்டர்' என்று எத்தனை மரியாதை காட்டி வழிபட்டு வந்தன். இப்போதுதான் தெரியுது அவன் பேசினது. சொன்னதெல்லாம் பொய், காட்டின வழியெல்லாம் தவறு, என் குடியையே அவன்தான் கெடுத்து விட்டான். அவனை... உன் அப்புனைத்தான்... கொன்றுவிட்டால் என்ன என்றுகூட இன்று யோசிக்கிறேன். என் வாழ்க்கை இத்தோடு அழிந்தாலும் பரவாயில்லை... இந்த ஆத்திரத்தில்தான் இந்த வீட்டுப்படியில் கால் வைக்கிறேல்லை என்று பிடிவாதமாக இருந்தேன். உன் எழுத்து... என் நெஞ்சில் மூலையில் ஒதுக்கியிருந்த தீக்கு நெருப்பு மூட்டிவிட்டது. அதனால்தான் வந்தேன். உன் கண்ணீர் என் மனத்தைக் கசித்துவிட்டது."

"ஏன் இப்படியெல்லாம் அப்பாமேல் ஆத்திரப்படுறீங்கள்."

"மேலே படி...இரவு பகலாகப் படி... விளையாடித் திரிய வேண்டாம்... படித்தால் நிச்சயம் நல்லாய் வந்து விடுவாய் என்று எனக்கும் அப்பு, அம்மாவிற்கும் உன் அப்பன் எத்தனை தூபம் போட்டான். எனக்கும் சரியான அறிவில்லை. அப்புவும் அம்மாவும் பயிரிட்டு வயிறு நிரப்பிய மூன்று ஏக்கர் நிலத்தைக்கூட விற்று என்னைப் படிப்பித்தார்கள். இப்போது வீடுவளவு கூட மீள முடியாத ஈடு. எல்லோரது கனவுகளும் சிதைந்து போய் விட்டது; நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டிய நிலை. வீட்டிலே எந்த நேரமும் ஏச்சும் பேச்சுந்தான். அம்மாவையும் அப்புவையும் பார்க்கவே முடியாது. அக்கா வேறை என்னை நம்பிக் கல்யாணத்திற்காக

காத்திருக்கிறா. நான் அப்புலவோடு வயலை உழுது சீவித்திருப்பேன். இப்போதுள்ள கஷ்டம் ஒருபோதும் வந்திருக்காது. படி படி என்று கொப்பன் சொல்லி இப்பிடி எத்தனை குடும்பத்தை நாசமாக்கி விட்டான். கடைசியில் நான் இப்ப என்ன படிச்சன்? யூனிவசிட்டியிலை நோட்ஸ் எழுதினன். சில புத்தகங்களை நெட்டுருப் பண்ணினன். இப்ப அதைப்பற்றி என்ன கேட்டாலும் எனக்குத் தெரியாது. என் வயிற்றை நிரப்பவே வழி தெரியாது நிற்கிறன்.”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் தாழ்வு மனப்பான்மையோடு பேசிறியள். என்றோ வேலை கிடைக்காமலா போகப் போகுது. நான்கூட அட்வான்ஸ் லெவல் பாஸ் பண்ணிவிட்டு சும்மாதானே இருக்கிறன்...”

“நீ ஏன் உயிரை விடப்போறன் என்று அழுது புலம்பினாய். வேலை கிடைத்தபின் நான் வாறனே... நீகூட படித்ததால் என்ன பயன் பெற்றாய். சமையல் செய்வதற்கு இவ்வளவு படிப்பு வேண்டாம். இனி படிச்ச மாப்பிளை தேடுவாய். அதனால்தான் என்னைப் பிடிக்கப் பாக்கிறாய். நான் அப்புலவோடு வயல் செய்திருந்தால் என்னை திரும்பியும் பார்த்திருக்க மாட்டாய். இதுதான் காதல்.”

எழுந்த சண்முகத்தைத் தடுத்து உட்காரச் செய்தாள்.

“எத்தனை காலத்தின்பின் ஆசையோடு உங்களைப் பார்க்கிறன். ஏன் ஓடப் பார்க்கிறீங்கள்? உங்களை நான் விட்டுவிடமாட்டேன்.”

“கொப்பாவும் கொம்மாவும் வந்தாலும்..”

“அவர்கள் இப்ப வரமாட்டினம். படலை திறக்க கேற் சத்தம் கேட்கும். அப்படி வந்தால்தான் என்ன?”

சந்திரா அவனது முகத்தை உயர்த்தி அவனது தடித்த செவ்விதழ்களைக் கடித்தாள்.

“கொப்பனைக் கண்டால் எனக்குக் கோபம் வந்துவிடும். அதற்குமுன் நான் போய்விட வேண்டும்.”

“உங்கள் பேச்சையும் செயலையும் இப்ப பார்த்தால் நான் காதலித்த ராசாவாகத் தெரியவில்லை.”

“அது உண்மைதான். அனுபவம்தான் மனிதனுக்கு அறிவைத் தருகிறது. பாடப் புத்தகங்கள் மனிதனுடைய அறிவை மழுங்கச் செய்கின்றன.”

“நான் உங்களைக் காதலிப்பது கூடத்தவறா.”

“நீ ஆரையும் காதலிக்கலாம். என்னைக் கல்யாணம் செய்ய எண்ணுவதுதான் தவறு.”

“அப்பா உங்களுக்கு எங்காவது வேலை தேடிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லுவார்.”

“அவன் வேலை தேடித் தந்து விட்டு உனக்கு மாப்பிள்ளையாக்கு வதற்காக முயலுவான். எத்தனை குடும்பங்களை படிக்கச் சொல்லி சீரழித்து விட்டான். எல்லாருக்கும் இப்ப அவன் வேலை தேடிக் கொடுப்பானா?”

“அவர் சொல்லி இப்ப எத்தனை பேர் நல்ல உத்தியோகத்திலை இருக்கினம்.”

“எங்கோ சிலருக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்திருக்கும். அவர் படிப்பித்து ஆசை ஊட்டின பெரும்பாலோர் தெரு அளக்கிறதைப் பார்த்த பிறகும் இப்பவும் பள்ளிக்கூடத்திலையும் படி... படி... என்றுதானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றான். நீயே அவனிடம் சொல்லிவை, இந்தத் தவறான பிரசாரத்தைச் செய்ய வேண்டாம் என்று. அல்லது ஒருநாளானால் உதைதான் விழுமென்று சொல்லு.”

சண்முகத்தின் வார்த்தைகளில் உணர்ச்சி கொந்தளித்தது. மீண்டும் எழுந்த அவனை சந்திரா அணைத்து உட்காரச் செய்தாள்.

“என்ன குடிப்பீங்கள்?”

“எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்.”

“நீங்கள் எவ்வளவு மாறி விட்டீங்கள். முன்னரெல்லாம் வந்து அது கொண்டா, இது கொண்டா என்று வாங்கி சுற்றி வர அப்பா, அம்மாவைப் பார்த்துவிட்டு எனக்கே பருக்கி விடுவீங்களே, அந்தக் களவின் நினைவெல்லாவற்றையும் இரவு பகலாக இதயத்தில் பசுமையாக்கிக் கொண்டுதானே நான் இன்னும் உயிரோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.”

“பொறுப்புணர்ச்சியோ சரியான அறிவோ இல்லாத காலத்து விளையாட்டுகள் அவை. சிறுபிள்ளைகளாக இருக்கும்போது கல்யாணம் கூட நடாத்தி விளையாடினோம். இப்போது என்னையே நான் காப்பாற்ற முடியாத நிலையில் உள்ளேன். உனக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? படிப்பு என்ற பெயரால் எத்தனை ஆண்டுகள் நான் உழைக்காமலே பிறர் உழைப்பில் வாழ்ந்துவிட்டேன். அதை எண்ணும்போதே ஆத்திரம்தான் வருகிறது.”

“கொஞ்சம் கூல்நிங்ஸ் குடியுங்கோ. உங்க ஆத்திரம் அடங்கட்டும்.”

ஒரு கிளாசைக் கொண்டு வந்து அவனது உதட்டோடு பிடித்துத் தலையை மறுகரத்தால் அணைத்தாள். அவன் கிளாசை வாங்கி ஒரே மூச்சில் உறிஞ்சினான்.

“நான் இனியும் இருப்பது நல்லதல்ல.”

“எனக்கு என்ன சொல்லிவிட்டுப் போறீங்கள்.”

“நான் சொல்ல எதுவுமில்லை.”

ஹோல் வாயிலடியில் அவள் கைகளை அகட்டி மறித்தாள்.

“சாகச் சொல்லலாமே.”

“அப்படி ஏன் சொல்லவேணும்?”

“அப்ப உங்க முடிவென்ன?”

“எல்லோருக்கும் வேலை கிடைக்கத்தக்க, எல்லோரும் உற்பத்தியில் ஈடுபடத்தக்க ஒரு சமுதாயத்தை நாம் அமைக்க வேண்டும். வேலையில்லாது வேதனையோடு அலைந்த காலத்தில் நான் கற்ற சரியான கல்வி இதுதான். அத்தகைய சமுதாயம் ஏற்படும்வரை எமக்கெல்லாம் விமோசனமில்லை. நீ கொப்பன் கட்டி வைக்கிற வேலையுள்ள மாப்பிளையைக் கட்டிக்கொண்டு அமைதியாக வாழலாம்.”

“என் காதல்...”

“அதை நீ நினைத்துக் கொள்ளலாம். அதுக்கு நான் எதிர்ப்புக் கூறவில்லை...”

“இல்லை நான் வாழ்வதென்றால் உங்களோடுதான் வாழ்வேன். இல்லாவிட்டால்...?”

சண்முகம் நீலப்படலையைச் சாத்திவிட்டு அவளது சோர்ந்த முகத்தைப் பார்த்தான். கடைசி வார்த்தைகளாகச் சொன்னான்:

“வெறும் காதலுக்காக வீணாக உன் உயிரைப் பலியிட்டு விடாதே. வேண்டுமென்றால் நாமிருவரும் நன்றாக வாழத்தக்க சமுதாயத்தை அமைப்பதற்கு போராட விரும்பின் நீ எப்பொழுதும் என்னிடம் வரலாம். வெறும் காதலுக்காக வந்தால் வெறும் கானல்நீராகத்தான் காண்பாய்.”

நெல்லை க.பேரன்

நெல்லியடியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நெல்லை க.பேரன் இலக்கிய ஆர்வமும் விடாமுயற்சியும் கொண்ட ஒரு வளர்ந்துவந்த எழுத்தாளர். அரசாங்க உத்தியோகத்தராக இருந்த இவர் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். கலை, இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட கலந்துரையாடல்களில் தவறாது பங்கு கொண்டு தனது கருத்துகளைப் பயமின்றி தெரிவிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவராக இருந்தார். நிறைய எழுத வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் வாழ்ந்த இவர் இளம் வயதிலேயே குடும்பத்தவர்கள் எல்லோருடனும் யுத்த வெறிபிடித்த படையினரால் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்.

விடுப்பு

பொன்னம்மாவும் தோசைச்சட்டியும் அவளது மகனும்

- நெல்லை க.பேரன்

அந்த ஊருக்குப் பொதுவான கோயில் மணி, விட்டுவிட்டு ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. முதல் நாளிரவு தோசைக்கு மாவரைத்த அலுப்பு இன்னும் தீராமலேயே பாயில் உழன்று கொண்டிருந்த பொன்னம்மா இப்போது வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தான். அதிகாலை ஐந்து மணிப் பூசைக்கு மணியடித்துக் கேட்கிறது. ஐயர் வந்து விட்டார். கோயில் மணிதான் அவளது கடிகாரம், பொன்னம் மாவைப் போலவே அந்த ஊரில் வசிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகளுக்கும் உழைக்கும் மக்களுக்கும் கோயில் மணிதான் கடிகாரமாக இருந்து வருகிறது.

"எனேய்... இன்னும் எழும்பேல்லையே... கோயில் மணியடிச்சுப் போட்டுது... ம்... எனேய்... ஆ அ...அ...அ... ஐயோ எழும்பேலாதாம்... என்னாலை எழும்பேலாதாம்... காலை மடக்கிக் கொண்டுதே... எனேய்... இஞ்சை வாணை... வாணை... இந்த நாரியைக் கொஞ்சம் நிமிர்த்திவிடு..."

சுவரோரமாகத் தூணுக்குப் பக்கத்தில் பாயில் படுத்திருக்கும் இளையதம்பியின் முனகல் சத்தந்தான் இது. இளையதம்பிக்குக் கடந்த மூன்று வருடங்களாகப் பாரிசவாதம், இடையிடையே காய்ச்சல், வயிற்றோட்டம், இருமல் என்று சிறுசிறு வியாதிகள் ஆளை

ஒரே படுக்கையாகப் போட்டுவிட்டது. பொன்னம்மாவும் கோட்டை, மூளாய் என்று திரியாத ஆஸ்பத்திரிகளில்லை. வர வர இளையதம்பி நன்றாக மெலிந்து ஆளே தடியாகப் போனதுதான் மிச்சம்.

வெளியில் காகம் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. வரப்போகின்ற வெளிச்சத்திற்கு அறிகுறியாக வானம் சிவந்து கிழக்கு வெளுத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் கிழக்கு வெளுத்துக் கொண்டுதான் வருகிறது. பொன்னம்மாவுக்கு மட்டும்? விடியாத கவலைகள் - முடியாத வேலைகள்.

பொன்னம்மாவைத் திருமணம் செய்த வேளையில் இளையதம்பி எவ்வளவு கொழுப்பாக இருந்தான். சுமார் நூற்றைம்பது பட்டி தோட்டத் துறையிலும் பயிர் நாட்டி நீரிறைத்து மிகவும் சுறுசுறுப்பானதோர் விவசாயியாக அவன் வாழ்ந்தான். இடையில் என்னவோ ஒரு கிழமை காய்ச்சல் என்று படுத்தவன் பிறகு எழுந்திருக்கவே முடியாமல் பாரிசுவாதம் என்று படுக்கையில் கிடக்கிறான். அன்று முதல் பொன்னம்மாவும் தோசை சுட்டு விற்கும் தொழிலைக் கௌரவமாக மேற்கொண்டாள்.

சின்னத்துரை அவளது ஒரேயொரு மகன். ஆள் ஆம்பிளையாக வளர்ந்து விட்டானே தவிர அவனால் பொன்னம்மாவுக்கு ஒரு சதத்து இலாபமும் இல்லை. இருபத்தியிரண்டு வயதாகியும் சதா றோட்டுச் சுத்துகிற வேலைதான். திருவிழாக்கள், கூத்துகள், படங்கள் எதுவுமே தப்ப விடுகிறதில்லை. தாயிடம் எப்படியாவது பணத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டு படத்திற்குப் போய் விடுவான். ஊரிலிருந்து துரத்தில் அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் புதிதாக ஏதாவது படம் திரையிடுகிறார்கள் என்றால் அங்கே தவறாமல் முதல் வரிசையில் நிற்பவர்களில் சின்னத்துரையும் ஒருவன். ஒருநாள் அவளது அபிமான நட்சத்திரம் எம்.ஜி.ஆர். நடத்த புதிய படம் வந்திருந்தது. தாயிடம் பணம் கேட்டபோது அவளிடம் இருக்கவில்லை. இல்லையென்று மறுத்துவிடவே இளையதம்பியின் வருத்தம் பார்க்க வந்தவர்கள் யாரோ கொண்டு வந்து கொடுத்த

முட்டைகளைக் களவாக எடுத்துக் கொண்டு போய் விற்றுவிட்டு யாழ்ப்பாணம் போயிருக்கிறான். விஷயமறிந்த பொன்னம்மாதான் பெற்ற குற்றத்திற்காக நெஞ்சிலடித்து அழுது புலம்பினாள். அவளால் வேறென்ன செய்ய முடியும். தான் தவமிருந்து பெற்ற ஒரேயொரு புத்திரன் என்று எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தான். தாயின் கஷ்டங்களையும் தகப்பனாரின் வருத்தத்தையும் பற்றிக் கொஞ்சமேனும் சிந்திக்காமல் சின்னத்துரை சூடு சொரணை எதுவுமேயின்றி வழக்கம் போலவே தனது காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வந்தான்.

'உர்'ரென்று நன்றாகக் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் மகனையும் மூலையில் வருத்தம் தாங்க மாட்டாது முனகிக் கொண்டிருக்கும் இளைய தம்பியையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறாள் பொன்னம்மா... கோயில் உள்ளே விக்கிரகங்கள் பூசையாகி ஐயர் சிறிய மணியைக் கிலுக்கும் ஓசையும் யாரோ ஊதுகின்ற சங்கின் ஒலியும் மறுபடியும் வந்து அவளது காதுகளில் எற்றுக்கின்றன.

நேற்றே புளிக்க வைத்த தோசை மாவுக்குள் சிறிது உப்புக் கரைத்து அளவாக ஊற்றிக் கலக்கிவிட்டுச் சட்டி விளம்பில் பொங்கிப் படர்ந்து கிடக்கும் மாவைத் தன் பெரு விரலால் வழித்து உள்ளே விட்டு விட்டுச் சின்ன அகப்பையை எடுத்துக் கொண்டு தோசை சுடத் தயாராகிறாள் பொன்னம்மா. அடுப்பில் தோசைச்சட்டி வேகிக் கொண்டிருக்கிறது. அருகே எண்ணெய்ச் சீலை வைக்கப்பட்ட சிரட்டை இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில் நன்றாகக் காய்ந்த தென்னம்மட்டை விறகாகக் கிடக்கிறது. பக்கத்தில் இன்னொரு சூட்டுப்பையும் மூட்டிய பொன்னம்மா அதில் தாளிதச் சாமான்களைப் போட்டு மிளகாய்ச் சம்பலுக்குத் தேவையான வெங்காயம், சீரகம் முதலியனவற்றைத் தாளிக்கிறாள். பிறகு செத்தல் மிளகாயைப் பொரித்து அதை உரலில் போட்டு இடிப்பதற்குத் தயாராக வைக்கிறாள். மளமளவென்று அடுக்களைக்குள்ளேயே கிடக்கும் மர உரலில் மிளகாயைப் போட்டு இடித்து அது ஒரு

பதமாக வந்தபிறகு முன்னரேயே துருவி வைத்த தேங்காய்ப் பூவையும் போட்டுச் சேர்த்து இடிக்கிறாள். ஐந்து நிமிடத்தில் மிகவும் உருசியான 'வறைச்சம்பல்' தயாராகி விடுகிறது. பொன்னம்மாவின் தோசையை விட அவளது கைபட்ட வறைச்சம்பலுக்குத்தான் அவ்வூரில் உள்ள வாடிக்கைக்காரர்களுக்கு விருப்பம். முதலில் சுட்ட சிறிய தோசையை எடுத்து அவற்றை மளமளவென்று பிய்த்து வெளியே காகத்திற்குப் போடுகிறாள்.

காகத்திற்குப் போட்டால்தான் வியாபாரம் நன்றாக நடக்குமாம். இது பொன்னம்மாவைப் போல அந்த ஊரில் தோசை, அப்பம் சடுகின்ற பலரிடமும் இருக்கின்ற ஒரு நம்பிக்கை. காகத்திற்குப் போடுவதால் வியாபாரம் அதிகரிக்கிறதோ இல்லையோ... ஆனால் கொஞ்சக் காகங்களுக்கென்னவோ ஒவ்வொரு 'கடி'தோசை கிடைப்பது மாத்திரம் நிச்சயம்.

சம்பலை வறுத்து இறக்கி வைத்த அடுப்பில் 'கேற்றிலை' வைத்துத் தண்ணீர் சுடவைக்கிறாள் பொன்னம்மா. தண்ணீர் சுட்டவுடன் தேனீர் போட்டுக் கொண்டு, பாயில் படுத்திருக்கும் கணவனையும் மகனையும் எழுப்புவதற்குப் போகிறாள்.

"ஐயோ... இஞ்சை கொண்டாணை... ஆ... கூப்பிட்டாலும் வராளாம்... அவளுக்கு ஒரே தோசை யாவாரமாகப் போச்சது... தேத்தண்ணி எங்கே... எங்கே தேத்தண்ணி..."

முனகலுக்கிடையே திமிறி எழும்பிய இளையதம்பி பொன்னம்மா கொடுத்த தேத்தண்ணியை வாங்கி மடக்கு மடக்கென்று குடித்து முடிக்கிறான். நராங்கிப் போன அவனது நார் உடம்பை மெதுவாக மறுபடியும் பாயில் சாய்த்து விடுகிறான்.

"தம்பி தேத்தண்ணி போட்டு வந்திருக்கிறன்... எழும்பிக் குடியப்பு... எழும்பு... தம்பி எட ராசா... எழும்பு மேனை..."

மகனைத் தொட்டு எழுப்புகிறாள்.

"சும்மா போணை... இதுகள் கிடக்கவும் விடாதுகள்."

"விடிஞ்செல்லே போச்சது தம்பி..."

"ஊம்..."

சின்னத்துரை தனது நெஞ்சு வரைக்கும் கிடந்த சாரத்தை இப்போது இன்னும் மேலே இழுத்துத் தலையையும் மூடிக்கொண்டு மற்றப் பக்கத்திற்குத் திரும்பிச் சுருண்டு படுக்கிறான்.

அது சார மூட்டை.

பொன்னம்மா மறுபடியும் தோசைக்கடையில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள்.

தோசைக் கடை கலகலப்படைகிறது.

காலையில் எழுந்தவுடன் தோசை வாங்க வருகின்ற பெண்கள் கூட்டம் இப்போது பொன்னம்மாவைச் சுற்றி வட்டமாக இருந்து ஊர்க்கதைகள் பேச ஆரம்பித்து விட்டன.

"என்ரை மருமேன் இராத்திரி யாழ்தேவியிலை கொழும்பாலை வந்திட்டார். வரியாவரியம் கோயில் திருவிழாவுக்கை அவர் வந்திடுவர். அவர் வடம் பிடிக்காமல் எங்கடை தேர் அசையுமே..." இது மங்களத்தின் குரல்.

"எங்கட பொடிச்சிபக்கமும் வாறமெண்டு காயிதம் எழுதினவை இன்னும் காணேல்லை. ஒருவேளை தேரையண்டி நானைக்கு வருவினமோ சொல்லேலாது. அவர் சிலவேளை எலெச்சன் வேலைக்கெண்டு தூர இடத்துக்குப் போறவர் இந்த முறையும் எங்கை விடுகிறான்களோ தெரியேல்லை..." இது பக்கத்து வீட்டுப் பாறுவதியின் குரல்.

"ஏன்ரி பொன்னம்மா உன்ரை மேன் சின்னத்துரையை உப்பிடயே விட்டுக் 'கொண்டு போனால்... பாவம்... அவன் இளையதம்பியும் வாதம் பத்திப் போய்க் கிடக்கிறான். நீ நெருப்பைத் திண்டு உழைச்சக் கஷ்டப்படுகிறாய்... பொடியனை எங்கையேனும் கடை கண்ணிக்கு விட்டு உழைப்பியன்..." மங்களம்தான் பேசினாள்.

“ஓமக்கா... உந்தப் பொடியன் வர வர மோசமாப் போச்சுது... நேற்றும் எங்கட ஒழுங்கையாலை பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன பெட்டையளைப் பார்த்து ஏதோ சிரிச்சப் பகிடி விட்டானாம்... அதுகளின்ரை தாய்தேப்பன் அறிஞ்சால் உவருக்கு என்ன நடக்கும்?” பாறுவதிதான் இப்போது பேசினாள்.

பாறுவதி சொன்ன செய்தி பொன்னம்மாவுக்குப் புதியது.

பொன்னம்மா அவமானத்தால் குறுகிப் போனாள். தன்னுடைய மகன் உழைக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை. ஊரில் இப்படிப் பெண்களிடம் கெட்ட பெயர் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறதேயென்று கவலைப்பட்டாள். நல்ல பள்ளிக்கூடத்திற்கு அவனை அனுப்பிப் படிப்பிக்க வைக்காதது தன்னுடைய குறைதான் என்று கவலைப்பட்டாள். ஏன் ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலும்கூட ஏழாம் வகுப்புடன் சின்னத்துரை படிப்பை முடித்துக் கொண்டான். பள்ளிக்கூட நாட்களில் மரவள்ளி தோட்டத்திற்குள்ளும் தக்காளிச்செடியினுள்ளும் ஒளிந்துக் கிடந்துவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் விட்ட நேரம் பார்த்து மற்றப் பிள்ளைகளுடன் தானும் ஒருவனாக வீட்டுக்குச் செல்லும் சின்னத்துரையைப் பற்றி அவளுக்கு முன்னரேயே தெரியும். ஆனாலும் ஒரேயொரு மகன் என்று அடிக்காமல், பேசாமல் இருந்தாள். இனி அவன் சிறுவயதில் செய்கின்ற தவறுகளையெல்லாம் ஊரார் வந்து சொல்லும் போது அவனுக்காக பரிந்து அவர்களுடன் வாதாடுவாள். அப்போது முதல் சுதந்திரமாக அவனை வளரவிட்டு இப்போது வளர்ந்த பிறகு கண்டிக்க முடியாமல் வேதனைப்பட்டாள்.

அன்றைக்கும் மத்தியானம் வாங்கி வந்து வைத்துவிட்டுத் தலை கனக்கிறது என்று வீட்டுத்தரையில் தாவணித் தலைப்பை விரித்து விட்டுப் படுத்தவன், சற்றுக் கண்ணயர்ந்து விட்டான். பக்கத்துவீட்டுப் பாறுவதி ஓடி வந்து ‘பொன்னம்மா... எடி பொன்னம்மா’ என்று எழுப்பினாள்.

“சந்தியிலை ஆரோடயோ கலாதிப்பட்டு உன்ரை பொடியனைப் பொலிசுவிலை பிடிச்சக் கொண்டு போட்டான்களாம்” என்று பாறுவதி சொன்ன செய்தி அவளுக்குப் பேரிடியாக விழுந்தது.

‘ஐயோ என்றை பிள்ளை...’ என்று குழறிக்கொண்டே சந்திக்கு ஓடினாள். எலெச்சன் கதையிலை இரண்டு பேருக்குமிடையிலை வாக்குவாதம் ஏற்பட்டுக் கடையில் அடிதடியில் முடிந்தது என்றும் சந்தியில் கடையிலை கிடந்த சோடாப் போத்தலை எடுத்துச் சின்னத் துரை மற்றவனுக்கு அடித்துவிட்டான் என்றும் அதுதான் பொலிசில் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்றும் சொன்னார்கள்.

“ஐயோ... அவங்கள் என்றை பிள்ளையை இடிஇடியெண்டு இடிச்சப் போடுவாங்கள். பொலிசுவிலை பிடிச்சால் சும்மா விடுவங்களே” என்று கலங்கினாள்.

தனது ஒரே அண்ணன் செல்லையாவிடம் ஓடிப்போய் மகனை எப்படியும் பிணை எடுத்து வரவேணும் என்று அழுதாள். செல்லையா ஊரிலை பெரிய மனுஷன். கோயில் தர்மகர்த்தா. செல்லையாவுக்கு ஒரேயொரு மகள். அவளை யாழ்ப்பாணத்திலை பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலை விட்டுப் படிப்பிச்சக் கொண்டிருந்தார். தனது கூடப் பிறந்த சகோதரியான பொன்னம்மாவைத் தனக்கு உறவு என்று சொல்லிக் கொள்ளவே அவர் தயங்கினார். சமூகத்தில் தன்னுடைய அந்தஸ்துக்கும் சகோதரியவையின் ஏழ்மைக்கும் ஏணி வைத்தாலும் எட்டாது என்பது அவர் எண்ணம். அதுவும் சின்னத்துரை வெறும் தறுதலையாகத் திரிகிறான் என்பதில் இன்னும் கொஞ்சம் ஆத்திரம். பொன்னம்மா ஓடிவந்து விஷயத்தைச் சொன்னதும், “உந்தக் காவாலிக்காகப் பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போய் வர நானொண்டும் மானங்கெட்டவனில்லை. உவனுக்கு உப்பிடித்தான் வரவேணும்” என்று முகத்திற்கு நேரேயே சொல்லிவிட்டார்.

“ஏழையாய்ப் போய்விட்டமெண்டு அண்ணைக்கும் எங்களைப் பிடிக்கேல்லைப் போலை” என்று வேதனையோடு சொல்லிவிட்டு பொன்னம்மா திரும்பிவிட்டாள்.

சின்னத்துரைக்கு கோட்டில் ஆறுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தார்கள்.

மகனுக்காக ஏங்குவதா, கணவனுக்காக அழுவதா என்று பொன்னம்மாவுக்குத் தெரியவில்லை. இருவரைப் பற்றிய கவலை அவளை நன்றாக வாட்டியது. போதாக் குறைக்குத் தோசைச் சட்டி வேறு அவள் உடம்பை வாட்டியது. ஒரு மாத காலத்திற்குள்ளேயே பொன்னம்மா படுக்கையில் விழுந்து விட்டாள். படுத்தவள் படுத்ததுதான். கணவன் இளையதம்பி உயிரோடு இருக்கும்போதே பூவும் மஞ்சளும்மாக அவள் இறந்துவிட்டாள். சிறையிலிருந்து திரும்பிய சின்னத்துரை முற்றிலும் மாறிவிட்டான். எப்படிக் தான் உழைத்து வாழ வேண்டும்; தனது உழைப்புப் பணத்தை ஆசைதீரக் கொண்டு வந்து அம்மாவின் கையில் கொடுக்க வேண்டும்; என்றெல்லாம் விரும்பிக் கொண்டு வீடு திரும்பிய அவனுக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது.

தான் பொறுப்புணர்ச்சி பெற்ற புது மனிதனாகத் திரும்பி வந்ததை யார் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட வேண்டும் என்று நினைத்தானோ அந்த அன்பு உருவம் இப்போது இல்லை. தோசையை வேக வைத்த விறகு அவளையும் எரித்துவிட்டது.

“எனைய்ய... எனைய்ய... என்னையும் விட்டிட்டுப் போயிட்டியே. ஆ அ...அ...அ... ஐயோ எனைய்ய நீ போட்டியே...” என்று புலம்பும் வருத்தக்காரத் தந்தையை அவன் பார்த்தான்.

நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒன்று உடைவதுபோல் உணர்ந்தான். தாயின் பிரிவுக்காக மனதார அழுதான்.

சின்னத்துரை சிறைக்குப் போனவன் என்பதால் கடை கண்ணியில் அவனை யாருமே வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ள முன்வரவில்லை. குத்தகைத் தோட்டங்களும் பறி போய்விட்டன. உடனடியாகப் பணம் கிடைக்கக்கூடிய உழைப்பு எதுவும் சின்னத்துரைக்கு அகப்படவில்லை. ஊரில் பகட்டாக வாழும் மாமன்

செல்லையாவை அணுகவும் அவனுக்கு மனமில்லை. ‘தன்னுடைய மகளின் வேலைக்காரனாவதற்குக்கூடத் தகுதியற்றவன்’ என்று தன்னைப்பற்றி யாரிடமோ சொன்னாராம். அத்தகைய மாமனிடம் அவன் ஏன் போகப் போகிறான்.

ஒருநாள் இரண்டு நாள் பட்டினி கிடக்கலாம். தொடர்ந்து இருக்க முடியுமா? அதுவும் பாரிசுவாதத்தால் கஷ்டப்படும் தகப்பனாரின் பசியைப் போக்கவாவது அவன் எப்படிக் கவனம் உழைக்க வேண்டும்.

பொன்னம்மா விட்டுப் போன தோசைச் சட்டியும் தோசைக் கறண்டியும்தான் அவன் கண்ட மிச்சம். ஒருநாள் முழுவதும் இருந்து யோசித்தான். பளிச்சென அவன் மூளையில் ஒரு யோசனை பிறந்தது.

மறுநாள் சின்னத்துரையின் வீட்டில் அடுக்களையிலிருந்து ‘ஸ்..ஸ்..’ என்ற சத்தம் வெளி வருகிறது. சின்னத்துரை தோசைச் சட்டிக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து வட்டமாகப் பொங்கி வரும் தோசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

தோசைச்சட்டி வேகிக்கொண்டிருக்கிறது.

நீர்வை பொன்னையன்

1930 ஆம் ஆண்டு பிறந்த நீர்வை பொன்னையன் கல்கத்தா சர்வகலாசாலையின் பி.ஏ.பட்டதாரியாவார். மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளராகிய இவர் அறுபதுகளிலிருந்து இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றார். 'நீர்வை', 'ஞானி' ஆகிய புனைபெயர்களில் கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் எழுதியதோடு பிறநாட்டு இலக்கிய மொழி பெயர்ப்புகளும் செய்துள்ளார். 'கலைமதி', 'வசந்தம்' ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவிலும் இருந்து இலக்கியப் பணி மேற்கொண்டுள்ளார். தேசாபிமானி, தொழிலாளி ஆகிய அரசியல் வார பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியுள்ளார். 1969 இலிருந்து 1983 வரை அரச திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராக கடமையாற்றினார். 1996இலிருந்து 'விபவி' மாற்றுக் கலாசார மையத்தில் தமிழ் பிரிவு இணைப்பாளராகச் செயற்பட்டு வருகிறார்.

மேடும் பள்ளமும், உதயம், மூவர் கதைகள், பாதை, வேட்கை, உலகத்து நாட்டார் கதைகள், முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள், நாம் ஏன் எழுதுகின்றோம்? ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியருமாவார்.

முடிவியிருந்து ஆரம்பம்

- நீர்வை பொன்னையன்

“அம்மா...”

“என்னடா மோனை?”

நேரம் போட்டுது. நான் போவேணும்.”

சட்டையை அவசர அவசரமாக அணிந்து கொண்டே அவன் கூறினான்.

“எங்கையடா மோனை போப்போறாய்?”

வியப்புடன் தாய் அவனை ஏறிடுகின்றாள்.

“இன்டைக்கு சிம்மாசனப் பிரசங்கம் நடக்கப் போகுது. எங்கடை மந்திரிமார் எல்லாரும் வாறார்கள். நான் சுதந்திர சதுக்கத்துக்குப் போவேணும்.”

உரிமையுடன் கூறினான் அவன்.

அவனுடைய குரலில் தற்பெருமை.

“இப்ப இரண்டு மூண்டு மாதமாய் உனக்கு ஒரே வேலைதான். ஏன் இப்படி அலையிறாய் என்று எனக்குத் தெரியேல்லை. இதாலை கண்ட பலன்தான் என்ன? வீண் உலைச்சல்தானே. உன்னைப் போலதான் உன்னை அப்பரும் இராப்பகலாய் வேலை செய்தார்.

நானும் உங்களைப் போலை ஒரு காலத்திலை உலைஞ்சு களைச்சனான்தான். ஆனால் கண்டதென்ன?"

சலித்துக்கொண்டே அவனுடைய தாய் கூறினாள்.

"என்ன, ஒரு பலனுமில்லையா? ஏன், எங்கடை மக்கள் அரசாங்கம் வந்திட்டுதுதானே. இதுக்காகத்தானே நாங்கள் கஷ்டப் பட்டு வேலை செய்தம்."

பூரண மனநிறைவுடன் கூறுகின்றான்.

"எந்த அரசாங்கம் வந்தால்தான் என்ன? எங்களுக்கு எப்பவும் கஷ்டம்தானே."

வேதனை நிறைந்த விரக்தி அவளுடைய குரலில் தொனிக்கின்றது.

"அப்பிடிச் சொல்லாதையனை அம்மா. எங்கடை அரசாங்கத்திலை எங்களைப் போன்ற ஏழையள் எல்லாருக்கும் கட்டாயம் வேலை கிடைக்கும். எங்கடை கஷ்டமெல்லாம் கெதியாய்த் தீர்ந்துபோம்."

துன்பத் தீயில் வறண்டு விட்ட தன் தாயின் வேதனை நிறைந்த முகத்தைப் பார்த்தபடியே எதிர்கால நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றான் அவன்.

"சரி வாறது வரட்டும். எல்லாத்தையும் நாம்தானே சுமக்க வேண்டும். அது கிடக்கட்டும். இப்ப பசியோடை என்னண்டு போப்போறாய்?"

"ஏன், பத்து மணிக்குத்தானே பாண் திண்டனான். எனக்குப் பசிக்கேல்லை."

"நல்லாய்ச் சாப்பிடுகிற வயதிலை நீங்கள் இப்பிடி கிடந்து காயிறதைப் பார்க்கவேனுமெண்டு என்றை தலைவிதி."

அவள் விட்ட பெருமூச்சு அவளுடைய இதயச் சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு வெளிவந்தது.

அவனுடைய கண்கள் கலங்குகின்றன.

அவனை அவள் மிகவும் நம்பிக்கையோடு படிக்க வைத்தாள். சொத்துச் சுகம் யாவையும் இழந்து, பட்டினி கிடந்து மகனின் படிப்பொன்றையே தன் லட்சியமாகக் கொண்டு அவள் வாழ்ந்தும், கடைசியில் என்ன ஆயிற்று?

மகன் மிகவும் கவனமாகவும் திறமையாகவும் படித்து முன்னுக்குத் திகழ்ந்தாலும், சமூக வாழ்விலே, பணம் படைத்தவர் களுக்குப் பின்னுக்கு, மிகக் கடைசியில் மிகவும் மிகவும் கடைசியில் நிற்பதை அவள் கடந்த காலத்தில் அனுபவபூர்வமாக அறிந்து மனம் சலித்துப் போயிருந்தாள்.

அவன்தான் எத்தனை நேர்முகப் - பரீட்சைகளுக்குப் போய் ஏமாற்றத்தையே தாங்கொணாத வேதனைகளோடு சுமந்து வந்தான்.

அவையெல்லாம் பழைய கதைகள். இன்றோ ஒரு புதிய வரலாறு தொடங்குகிறது என்று அவனே சொல்கின்றானே!

"அம்மா நான் போட்டு வாறன்."

சின்தனையிலிருந்து தாய் மீழ்கின்றாள்.

"பஸ்சுக்குக் காசு கிடக்கே?"

சட்டைப்பைக்குள் கையை விடுகின்றான்.

இருபத்தைந்து சதம் தட்டுப்படுகின்றது.

"ஓ கிடக்கு. காலமை பாண் வாங்கிப்போட்டு மிச்சக் காசு கிடக்குந்தானே."

"போய்ச் சேந்திட்டால் காணும். திரும்பி வர என்றை கிளேகிதரிட்டை வாங்கலாம்."

போவதற்கு அவன் அவசரப்படுகின்றான்.

செயலெல்லாம் துரிதம்.

"இருபத்தைஞ்சு சதம்தானே கிடக்கு. உது காணுமே?"

"ஓ, இது காணுமணை."

காணாவிட்டாலும் அவளால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

"தங்கச்சியாக்கள் நெசவுசாலையிலிருந்து வரப்போகினை. நீ கஞ்சியை வையணை. நான் போட்டு வாறன்."

அவன் அவசரமாகச் செல்கின்றான்.

சென்று கொண்டிருக்கும் அவனுடைய முதுகுப் புறத்தைப் பார்த்தபடியே அவள் நிற்கின்றாள்.

"இதே மாதிரித்தான். இவனைப்போலைதான் அண்டைக்கு அவரும்..."

அவளுடைய கணவனின் உருவம் அவள் கண்முன் நிழலாடுகின்றது.

அவளுடைய கண்கள் குளமாகின்றன.

"இந்த வேகத்திலைதான் அண்டைக்கு அவரும்..."

மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு. இது எத்தனையோ நாட்களின் தொடர்ச்சி.

தன்னுடைய கணவனோடு அவளும் இதே வேகத்தில் பல ஊர்வலங்களில் சென்றிருக்கின்றாள்; கூட்டங்களில் பங்கு பற்றியிருக்கின்றாள்.

அப்போது அவள் கணவனும் இதே பூரிப்போடு தான் கதைத்திருக்கின்றான். ஆனால் இன்று அவள் கணவன்?

திரும்பி வராத அவள் கணவன் அன்று சென்று கொண்டிருந்த அதே வேகத்தில் இன்று அவளுடைய மகன் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்.

அவனுடைய தந்தை ஒரு பஸ் தொழிலாளி.

கஷ்டப்பட்டு அவனை சர்வகலாசாலைப் படிப்புவரை படிப்பித்துவிட்டு, அவன் பரீட்சை முடிவு வெளியாகு முன்னரே, மூன்று வருடங்களுக்கு முன் அகால மரணமடைந்தார்.

வயோதிபத் தாயையும் மூன்று சகோதரிகளையும் அவன் பொறுப்பேற்க வேண்டியதாயிற்று.

படிப்பு முடிந்ததும் அவன் வேலை தேடி அலைந்தான். அலைச்சலா அது? அதுவே மாபெரும் வேதனையான அனுபவம்.

வேலை கிடைக்கவில்லை.

"அலுவல் பாத்நால்தான்" வேலை கிடைக்கும் என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

பணமுள்ளவர்களெல்லாம் "அலுவல் பாத்நு" உத்தியோகம் பெற்றனர்.

அவன்?

சில இடங்களில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தான். கிடைத்த அர்ப்ப தொகையைக் கொண்டு கஞ்சியும் தண்ணியுமாக அவர்கள் காலத்தைக் கடத்தி வந்தார்கள்.

இப்பொழுது அவனுடைய மூன்று சகோதரிகளும் நெசவு சாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கி ஒரு வருடமாகின்றது.

அவர்களுடைய வாழ்க்கை மேடு பள்ளங்களினூடாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பிரதான வீதிக்கு அவன் வந்துவிட்டான்.

வீதியெல்லாம் இருநிறக் கொடிகள் பொலிந்திருக்கின்றன.

பஸ் நிலையத்தில் நின்று போவோர் வருவோரை அவன் பார்த்தபடியே நின்றான்.

எல்லோரிலும் பரபரப்புத் தெரிவதை அவன் உணர்கின்றான்.

அவர்கள் மத்தியில் ஒரு புதுப்பொலிவு.

பஸ் வருகின்றது.

அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றி விட்ட கட்சிகளின் இருவர்ணக் கொடிகள் பஸ்ஸின் முன்புறத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தாவி ஏறி பஸ்ஸின் மேல்தட்டில் போய் அவன் உட்காருகின்றான்.

பஸ் தொழிலாளி அவனை நெருங்குகின்றான்.

அந்தத் தொழிலாளியின் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம்.

அவனுக்கும் திருப்தி.

பஸ் ஓடத் தொடங்குகின்றது.

பெரும் பெரும் அந்நிய கம்பெனிக் கட்டிடங்களும் வர்த்தக நிலையங்களும் அவனுடைய கண்களில் படுகின்றன.

‘உதெல்லாம் நாளைக்கு எங்கடை கையிலைதானே வரப் போகின்றன. அந்நிய முதலாளியள் இனி மூட்டை கட்ட வேண்டியதுதான். ஏன் எங்கடை நாட்டிலையுள்ள முதலாளியள் தப்பிவிடுவினையே?’

அவனுடைய உள்ளம் கிளர்ச்சியடைகின்றது.

அவனை வஞ்சித்த சக்திகளெல்லாம், அவன் போன்றோர் ஆக்கிய அரசால் வஞ்சித்து அழிக்கப்படப் போகின்றன என்ற நினைப்பு அவனுக்கு.

பஸ் நகரசபைக் கூட்டத்தை நெருங்குகின்றது.

சகல வாகனங்களும் பொலீசாரால் நிற்பாட்டப்படுகின்றன.

சுதந்திர சதுக்கத்தை நோக்கிச் செல்கின்ற சாலையின் இருமருங்கிலும் மக்கள் திரள் திரளாக அணியிட்டு நிற்கின்றார்கள். நீலநிறச் சட்டைகளை பலர் அணிந்திருக்கின்றனர்.

நீலத்துடன் சங்கமித்துவிட்ட சிவப்புக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் பஸ்சிலிருந்து இறங்குகின்றான்.

தன் நிழல் தன் காலடியின்கீழ் கிடந்து மிதிபடும் நேரம்.

நெருப்பை நெஞ்சுடன் கட்டியணைத்துக் கொண்டிருக்கும் வானம் கனலை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது.

தார் றோட்டு உருகிக் கசிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அவன் மக்களுடன் சங்கமிக்கின்றான்.

மக்கள் மத்தியில் பரபரப்பு; பெருமகிழ்ச்சி; புதுமையைக் காணுவதற்கான தவிப்பு.

தங்களுடைய அரசாங்கத்தின் மந்திரிமாரைப் பார்ப்பதற்கு அவர்கள் ஆவலுடன் நிற்கின்றார்கள்.

நெருப்பாய் எரியும் வெய்யிலைக் கூட அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை.

அவனுடைய வயிற்றில் பசித்தீ கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. சிறுகுடலும் பெருங்குடலும் ஒன்றையொன்று விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் இந்தப் பசி அவனுக்குப் பழகிப்போய்விட்டது.

அதை மறப்பதற்கு அவன் மக்களைப் பார்க்கின்றான்.

புதிய எழுச்சியில் மக்கள் தங்களை மறந்த மோனை நிலையிலிருக்கின்றார்கள்.

சாலையின் இருபுறங்களிலும் சாதாரண பொலீஸ்காரர்கள் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் மக்களுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

இப்பொழுது அவர்கள் ‘மக்கள் பொலீஸ்’ அல்லவா?

மணிச்சத்த அலறலுடன் ஒரு பொலீஸ் மோட்டார் சீறியபடியே வேகமாக வருகின்றது.

சந்தியில் அந்த மோட்டார் திடீரென நிற்கின்றது.

அடர்ந்து கறுத்த கொம்பு மீசை, தடித்த உதடுகள். கண் இமையிலிருக்கும் அந்த வெட்டுப்பட்ட வடு அவனுடைய முகத்திற்கு மேலும் விகாரமுட்டுகின்றது.

நாலுபுறமும் பார்வையைச் சுழற்றுகின்றான்.

கண்கள் கனல் கக்குகின்றன.

அவனுடைய கையில் அதே பழைய குண்டாந்தடி இடுப்பில் கைத்துப்பாக்கி.

“அவன்!”

மக்களுடைய விழிகள் வியப்பில் விரிகின்றன. உதடுகள் அசைகின்றன.

“அவன்தான்! அந்தப் பழைய பொலீஸ்காரனேதான்!”

மக்கள் மத்தியிலிருந்து யாரோ ஒருவன் கூறுகின்றான்.

புஞ்சிபொரளையின் சம்பவம் அவர்களுடைய கண்முன் தோன்றுகின்றது.

“ஏய்! இஞ்சை வா...!”

அந்த இடத்தில் நின்று கொண்டேயவன் கர்ச்சிக்கிறான்.

மக்களுக்குத் திகைப்பு!

வீதியோரத்தில் நின்று சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பொலீஸ்காரன் அந்த அதிகாரியைப் பார்க்கின்றான்.

“உன்னைத்தான்... வா... இஞ்சை.”

எதிர்பாராத அழைப்பு.

பொலீஸ்காரனுடைய முகம் வெளிறுகின்றது.

தயங்கியபடியே அதிகாரியை நோக்கிச் செல்கின்றான்.

அவனுடைய கை ‘சலுட்’ அடிக்க உயருகின்றது.

“ஏய்! அந்தப் பண்டியளை பின்னுக்குத் தள்ளிவிடு.”

மக்கள் மத்தியில் சலசலப்பு; வெறுப்பு.

சிலருக்குக் கோபம் பொங்குகின்றது.

“இப்பவும் இவன்...”

கூட்டத்திலிருந்து ஒருவர் தொடங்குகின்றார்.

சாவி கொடுத்துவிட்ட பொம்மைகளைப் போல பொலீஸ்காரர்கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

மெலிந்த அவன் உடலில் திடீரென ஏதோ குறைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு.

அதிகாரி மோட்டாரில் ஏறினான்.

மோட்டார் திரும்பி வேகமாகச் செல்கின்றது.

மக்கள் கொதிக்கின்றார்கள். பொலீஸ்காரர்கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டே நிற்கின்றார்கள்!

கண்களை ஒடுக்கிப் பார்த்தபடி நிற்கும் அவனுடைய மனம் தூரத் திசையை நோக்கிச் செல்கின்றது.

மே இருபத்தேழாந் திகதிக்கு முன் -

கடந்த முதலாளித்துவ ஆட்சியில் -

பொலீஸ் பாதுகாப்பிலிருந்த பொழுது தொடம்பே முதலாளி கொலையுண்டார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் வேலை நிறுத்தத் தின்போது காட்டுமிராண்டித்தனமாக மாணவர்களைத் தாக்கினார்கள்.

இ.போ.ச. வேலை நிறுத்தத்தின்போது தனது தந்தை பொலீஸ் காரரால் கொடுரமாக அடிக்கப்பட்டு ஒரு கிழமையால் இறந்தார்.

மே மாதம் இருபத்தேழின்பின் -

"மக்கள் அரசாங்கம்" உதித்த மறுநாள் -

மக்கள் விரோத நடவடிக்கையிலீடுபட்ட ஏரிவீட்டுப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்தின் முன் மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபொழுது பொலீஸாரால் அவர்கள் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள்.

புஞ்சிபொறளையில் சோமபாலா பொலீஸ் வெறியாட்டத்துக்கு இரையாகிச் செத்தான்.

நிலமற்ற மக்கள், தேர்தல் வெற்றியின்பின், மொறட்டுவாவிலும், பொல்லனறுவாவிலும் வெற்றாக இருந்த நிலத்தில் குடியேறிய பொழுது பொலீஸ் அந்த மக்களை ஈவிரக்கமின்றி தாக்கியது.

இவைகள் எல்லாம் தற்செயலாக நடந்தவை என அவன் முன்னர் நினைத்தான்.

ஆனால் தொடர்ந்து நடக்கும் எல்லாச் சம்பவங்களும் தற்செயலானவைகளா?

முன்பும் இப்போதும் ஒரே கதையா?

முந்திய கதையின் மிகுதிக் கதையா இப்பொழுது நடக்கின்றது?

பல சம்பவங்கள் அவனுடைய மனத்திரையில் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவனுடைய ரத்தம் கொதிக்கின்றது.

பற்களை நெருடுகின்றான்.

மே இருபத்தேழுடன் முதலாளித்துவ பொலீஸ் பேயாட்சி முடிந்துவிட்டது என்று தான் நினைத்தது தவறு என்ற உணர்வு அவனுடைய இதய ஆழத்தில் சுடர்விடத் தொடங்குகின்றது.

பொலீஸ் மோட்டாரின் மணி மீண்டும் அலறுகின்றது.

மக்கள் பேராவலுடன் மோட்டார் வரும் திசையைப் பார்க்கிறார்கள்.

"மக்கள் அரசாங்க" மந்திரிமார்களுக்குப் பாதுகாப்பாகப் பெருமிதத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த பொலீஸ் அதிகாரி தனது சகாக்களுடன் மந்திரிமார்களுக்குப் பாதுகாப்பாகப் பெருமிதத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

அவனுடைய பார்வையில் மிடுக்கு.

இப்பொழுதும் எங்கடை ஆட்சிதான் நடக்கின்றது என்பதை அவனுடைய அகங்காரமும் அதிகார வெறியும் நிறைந்த பார்வை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மந்திரிமார்களின் மோட்டார்களின் பின்னால் -

பெரும் பெரும் அந்நிய முதலாளிகள், வர்த்தக முதலைகள், பழைய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத் திமிர்பிடித்த அதே உயர் அதிகாரிகள் எல்லோரும் பெருமிதத்துடன் மோட்டார்களில் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவனுடைய தொண்டைக்குள் ஏதோ உருண்டு பிரள்கின்றது.

"மகனே, தொழிலாளியளின்ரை இழிந்த வாழ்வின் விதியை, அவர்களைச் சுறண்டி வாழுகின்ற முதலாளி வர்க்கம் மாத்தி அமைக்க விரும்புமெண்டு நீ நம்பிறியா? பாலுக்குப் பூனை காவலிருக்குமெண்டு நீ நம்பிறியா? எனக்கு வாழ்க்கையிலை நிறைய அனுபவமிருக்கு. நான் சொல்லின்; தொழிலாளியளாலை தான் தொழிலாளியின்ரை கஷ்டத்தை உணர முடியும். அவையள்தான் தங்கடை தலைவிதியைத் தாங்களே மாத்தி அமைக்க வேணும். தன்னை மிதிச்சு நசுக்கிறவனை தொழிலாளியள்

அழிக்காமல் ஒருநாளும் அவையளின்ரை துன்பம் தீராது அவையன்
சுகமாய் வாழேலாது."

இப்படி அவனுடைய தாய் அவனுக்குப் பலமுறை சொல்லி
யிருக்கின்றாள். அனுபவத்தில் அவள் நிறையப் படித்துவிட்டாள்.
தனது தலைமுறைக்குள் அவள் நேரடி வாழ்வில் மக்களுக்கு
அரசாங்கங்கள் செய்தனவற்றையெல்லாம் அவள் உணர்ந்திருந்தாள்.

இதே கட்சிகளுக்காக அவளுடைய கணவன் தன்னை மறந்தே
உழைத்தான். அவன் ஊர்வலங்களுக்கும் கூட்டங்களுக்கும்
போனபோதெல்லாம் அவளும் கூடப் போயிருக்கின்றாள். அன்று
அவன் பக்கத்திலே போன தலைவர்கள் எல்லாம் இன்று பென்ஸ்
கார்களில் பவனி வருவதை அவள் கண்டு மனம்
விம்மியிருக்கின்றாள்.

அவளுடைய ரத்தம் மகளிலும் ஓடுகின்றது.

அந்த ஒல்லியான, அடர்ந்து சுருண்ட மயிர் நெற்றியில் புரளும்,
சிரிப்பற்ற மகளின் வாழ்வு அனுபவங்களும் அவளுடைய கசப்பான
அனுபவங்களைப் போலவே மாறுபடின்றி அமைந்திருந்தன.

ஒரே கதையின் மறுபக்கமா இதுவும்!

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திய யுத்தத்தின் ஞாபகச் சின்னம்
"மக்கள் அரசாங்க" மந்திரிமாரை வரவேற்க வந்திருந்த மக்களுக்கு
சவால் விடுவதுபோல நாற்சந்தியில் தலைநிமிர்ந்து கம்பீரமாக
நிற்கின்றது.

அந்த ஏகாதிபத்திய சின்னத்தை அவன் தலைகுனிவோடு
பார்க்கின்றான். அவன் மெதுவாகத் திரும்பி, கவிழ்ந்த தலையுடன்
நடந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

பல சம்பவங்கள் அவனுடைய நெஞ்சில் வந்து முட்டி மோதிக்
கொண்டிருக்கின்றன.

"தொழிலாளியன் பாராளுமன்றத் தேர்தல் மூலம் அரசாங்
கத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி நடத்தேலும் எண்டது ஒருநாளும்
நடக்காத காரியம். உது உலகத்திலை எந்த நாட்டிலையும் முந்தியும்
நடக்கேல்லை. இனிமேலும் நடக்காது. உதிலை ஏன் வீணாய்
உலையிறாய்? உதை விட்டிட்டு மாற்றுவழிக்கு கட்டாயம் கூடிய
கெதியிலை வருவாய்."

தேர்தலின் முன்பு தனது நண்பன் கூறியது அவனுடைய
நினைவலையில் உதிக்கின்றது.

'இதை என்ரை நண்பன் எவ்வளவு உதாரணங்களோடு
நம்பிக்கை மேலிடக் கூறினான்.'

அவன் விழிப்படைகின்றான்.

விழிப்படைந்த அவன் அந்த நண்பனைச் சந்திப்பதற்கு
விரைவாகச் செல்கின்றான்.

'அவனை - என்ரை நண்பனை எவ்வளவு கவனியாது நடந்து
விட்டேன்!'

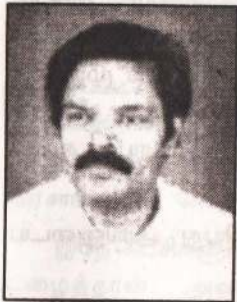
சிந்தனை அழுக்குகள் அகன்று விட்ட நெஞ்சம்.

புதிய பாதையில் அவன் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருக்
கின்றான்.

இப்போது அவனுடைய இதயத்தில் சுமையில்லை.

அவனுடைய நடையில் உறுதி.

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

குப்பிழானைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும். எழுத்தாழர் உலகில் குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் என்று பிரபலியம் பெற்றவருமாகிய இவர் 1966 இலிருந்து எழுதி வருகின்றார். கவிதை கட்டுரை விமர்சனங்களை எழுதிவரும் இவர் சிறுகதைகள் பலவற்றையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகள் சிறு சம்பவங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் மட்டும் கருவாகக் கொண்டே எழுதப்பட்டன. இவர் “கோடுகளும் கோலங்களும்” (1976) “சாதாரணங்களும் அசாதாரணங்களும்” (1982) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் அறிமுகங்கள் விமர்சனங்கள் குறிப்புகள் (2003) என்ற திறனாய்வு நூலினையும் படைத்துள்ளார். தற்பொழுது நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துவரும் இவர் தனது இலக்கியப் படைப்புகளை பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதிவருவதுடன் இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்குபற்றி தனது கருத்துக்களை ஒழிவுமறைவு இன்றி பேசியும் வருகின்றார். இன்று ஒரு முதுமை பெற்ற எழுத்தாளராக தன்னை இனங்காட்டியுள்ளார்.

அருகியின் சுயநடவன்

- குப்பிழான் ஐ.சண்முகன்

மார்கழி மாதத்து இனிய குளிர்மை நிறைந்த காலைப் பொழுது. திருவெம்பாவை நாட்களை ஒட்டிவந்த ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. புத்தம்புதிய பனிமலராக, நீண்டு நெளிந்த ‘பஸ் கியூவில்’ அவள் நின்றாள்; கலகலப்பான காலையில், உடலைத் தடவி புத்துணர்ச்சி ஊட்டிச் செல்லும் இனிய குளிர்ந்த தென்றலில் அருவியாகச் சொரியும் ‘சவர்பாத்தில்’ குளிர்ந்த ஈரச் சுவடு மாறாமல் அவள் நின்றாள்; ஈரங்கலையாத தலையை வாரி, நேர் வகிடுவிட்டு, ஒற்றைப்பின்னலாகப் பின்னி, பச்சை ‘றிபன்’ கட்டியிருந்தாள்; பசியவெண்மையான நந்தியாவட்டை மலரொன்றை கூந்தல் தொடக்கத்தில் பதித்திருந்தாள். அகன்ற நெற்றியில் மங்கலாகப் பதிந்திருந்த திருநீற்றுக் கீற்றுகளுக்கு மத்தியில், செஞ்சாந்துப் பொட்டு இட்டிருந்தாள்.

இந்த உலக வாழ்க்கையில் எதுவித சலனமுமற்றவள் மாதிரி, அல்லது இந்த வாழ்க்கையின் நுணுக்கங்களைப் புரிந்தவள் மாதிரி எதோவொரு சாந்தமான உணர்ச்சியை முகத்தில் தேக்கி அவள் பஸ் கியூவில் நின்றாள்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உறுமி மறைந்த பஸ்களுக்கு ஏற்ப, கியூவும் குறைந்து குறைந்து வர அவளும் மெது மெதுவாக கியூவின் முன்னணிக்கு வரலானாள். அவளுக்கு முன்னால் நலைந்து பேரே நின்றிருந்தார்கள்.

தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் என்ற மூன்று மொழியையும் தெரிந்த அந்தச் சிறுகதையான பொயின் கொன்றோலர் பலத்துச் சத்தமிட்டவண்ணம் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உதவியாக நின்ற இளம் வாலிபன் மெளனமாக நின்று எதெதோ 'கவர்ச்சிகளை' அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்களுக்கு அவள் எடுப்பாகத் தென்பட்டாள். வாழத் துடிக்கும் இளமைப் பொலிவில் எழிற்கோலம் காட்டி எத்தனையோ உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் அரம்பை போல அவள் அவனுக்குக் காட்சி தந்தாள். தமிழ்ப்புராணப் படங்களில் 'அரம்பை களாக' நடிப்பவர்களை அவன் பார்த்திருக்கிறான். அவர்களின் இளமை மேடிட்ட கோலங்களை எண்ணித் தவித்திருக்கின்றான்; அவர்களை அடையத் துடித்திருக்கின்றான். நிஜ வாழ்க்கையில், கண்ணுக்கெதிரே நிற்கும் 'தேவதையாய்' அவளை அவன் பார்த்தான். அவளில் பதித்த கண்களை எடுக்க மனமின்றித் தவித்தான்.

நீண்ட நேரத்தின்பின் அவள் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த புறக்கோட்டை பஸ் வந்து நின்றது. முதிர்ந்த கொன்றோலர் ஒழுங்கீனமாக நடக்க முயன்ற யாரோ ஒரு காற்சட்டை போட்ட மனிதரை ஆங்கிலத்தில் ஏசினார். 'காற்சட்டை போட்ட நீங்களே உப்பிடிச் செய்தால், நாங்களென்ன செய்யிறது?' அவன். அவர் தன்னைப் பேசவில்லை என்பது மாதிரி, அவன் பேசுவதைக் கவனியாதவன் மாதிரி எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

நின்ற பஸ்சில் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஏறினார்கள். இளம்வாலிபன் அவர்கள் ஒழுங்காக ஏறுகிறார்களோவெனக் கண்காணித்தான். இன்னும் நாலைந்து பேர் ஏறக்கூடிய இடம் பஸ்சில் இருந்தது. அடுத்ததாக அவள் ஏறப் போகின்றாள்; அவன் கண்ட 'அரம்பை' ஏறப் போகிறாள். அவள் பஸ்சை நோக்கி அடிவைக்கிறாள். அவன் கை நீண்டு வழியைத் தடுத்தது. அவளின் அழகிய அங்கங்கள் அவனின் கையில் பட்ட உணர்வில் அவன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். அவள் தலையைக் குனிந்தவண்ணம்

பின்தங்கினாள். மேல்தட்டின் ஆரம்பப் படியிலும், கீழ்த்தட்டின் ஆரம்பத்திலும் கால்களை ஊன்றி நின்ற இளம் 'கொண்டக்டர்'. அந்தக் கொன்றோலரைப் பார்த்து அர்த்தமுள்ள சிரிப்புச் சிரித்தான். அவனும் பதிலுக்குச் சிரித்தான்.

அவர்கள் சிரித்ததை அவளும் கண்டாள். அவர்கள் ஏன், எதற்காக அப்படிச் சிரித்தார்கள் என்பதை அவளும் உணர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இப்படி முன்பும் எத்தனையோ முறை அவள் ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறாள். தன்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாத நாணங்கலந்த பெண்மையை நினைத்து அவள் கவலைப்பட்டிருக்கிறாள். எத்தனையோ முறை இப்படி எத்தனையோ காரணங்களுக்காக அவள் அழுதிருக்கிறாள். அப்போதும், ஒருமுறை பலத்துச் சத்தமிட்டு அழவேண்டும் போல அவள் மனம் குறுகுறுத்தது. அவளையும் மீறி அவள் கண்களில் கண்ணீர் மணிகள் பளிச்சிட்டன. கண்களில் ஏதோ தூசி விழுந்தது போல, தன் சேலைத் தலைப்பால் அவள் தன் கண்களை ஒற்றிக் கொண்டாள். தன் கவலைகளுக்குக் காரணமான, தன் அழகையே அவள் வெறுத்தாள். 'நான் ஏன் இப்படி அழகாகப் பிறந்து தொலைத்தேன்' என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள்.

தன் வாழ்க்கைச் சூழலை எண்ணிப் பார்த்தாள். குறைந்த சம்பளம் பெறும் கடைத்தொழிலாளியாகிய தன் தந்தையின் கோலம் அவள் நினைவில் தலைகாட்டியது. அவள் உத்தியோகம் ஏற்ற ஆரம்ப காலத்தில், நகரத்தின் நாகரீக வாழ்க்கைச் சுமைகளைத் தாங்க முடியாத மத்திய தர குடும்பத்துத் தலைவனான அவர், வளர்ந்து வந்த குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டாது தவித்தபோது குடும்பத்திலேற்பட்ட தாங்கொணாத வறுமைத் துன்பங்களின் மத்தியில், அவள் முதல் சம்பளம் எடுத்துத் தந்தையின் கைகளில் சமர்ப்பித்தபோது, அவர் முகத்தில் பரவசமொளிர, கண்களில் கண்ணீர் வர, 'சரஸ்வதி நீ என்றை மூத்த மகளில்லையடி; மூத்த மகனென்று கூறி, அவள் தலையைத் தடவியபோது; அவள் தன்னை மறந்து நின்றாள்.

தன் உத்தியோக வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களை மறந்து, இந்தக் குடும்பப் பொறுப்புக்கும், இந்த அன்புக் கட்டுகளுக்கும்மிடையில் அவற்றைச் சிறு துரும்புகளாகக் கருதி ஆனந்தித்தாள். ஆரம்பத்தில் பஸ்சிலேற்பட்ட அனுபவங்களையும், இன்ரவியூவின்போது, அந்தப் 'பெரியவர்' கண்களில் விரசம் தொனிக்க, "இந்த 'மெடத்தை' நாங்கள் நல்லாய்ப் பயன்படுத்த வேண்டும்" என்று இரு அர்த்தம் தொனிக்க ஆங்கிலத்தில் சொன்ன அந்த வேதனையையும் மறந்திருந்தாள்.

தொடர்ந்த அந்த இயந்திர வாழ்க்கையில், அதிகமாக ஏற்படும் வேதனைதரும் அனுபவங்களினால் மனஉணர்வுகள் மரத்து விட்டது மாதிரி பாவனை செய்து நடிக்கும், 'ஒன்றும் செய்ய முடியாத' தன் நிலைமையை எண்ணிக் கலங்கினாள்.

"என்ன தங்கச்சி; எங்கே போறது" என்ற, முதிர்ந்த 'கொன்றோலரின்' குரலைக் கேட்டு தன் நினைவு வரப் பெற்றவளாக அவள் பஸ்சில் ஏறினாள். அப்பால் நின்ற இளம் வாலிபன் எதுவுமே செய்ய முடியாதவளாக அவளையே பார்த்து நின்றான்.

அவனின் பார்வை அவளை என்னவோ செய்தது. பருவம் கொழிக்கும் அவளும் எத்தனையோ இனிய கனவுகளுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆரம்பத்தில் தந்தைக்கு உதவி, குடும்பப் பொறுப்பு, அன்புக்கட்டு, தியாகம் என்றெல்லாம் அவள் தன்னை ஏமாற்றிய போதிலும்... அவளுக்கு இந்த வாழ்க்கைமேல் சலிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

புதியதோர் உலகை அவள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

அவள் எத்தனையோ வாலிபர்களைப் பார்த்திருக்கிறாள். அவளையும் எத்தனையோ வாலிபர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பார்வைகளில் அன்பைத் தேடிக் களைத்திருந்தாள். அதனால் வாழ்க்கையில் ஒரு விரக்தி மனப்பான்மையும்

கொண்டிருந்தாள். ஒருவர் பார்வையிலாதல் அந்தத் 'தன்மையை' அவள் காணவில்லை. அவளைப் பார்க்கும் எல்லார் பார்வையிலும், அவள் மற்றவர்கள் தன்னைப் பார்க்கின்றார்களென்று அவதானிக்கும் எந்தப் பார்வையிலும் அந்தத் தீ, அந்த விரசமான தீ... அந்த இளம் கொன்றோலர் பார்த்தது போன்ற தீ...;

அவளால் அதைப் பொறுக்க முடியாது.

பஸ்சில் யாரோ தன்னைப் பார்ப்பதுபோல உணர்ந்து அவள் நிமிர்ந்தாள். அவளையே பார்த்து நின்ற ஒரு வாலிபன் அப்பால் திரும்பினான். அவள் தன்னை நொந்து கொண்டாள்.

தனக்கு அந்தப் பரிதாப நிலை ஏற்பட யார் யார், என்னென்ன விதத்தில் காலாக இருக்கின்றார்களென எண்ணிப் பார்த்தாள். தனக்குக் கசப்பான அனுபவங்களைத் தரும், அந்தக் கட்டுண்ட உத்தியோக வாழ்வைவிட்டு வெளியேற முடியாது தவித்தாள். அவள் உழைப்பை வெறுக்கவில்லை. அந்த உழைப்பின் போது, பெண்களுக்கு ஏற்படும் கசப்பான அனுபவங்களை வெறுத்தாள்; என்னதான் உலகம் முன்னேறுகிறது; முன்னேறுகிறது என்றாலும் மனிதனால் அந்த 'உணர்வுகளை' வென்றுவிட முடியாதாதென ஏங்கினாள்.

அவளுக்கு தன் தந்தையினுடைய முதலாளியின் நினைவு வந்தது. பஸ்ராண்டுக்கு வரும் வழியில், முற்றத்தில் அழகாகக் கத்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் 'குரோட்டன்ஸ்' வளர்ந்து நிற்கும் அவரின் பெரிய வீட்டைப் பார்த்திருக்கின்றாள். முதலாளியான அவரின் மாடிவீட்டையும், தொழிலாளியான தங்கள் வசிப்பிடத்தையும் ஒப்பிட்டு அவள் மனம் மறுகியிருக்கிறாள்.

எப்போதாவது அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில், அல்லது விறாந்தையில், அல்லது, திரைச்சீலை விலகிய அவர்கள் வீட்டு முன்னறை ஜன்னல் கம்பிகளுக்கு அருகில், அல்லது பஸ்ராண்டில் அவள் முதலாளியின் இரு மக்களையும் பார்த்திருக்கின்றாள். உலகத்து அலங்காரங்களையெல்லாம் தம்மீது சுமக்கும் அந்தச்

செயற்கை அழகிகளை நினைத்து அவள் சிரித்திருக்கிறாள். ஆனால், அவர்கள் பஸ்ராண்டில் அழகிய வாலிபர்களுடன் ஆங்கிலத்தில் கொஞ்சிக் குலாவிக்கொண்டு நிற்கும்போது...;

அவளும் கனவுகள் காண்கின்ற இளம்பெண்தானே.

அன்று 'ஒவ்வீசிலும்' அவள் தன்னை மறந்த நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்தாள். இப்படி எத்தனையோ அனுபவங்கள் ஏற்பட்ட போதெல்லாம், குடும்பத்தின் நிலைமைகளை நினைத்து நினைத்து கிளர்ந்தெழாத மனது இன்று மட்டும் ஏன் இப்படி அலைகிறதென்றும் அவள் சிந்தித்தாள்.

முதலாளியின் மக்களான அந்த 'செயற்கை அழகிகளே' அவள் கண்களில் மின்னினர். பெரிய தொந்திக்கும் மேல் 'நாஸனல்' போட்ட, நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு வைத்த, ஒருவிதமான லாவகச் சிரிப்பு சிரிக்கும் முதலாளியும் அவள் மனதில் தோன்றினார். மெலிந்த, வாழ்க்கையில் எந்த நேரமும், பிழைப்பு, பிழைப்பென்று திரியும் நிம்மதி காணாத தந்தையின் முகமும் அவள் மனத்தில் தோன்றியது.

வாழ்க்கையின் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை அவள் வெறுத்தாள். உடலை வருத்தி உழைப்பவர்கள் வாழ்வில் இன்னல்களையும், உடலை வருத்தாதவர்கள் வாழ்வின் சொகுசுகளையும் அனுபவிக்கும் இந்தச் சமூக அமைப்பை அவள் வெறுத்தாள். உண்மையில் உழைக்க வேண்டிய ஒரு சாரார் உழைக்காது; உழைப்பவர்களைச் சுரண்டி வாழும் அந்த வாழ்க்கையை வெறுத்தாள். உழைத்து வாழும் பெண்களின் உணர்ச்சிகளோடு விளையாடுபவர்களையும் அவள் வெறுத்தாள்.

உழைக்காது சொகுசாகச் சுரண்டி வாழும் முதலாளி, உடலை வருத்தி உழைக்கும் தன் தந்தையின் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தைக் கொடுத்தால் - வாழ்க்கையின் பல்வேறு படிக்களைத் தாண்டாத - படிக்க வேண்டிய - உழைக்கக் கூடாத அந்த வயதில் தான் உழைப்பென்று உழல வேண்டியதில்லை என்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள். காலம் காலமாக வந்த சில தார்மீக உணர்வுகளில் கட்டுப்பட்டு, அவற்றைப்

'புனிதமானவை' என்று போற்றும் தனக்கு, நாகரீகம் என்ற போர்வையில் 'சோஷியல் மூவ்மென்ட்' பெயரில் நிகழும் அருவருப்புகளால் உருவாகும் அவலங்கள் ஏற்பட்டிருக்காது என்றும் நம்பினாள்.

முதலாளியின் பிள்ளைகள் ஆண்களுடன் 'அணைந்து' பழகும்போது 'சோஷியல், மூவ்மென்ட்' என அங்கீகரிக்கும் சமூகம், அவளைப் போன்றவர்கள் அப்படி நடந்ததால் 'கசமுச கதைகளைக்' கதைக்கும் என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

இந்தச் சமூக அமைப்புகளுக்காக, அதன் மனப்போக்கு களுக்காக - அதனால் பாதிக்கப்பட்டவளென்ற வகையில் அவள் மனம் வருந்தினாள்.

மாலையிலும் இதே நினைவுகளுடனேயே அவள் பஸ்சில் ஏறினாள். கூட்டம் நெரிந்து குழைந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில், ஒரு நடுத்தர வயது மனிதன்...;

"சீ! நீயும் மனிதனா?" அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கேட்டாள்; கண்களில் கனல் பறக்கக் கேட்டாள்; சீரிய பெண்புலியாக அவள் கேட்டாள்.

அவன் அசடுவழிய நின்றான். பஸ்சிலிருந்த பொம்மைகள் ஆடாமல், அசையாமல் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் அடுத்த பஸ்ராண்டில் இறங்கிப் போய்விட்டான்.

புலியாக நின்ற அவள் பெண்ணாக மாறிக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். பொம்மை ஒன்று வாய் திறந்தது.

"பிள்ளை! உதெல்லாம் சகசம்."

அவள் கோபத்துடன் அதை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அழுதாள். துயரங்களால் மனம் வெதும்பி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவளின் துயரங்களுக்கு விடிவு ஏற்படுமா?

துயரங்களிலிருந்துதானே 'புரட்சிகள்' தோன்றியிருக்கின்றன!

கே.டானியல்

சாதாரண தொழிலாளியாக இருந்து, இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தார். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜனப் போராட்டங்களில் முன்னின்று செயற்பட்டார். அத்துடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் பண்ணையில் வளர்ச்சிபெற்று முற்போக்கு எழுத்தாளராகப் பரிணமித்தவர். பின்னர் தான் ஒரு மக்கள் எழுத்தாளர் எனக் கூறிக்கொண்டார். பிற்காலத்தில் இவரை ஈழத்தின் தலித் இலக்கிய முன்னோடி என்று சிலர் கூறிக்கொள்கின்றார்கள். டானியல் கதைகள், பஞ்சமர், பேராளிகள் காத்திருக்கின்றார்கள், கோவிந்தன், கானல் போன்ற நூல்களின் ஆசிரியரான இவர் பல நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

ஆற்றல் இடு கர்த்திஸ்

- கே.டானியல்

மனதிலே சகிக்க முடியாத வேதனை ஏற்படும் போதெல்லாம் வேலன் சுடலை வயிரவருக்கு முன்னால் வந்து, புரண்டு புரண்டு அழுது விம்முவான். இது ஒன்றுதான் அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரே ஒரு வழி. சுடுகாட்டு வயிரவன் இன்னும் அவனின் மனக்குறையைத் தீர்த்து வைக்கவில்லை.

விடியும் வரை புரண்டு கண்ணீரைக் கரையவிட்டு, விடிந்ததும் எழுந்து, நலமுண்டுத் துண்டை உதறி அரையில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, எந்தத் தாக்கத்திற்கும் உட்படாத மனிதனாக சுடுகாட்டைத் தாண்டிப் போய்விடுவான். இப்படி அவன் செய்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் அதை யாருமே பெரிது படுத்துவ தில்லை. பைத்தியம் போல அவன் அடிக்கடி இப்படித்தான் ஏதாவது செய்து கொண்டிருப்பான் என்று சகலரும் வாளாவிருந்து விடுகின்றனர்.

இன்று பகற்பொழுதில் கொள்ளி வைக்கப்பட்ட மனிதக்கட்டை ஒன்று எரிந்து நீறாகி அமைதி கண்டு கொண்டிருந்தது. ஊரில் உள்ள சின்னஞ் சிறுசுகளிலிருந்து கிழடு கட்டையாகி விட்டவர்களுக் கெல்லாம் பயந்து, ஒடுங்கி, தன்னையே குறுக வைத்துக் கொள்ளும் வேலனுக்கு இந்த மயானத்து அமைதி பயத்தை வருவிப்பதில்லை.

போய், பிசாசு, என்ற ரகத்திலுள்ள எதையும் நினைத்து அவன் ஏங்கிச் செத்ததுமில்லை.

கடலையின் இடக்கோடியில் நரிகள் ஊளையிட்டுப் பிராண்டிக் கொண்டிருந்தன. அங்கே புதைக்கப்பட்டிருந்த மாடொன்றின் தூர்நாற்றம் காற்றோடு கலந்து வந்து அவனை மோதியது. ஆனாலும் வேலன் அசைவற்றுப் போய் உலகத்தையும் தன்னையும் தனக்கேற்ற விதத்தில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்கிறானா?

இரத்த உறவு என்ற விதத்தில் மனதிற்குத் தெரிந்த தாய் என்ற ஒரு கடமையை நினைத்துப் பார்க்கின்றான். அவள் என்றோ ஒருநாள் செத்துப் போனாள். அவளின் கட்டையில் முழிக்கவேணும்...

அவன் தாய் என்ற சின்னி சின்ன வயதிலேயே பத்து மைல்களுக்கப்பால் உள்ள கந்தப்புக் கமக்காரன் வீட்டிற்கு இவனை அடிமையாக அனுப்பி விட்டான். அதன் பின்பு அவள் அவனைப் பார்க்க வந்ததில்லை. இவனும் தாயைப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஒருநாள் கந்தப்புக் கமக்காரன் வீட்டிற்கு ஊரிலிருந்து இவனின் உறவினர்களான இருவர் வந்தார்கள். வேலனின் தாய் சின்னி செத்துப் போய் விட்டதாக இழவு கூறினார்கள். அப்போது கமக்காரன் நான்கு கட்டை மரவள்ளிக் கிழங்குகளையும், ஒரு நீற்றுப் பூசணிக்காயையும், அரைச்சாக்கு நெல்லையும் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பி வைத்தார். வேலன் இன்றி அவர்கள் வெறுமனே சென்றபோது வேலன் பெருங்குரல் வைத்துக் கேட்டான். ஒரு தடவை, இரு தடவை, மூன்று தடவை வேலனை அழ வேண்டாமென்று கமக்காரன் அதட்டினார். தண்ணீரும் மூன்று தடவைதான் பொறுக்கும் என்பார்கள். அதன்படியே பொறுத்த கமக்காரன் இறுதியில் கைப்பிரம்பால் வேலனின் முதுகில் ஒன்று வைத்தார். வேலன் பதைத்துப் போய் துடிதுடித்தான். கமக்காரன் வீடே திரண்டு நின்று வேலன் துடிதுடித்துக் கதறியதை அதிசயமாகப் பார்த்து இரசித்தது.

இதன்பின் பத்து ஆண்டுகள் வரை வேலன் கமக்காரன் வீட்டு அடிமையாக இருந்தான்.

அம்மாள், வேலனின் வயிற்றுச் சதையிலே பிடித்து இழுத்து முதுகில் குத்துவாள்.

'சின்னக் கமக்காரன்' என்ற சின்னப்பயல் வேலனின் பிடரியிலே அடிப்பான்.

'சின்ன கமக்காரச்சி' என்ற சிறுக்கி வேலனின் செவிளைப் பிடித்துத் திருகுவாள்.

பெரிய கிழட்டுக் கமக்காரன் தன் துப்பல் பணிக்கத்தை வேலன் மீது வீசுவார்.

'சின்னஞ் சிறிசுகள்' எல்லாம் வேலன் மீது எச்சில் துப்பி வேடிக்கை பார்க்கும்.

கந்தப்புக் கமக்காரனும் இடையிடையே தனது கைத்தடியை வேலன்மீது சுழற்றி வீசத் தவறமாட்டார்.

காலை பத்து மணிக்குமேல் பழங்கஞ்சியும் பனாட்டும், மதிய வேளை தாண்டினால் 'தட்டுவத்தில்' சிறிதளவு சோறும் கறியும். இரவானால் எரிந்து போன பண்டங்கள், உடுபுடவை என்ற விதத்தில் அரையோடு ஒட்டிக் கிடக்கும் நலமுண்டுத்துண்டு, தலைக்கு எண்ணெய், குளிப்பு முழுக்கு என்பதெல்லாம் ஆசை அருமையாக அர்த்த ஜாமத்தில் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது. அவ்வளவுதான்!

வாழ்க்கையான இந்த நரகத்திலிருந்து மீண்டு கொள்ளும் நினைப்பு அவனுக்கு வந்ததில்லை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் ஒருநாள் அப்படி வந்துவிட்டது.

பக்கத்து ஊர் வராரிஅம்மன் கோயிலில் திருவிழா நடந்தது. அது கமக்காரனின் பேரில் நடந்தது. அதனால் வேலனை வீட்டோடு விட்டுவிட்டு எல்லோருமே போய் விட்டனர். விடியப்புறமாக மேற்கு வீதியில் சுவாமி வலம் வரும்போது நடக்கும் இறுதிச் சின்னமோளக்

கச்சேரியும் முடிந்துதான் அவர்கள் வருவார்கள் என்பது வேலனுக்குத் தெரியும்.

வேலனுக்குத் திருட்டுப் புத்தி வரவே வரவில்லை. ஆனால் தன்னை அடையாளம் தெரியாமல் மூடிக் கொள்வதற்காக கமக்காரனின் மரகத நிறப்போர்வையை மட்டும் எடுத்துத் தன்னை மூடிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான். நன்றாக விடிந்த போது அவன் ஒரு புதிய கிராமத்தில் நின்றான். ஊரில் எல்லோரும் அவனை மிரள மிரள நோக்கினர். இறுதியில் ஒருவன் அவனை நிதானமாகப் பார்த்து அவன் தோளிலிருந்த மரகதக் கம்பளத்தை இனங்கண்டு “டேய் நீ கந்தப்பர் வீட்விலை... என்று வார்த்தையை முடிக்கு முன், வேலன் ஓடத் தொடங்கிவிட்டான். நான்கைந்து பேர் அவனைத் துரத்திப் பிடித்து உதைத்த பின்பு, ஊரின் கிராம அதிகாரி வீட்டில் வேலனை ஒப்படைத்தனர்.

நடுப்பகல் ஆவதற்கு முன் சதங்கைநாதம் கணீரென ஒலிக்க வில்லுவண்டியில் இராச கோலத்தில் கந்தப்புக் கமக்காரன் வருகை தந்தார். அதன்பின்...

ஒரு அடிமையைக் கட்டி வருவதுபோல வில்லு வண்டியின் வக்குக்குள் போட்டு வரப்பட்ட வேலன் வீட்டின் அடிமையாக்கப்பட்டான். சுதந்திரம் என்ற பெயரில் முன்பு தரப்பட்ட சலுகைகள் யாவும் பறிக்கப்பட்ட நிலையில் வேலனுக்கு “வாழ்வு” என்ற ஒன்று மீண்டும் கிடைத்துவிட்டது. சில நாட்கள் போயின.

வேலனின் வாழ்வில் புதிதான ஒரு திருப்பம் ஏற்படுவதற்கான ஒரு நிலை எஜமானி அம்மாளால் கிடைத்தது.

ஏதோ ஒரு முக்கிய காரணமாக கமக்காரன் வெளியூர் போயிருந்தார். போனவர் நான்கைந்து நாட்களாகியும் வீடு திரும்பவில்லை.

நடுஇரவுக்கு மேல் ஏதோ ஒருவித சலசலப்புக் காணவே மாட்டுக் கொட்டகைப்புறம் தூங்கிக் கிடந்த வேலன் எழுந்து கொல்லைப்பக்கமாக வந்தான்.

அப்போது வேலியை முறித்துக் கொண்டு யாரோ ஒருவன் ஓடிச் செல்வதைப் போல

“ஐயோ கள்ளன்...” என்று வேலன் ஒருதடவைதான் கத்தினான். அந்த ஓசை சரியாக மேலெழுவதற்கிடையில் வேலனின் மோவாய்க் கட்டையை எஜமானி அம்மாள் இறுகப் பொத்திக் கொண்டாள்.

அதன்பின் அவன் மறுபடியும் படுக்கைக்கு வந்துவிட்டான். ஓடிப் போனவனையும், எஜமானி அம்மாளையும் வைத்துக் கொண்டு அவன் எதை எதை எல்லாமோ எண்ணிப் பார்த்தான். அந்த எண்ணங்கள் யாவும் மனத்துக்குக் குழுகுழுப்பையும், பயத்தையும் தந்தது. இப்படி என்றும் மனது இருந்ததில்லை. நீண்ட நேரம் எஜமானி அம்மாள் அவனை எண்ணங்களோடு சங்கமமாக விட்டு வைக்கவில்லை. அவள் அவனிடம் வந்தாள்.

“வேலன்! நீ இங்கை இருந்து ஐயாவிட்டை அடிவேண்டிச் சாகாதே; எங்கையாலும் ஓடித் தப்பு! முந்தின மாதிரி ஐயா உன்னைத் தேடிப் பிடிக்காதபடி நான் பாக்கிறேன்” என்று கட்டளை போட்ட எஜமானி அம்மாள் சில்லறையாகப் பணமும் ஒரு சிறிய பொட்டலமும் கொடுத்தாள்.

வேலனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அம்மாள் இப்படிப் பரிவு காட்டியதும், பேசியதும் கனவு போலவும் இருந்தது. சில்லறையை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்த்தான். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ரூபாய்க் குத்தியாகப் பத்து இருந்தது. பொட்டலத்தைத் திறந்து பார்த்தான். இரண்டு சேட்டுகளும், ஒரு வேட்டியும் இருந்தது. அது சின்னக் கமக்காறனுடையதாக இருக்க வேண்டும்!

இரவோடிருவாக அம்மாள் அவனை வழியனுப்பி வைத்தாள். வேலன் காற்றாகப் பறந்துவிட்டான். பின்பு கமக்காரன் அவனைத் தேடி வரவுமில்லை; வேலன் கமக்காரன் ஊர்ப்பக்கம் போகவுமில்லை.

அம்மாள் வேலனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றும்படி நடந்து கொண்டுவிட்டாள்.

வேலன் பிரிந்து சென்றபோது அம்மாள் பதிலுக்கு வேலனிடம் எந்த வாக்குறுதியையும் கேட்கவில்லை. வேலனை அவள் 'விபரம் தெரியாதவன்' என்றுதான் எண்ணியிருக்க வேண்டும்! உண்மையும் அப்படித்தானோ என்னவோ! ஆனால் வேலனுக்கு அன்றைய நிகழ்ச்சி - வேலியை முறித்துக் கொண்டு ஓடியவனுடைய நினைப்பு மனதில் நிலையாக இருக்கவில்லை.

கையில் பணம் இருந்தமையால், பல மைல்களுக்கப்பால் உள்ள தன் சொந்தக் கிராமத்திற்கு வேலன் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். வேலனை ஊரில் கண்ட அவனின் உறவினர்கள் பயந்து போய்விட்டனர்.

அவன் கால் நிறைய வேட்டியும், கைநிறையச் சேட்டும் அணிந்துகொண்டு வந்தமையால் அவனிடம் பேசவே அவர்கள் பயந்து நடுங்கினர்.

'கமக்காரன் வீட்டிலிருந்து இவன் இவைகளைத் திருடிவந்து விட்டான்' என்ற மாதிரியும் பலர் எண்ணினர். ஆனால் இதை அவனிடம் கேட்கக் கூசினர். அவன் வயதுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்தும் இருந்தான்.

உறவினர்களைக் கண்டுவிட்ட பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஊர் அந்தத்திலுள்ள சிறிய தாயார் வீட்டைத் தேடி அவன் போனபோது எதிரே இருவர் நின்று அவனை முறைத்துப் பார்த்தனர். சின்ன வயசாக இருந்தபோது அவர்களைப் பார்த்ததாக அவனுக்கு ஞாபகம்!

"டேய் நீ ஆர்?"

வந்தவனில் ஒருவன் அவனை அதட்டிக் கேட்டான். வேலனால் பேச முடியவில்லை. ஆனாலும் தட்டுத் தடுமாறி, "நான்... நான்.. வேலன்..." என்று இழுத்தான்.

"டேய் நீ சின்னப் பள்ளியின்ரை மோன் என்னடா?"

மற்றவன் அதட்டிக் கேட்டான். வேலனுக்கு வாய் அடைத்துப் போய்விட்டது.

"பள்ளா களட்டடா சேட்டை!" என்று ஒருவன் அவன் சேட்டைப்பிடித்து இழுத்தான். மற்றவன் அவன் கன்னத்திலும் முகத்திலும் அறைந்தான். மீண்டும் மீண்டும் அறைந்தான். கணவேளைக்கிடையில் வேலனின் சட்டை தாறுமாறாகக் கிழிந்து தொங்கியது. முடிவில் அவன் வேட்டியும், சேட்டும் பூமித்தாயின் நெஞ்சிலே சிதறிச் சின்னாபின்னமாகக் கிடந்தன.

சிறிய தாயாரைத் தேடிச் சென்ற வேலன் முதன் முதலில் தனது மனச்சுமையைச் சொல்ல இந்த வயிரவன் கோவிலுக்கே வந்தான்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின் சிறிய தாயார் சின்னப் பெட்டையின் வீட்டுக்குள் வேலன் அடைந்து கிடந்தான். சிறியதாயார் சின்னப்பெட்டை வேலனுக்கு 'சுடுசோத்து ஒத்தணம்' பிடித்தான். இரத்தங் கண்ட இடங்களுக்குப் பச்சிலை மருந்து வைத்தான். ஆனாலும் நோவும், காயமும் சுருவில் குணமாகவில்லை.

ஊரில் சின்னப்பெட்டைக்கு சிறிது மதிப்பு. சின்னப்பெட்டையின் தாய் பொன்னி சின்னத்தம்பி விதானையார் வீட்டின் இருபது ஆண்டுகாலச் சிறைக்குட்டி, "விதானையார் வீட்டுச் சிறைக்குட்டி" என்ற அடிமைச்சின்னம் அவள்மீது பொறிக்கப்பட்டு விட்டாலும் விதானையார் வீட்டுக்கு அவள் கௌரவமான அடிமை! அவள் இல்லையெனில் விதானையார் வீட்டில் எல்லாமே நின்றேவிடும். மாட்டுக்கட்டைச் சாணம் எடுப்பதிலிருந்து விதானையார் அம்மாவுக்கு கால் கை உருவி விடும் வரை... பொன்னி அம்மாவின் கால்கை உருவி விடுவதில் எந்தவித ஜாதிவேறுபாடும் - தீண்டத்தகாத என்ற விதத்தில் எந்தவித அகூயையும் அம்மாள் காட்டுவதில்லை. பொன்னிக்கும் இந்தப் பெருமை மிகவும் உசத்தியானதுதான். விதானையார் வீட்டு சின்னஞ்சிறிய ஓட்டை ஓடிசல்களிலிருந்து விதானையாரம்மாவின் பென்னம் பெரிய வாழ்க்கை இரகசியங்கள் வரை பொன்னிக்கு அப்பாற்பட்டவையல்ல. இதனால் பொன்னி விதானையார் வீட்டுக்கு மிகவும் கௌரவமான அடிமை. பொன்னி சின்னப்பெட்டைக்குத் தாயானதால் சின்னப்பெட்டைக்கு அவளைச் சூழ்ந்த வட்டாரத்தில் மதிப்பு.

‘எது எப்படி இருந்தாலும் வேலனை இவர்கள் இப்படி அடித்திருக்கக்கூடாது’ என்ற வரையில் சின்னப்பெட்டை மிகவும் ஆத்திரப்பட்டாள். வேலனின் நோவு விரைவில் குணப்படா திருக்கவே பொன்னியையும் இழுத்துக் கொண்டு அவள் விதானையார் வீட்டுக்கு நியாயம் கேட்கப் போய்விட்டாள். சின்னத்தம்பி விதானையார் சகலத்தையும் ஆதியோடந்தமாய் கேட்டுவிட்டு “முலைவிழுந்தால் வயிறுதானே தாங்கவேணும் சின்னப்பெட்டை... நீ பேந்தொருக்கா வேலனையும் கூட்டிக்கொண்டு வா. வயதுபோன நேரத்திலே பொன்னியை அலைக்களியாதே!” என்று ‘பொடி வைத்து’ப் பேசி அனுப்பிவிட்டார்.

வேலன் விதானையார் வீட்டுக்குப் போக மறுத்தான். உரோசத்தினால் அல்ல; பயத்தினால்! ஆனாலும் பொழுது கருகியதும், வேலனையும் கூட்டிக் கொண்டு சின்னப்பெட்டை விதானையார் வீட்டுக்குப் போனாள்.

கொல்லைப்புறக் கொட்டிலுக்குள் வேலனை மட்டும் தனியே அழைத்துச் சென்ற விதானையார் அவனிடம் அமைதியாகப் பேசினார். பேச்சு அதிகம் வெளியே கேட்கவில்லை. பேச்சு முடிந்ததும் விதானையார் வெளியே வந்து “சின்னப்பெட்டை, வேலனுக்கு எல்லாஞ் சொல்லியிருக்கிறேன். நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதே. நான் இருக்கிறேன். அவனுக்கு இனி ஒண்டும் வராது” என்று மொட்டையாகச் சொல்லிக் கொண்டே, சட்டை இல்லாமல், குறுக்குக் கட்டுக்குள் இறுகிப் பிதுங்கிய அவன் நெஞ்சுக்கு மேல் பார்வையை வீசிக் கண்களைச் சுழற்றினார். ஒருகண நேரம் சின்னப்பெட்டை நிலத்தோடு பார்வையைப் புதைய வைத்தாள்.

ஷேலனுடன் வீடு திரும்பிய போது, “விதானையார் என்ன தம்பி சொன்னார்?” என்ற கேள்வியை அவன் வேலனிடம் கேட்டான். அவன் பேசாமலேயே வந்தான். பின்பு அவன் இதைத்தான் சொன்னான்.

“விதானையார் சொன்னதெல்லாஞ் சரிதான். அவர் எங்க பக்கந்தான் குஞ்சியாச்சி! ஊர் ஓடுகில் ஒத்தோட வேணும்; ஒருவன் ஓடுகில் கேட்டோடவேணும்.”

நோவும், இரத்தக் கசிவும் ஓரளவுக்கு மாறிப் போனபின் வேலன் வெளியில் உலாவலானான். கால்நிறைய வேட்டியும் இல்லை, மேலே சேட்டுமில்லை. நாலுமுழுத் துண்டொன்றை உயரக் கட்டிக் கொண்டு, அதற்கும் மேலாக ஒரு நலமுண்டுத் துண்டையும் வரிந்து கொண்டுதான் உலாவினான்.

கமக்காரிச்சி தந்த பத்து ரூபாயில் பாதி முடிந்துவிட்டது. மிகுதியை வைத்துக் கொண்டு வயிற்றுக்காக ஏதாவது செய்ய நினைத்தான். ஊருக்குள் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? சந்தைக்குப் போய் ஏதாவது காய் பிஞ்சு வாங்கி பட்டணக்கரைப் பக்கமாக விற்கலாம் என்ற முடிவுடன் சந்தையை நோக்கி நடையைக் கட்டினான். சந்தையை அடைந்தபோது மிகவும் தாகமெடுத்தது. சந்தைக்கரையோடு இருந்த கடையில் ஒரு கோப்பி தரும்படி கேட்டான். அந்தக் கடை மிகவும் சமீபத்தில்தான் திறக்கப்பட்டிருந்தது. கோவிந்தக்குட்டி என்ற மலையாளம்தான் கடையை நடத்திற்று. மனிதன் மிகவும் வஞ்சகம் தெரியாத பிறவி, வேலன் கோப்பி கேட்டதும் மினுமினுப்பான பித்தளைப் பேணியில் காப்பி கிடைத்தது. கடைக்காரனின் பேச்சைப் பார்த்து மலையாளம் என்று எண்ணிய வேலன் ‘மலையாளத்தார் சாதி பார்ப்பதில்லை’ என்று கேள்விப்பட்டதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு மிகவும் பிரியத்துடன் காப்பியைப் பருகினான்; வந்தது நாசம்! நான்கு பேர் நாலு சயிக்களில் வாழைக்குலைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தனர். வந்ததும் வராததுமாக வேலனை அவர்கள் முறைத்துப் பார்த்தனர்.

“இவன் செம்பாட்டுப் பள்ளன்” என்று ஒருவன் சொன்னான்.

மற்றவன் மலையாளத்திடம் வினவினான்.

அடுத்தவன் அவன் பிடரியில் குத்தினான்.

அந்தக் குத்தின் வேகம் மண்டையை விறைக்க வைக்க, புரைக்கேற நான்காமவன் அவன் குடித்த கோப்பையைப் பிடுங்கி "பள்ளா பித்தளைப் பேணியிலையேடா குடிக்கிறாய்" என்று அந்தப் பேணியைக் காலுக்குள் போட்டு மிதித்தான்.

வேலனைச் சுற்றி ஒரு பெருங்கூட்டமே கூடிவிட்டது.

"அவன் தெரியாமல் செய்து போட்டான்; தம்பியவை இனி அவனுக்கு அடியாதைங்கோ, அன்பாலை வெல்லுங்கோ" என்று ஒரு கதர்சட்டை மனிதர் காந்தியப் பச்சாதாபம் காட்டினார்.

"அவனிலை என்ன பிழை, பித்தளைப் பேணியில் குடுத்த இந்த எழிய - இந்தியாக்காரனை எல்லோ தூரத்தவேணும்" என்று பக்கத்துக் கடைக்காரர் ஒருவர் தேசியம் பேசினார்.

இத்தனைக்கும் கோவிந்துக்குட்டி செய்வதறியாது மலைத்துப் போய் நின்றான். வேலன் கோவிந்துக்குட்டியை மிகவும் பரிதாபமாக நோக்கினான். தனக்குப் பித்தளைப்பேணியில் கோப்பி தரும்படி அவன் கேட்கவில்லை.

சில நாட்களுக்குப் பின் வராரிஅம்மன் கோயில் திருவிழா வந்தது. நான்காம் திருவிழாவென்றால் ஊரெல்லாம் திரண்டு வந்து விடும். சுருட்டுக்காரரின் திருவிழாவென்றால் அப்படித்தான். பெரிய மேளம், சின்னமேளம், சிகரம், சப்பரம், வாணவிளையாட்டு, சீனடி, சிலம்படி, பந்தவீச்சு என்ற விதத்தில் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாகப் பல நிகழ்ச்சிகள்.

இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல், 'சின்னமேளம்' என்ற நடனக் கச்சேரி தொடங்கும் வேளை, கோவில் முகப்போரம் மிகவும் பரபரப்பாயிருந்தது. யாரோ ஒருவனை நான்கைந்து பேர் மிகவும் நையப்புடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். விசேஷமாக வரவழைக்கப் பட்டிருந்த பறங்கியர் இனத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு பொலிசார் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு நையப்புடைக்கப்பட்ட மனிதனை மிகச்சிரமத்துடன் மீண்டெடுத்தனர்.

அவன் வேலன்!

அவன் கடைவாயிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

பஞ்சமருக்கனைக் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்று எல்லைக்கப்பால் அவன் போயிட்டான். அதற்காக அவனுக்குத் தண்டனை கிடைத்து விட்டது. "பள்ளனுக்கு அவ்வளவு துணிவோ?" இப்படி விழாவின் பிரதம அமைப்பாளர் பூக்கண்டு கந்தையா சால்வையை உதறிக் கொண்டே கத்தினார்.

"அடேய் பள்ளன், ஏண்டா உள்ளுக்குப் போனது?" என்று கேட்டுக்கொண்டே பொலிஸ்காரர் பறங்கியரும் வேலனை உதைத்து உதைத்து இழுத்துச் சென்றனர். இரண்டு நாட்கள் பொலிசாரின் விருந்தாளியாக இருந்தான். அந்த இரண்டு நாட்களிலும் பொலிஸ் நிலையத்தில் அவனுக்கு நடந்த நடப்புகள் சொல்ல முடியாதவை! மூன்றாவது நாள் அவனை அவர்கள் வெளியே அனுப்பிவிட்டனர்.

ஒட்டி உலர்ந்துபோய் அவன் வந்தான். வெளியே வரும்போது ஒருவிதமான மனத் தெளிவற்ற நிலையில் இருந்தான். யாருடனும் பேசுவதற்கு அவனுக்கு முடியாமல் இருந்தது. ஏங்கிப் போய் இருந்தான். எதைக் கண்டாலும் பயந்து வெகுண்டான். எங்காவது பலமான பேச்சுக்குரல் கேட்டாலும் திடுக்குற்றுப் போவான். யாரைக் கண்டாலும் வெருட்சியுடன் ஒதுங்கி ஓடுவான்.

"வேலனுக்கு ஒருவித விசர்" என்று பலரும் பேசினர். வேடிக்கைக்காக அவனை எல்லோரும் பயங்காட்டினர். அவனை அறியாமல் அவனுக்குப் பின்னால் வந்து "டேய்!" என்று சத்தமிடுவார்கள். அப்போதெல்லாம் வேலன் ஒருவித அவலக்குரலுடன் ஒதுங்கி விடுவான். பெரிய இடத்துச் சிறுவர்கள் அவன்மீது குரும்பெட்டிகளை வீசி எறிந்து வேடிக்கை பார்ப்பார். சிலர் அவன்மீது நாயை ஏவிவிடுவர். அவன் வெகுண்டு குரல் வைப்பது அவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும்.

நீண்ட பத்தாண்டுகள்.

இப்போது அவனுக்கு வயது முப்பத்தைந்து.

உடல் சுருங்கி, சொறிபிடித்து விட்டது.

கண்கள் பஞ்சடைந்து விட்டன.

அரையிலே நாலு முழவேட்டியும் அதைச் சுற்றி ஒரு நலமுண்டுத் துண்டுந்தான்.

உறவினர்கள் என்ற விதத்தில் இருந்த சின்னப்பெட்டையும் பொன்னியும் போய்விட்டனர்.

வயிற்றுப்பாட்டுக்காக நாற்று நடுகை, புல்லுப்பிடுங்கல், அரிவி வெட்டல், வேலியடைத்தல், என்ற சில்லறை வேலையால் கிடைப்பதைப் பெற்றுக் கொள்வது; மற்றப்படிக்கு எங்காவது தெருத்தின்னைகளில் ஒதுங்கிக் கொள்வது; அவ்வளவுதான் அவனுக்கு வாழ்வு!

இல்லற சுகம் என்றமட்டிலோ, உடலின் வியவஸ்தைகள் என்ற விதத்திலோ ஏதாவது இருந்ததாக ஆதாரங்களில்லை.

வாரத்தில் ஒரு தடவையேனும் எப்படியாவது, யாரிடமாவது உதை வாங்கிக் கொள்வான். அப்போதெல்லாம் இந்தச் சுடலை வயிரவருக்கு முன்னால் வந்து படுத்து உருண்டு மனச்சுமையை இறக்கிக் கொள்வான்.

நேற்றுச் சாயங்காலம்... இராப்போல - பூக்கண்டு கந்தையாவின் மருமகள் அன்னமுத்து கொள்ளியால் வேலனை அடித்து முகத்திலும் காறி உமிழ்ந்து விட்டாள். வழமையாக வேலனுக்கு யாராவது அடித்தால் உதைத்தால் எவரும் விபரங்களை அறிய முற்படுவதில்லை. அன்னமுத்து அடித்து, காறி உமிழ்ந்து விட்டதை யாரும் விசரிக்கவில்லை.

வேலனும், ஒரு சிறு பையனுமாகச் சேர்ந்து பூக்கண்டு கந்தையா வீட்டுக்கு வேலிகட்டச் சென்றிருந்தனர்.

பூக்கண்டரின் மருமகள் அன்னமுத்து விதவை. வயதும் அதிகம் இல்லை.

பொழுது கருகியபோது வேலையை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிய வேலன் இருட்டியதும் பார்த்தான். அரையில் சுற்றிக் கிடக்கும் நல முண்டுத் துண்டைக் காணவில்லை. வேலை செய்து குறையாக இருக்கும் வேலியில் போட்டதாக ஞாபகம் வரவே, பூக்கண்டர் வீட்டை நோக்கிச் சென்று, முறைப்படி வாயிலால் போகாமல், மறுநாள் வேலைக்காகப் பிடுங்கப்பட்டிருந்த கொல்லைப்புற வேலியால் உள்ளே போனான்.

ஆளை ஆள் முகந்தெரியாத மெல்லிய பசை இருட்டு. அவனுக்கு முன்னால் யாரோ ஓடிச் சென்றனர். அந்த வேளை கலகலத்துக் கிலுங்கியதை நிதானித்தபோது, மரஞ் சீவுவதற்காக அரையில் கட்டியிருக்கும் இயனக்கூட்டோடு ஒருவன் ஓடுவதை நிதானிக்க முடிந்தது. அது அந்த வளவில் மரஞ்சீவும் முத்தனாகத்தான் இருப்பதாக நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு எந்தவித சிந்தனையும்நிறு, “எங்கை முத்தண்ணை ஓடுகிறாய்?” என்று வேலன் கேட்டுவிட்டான்.

பதிலுக்கு அவனுக்குக் கொள்ளிக்கட்டை அடிதான் கிடைத்தது. “பள்ளா, பெண் பிடிக்கவோடா வந்தனீ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அன்னமுத்து அடித்தாள்.

சற்று வேளைக்குள், குட்டிகள் குழந்தைகளுமாக வேலனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். பூக்கண்டர் எதை நினைத்துக் கொண்டாரோ, “சத்தம் போடாதையுங்கோடி” என்று இரைந்து கொண்டே வேலனைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்று முற்றத்துப் பலா மரத்தில் கட்டி வைக்க முற்பட்டபோது,

“ஐயோ நானில்லை. முத்தன் தான் ஓடினவன்” என்று வேலன் கத்தினான். பூக்கண்டர் அவன் வாயைப் பொத்தினார்.

அவனை வெளியே இழுத்து படலைக்கப்பால் வெகுதூரம் வரை கொண்டு சென்றபோது அவன் காதுக்குள் “முத்தனை பற்றி

ஆரிட்டையும் சொன்னியோ கொண்டு போடுவேன், போடா” என்று எச்சரித்துவிட்டு வந்தார்.

வாழ்நாளெல்லாம் உதைபட்டு உதைபட்டு தாங்கி வந்த வேலனுக்கு இதை மட்டும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத மனக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்!

அன்னமுத்துவின் கொள்ளிக்கட்டைத் தாக்குதலும், அவள் உமிழ்ந்த எச்சிலும் அவன் மனதைப் பிழிந்து கொண்டிருந்தனவா?

நினைவுகளையெல்லாம் ஒருமைப்படுத்தி தனக்குக் கிடைத்த வாழ்வு பற்றிய சம்பவங்களை அவன் கோர்வைப்படுத்திப் பார்க்கிறானா?

காலை வெய்யில் வேலனின் நெஞ்சைச் சுட்டது. வழமைக்கு மாறாக அவசர அவசரமாக எழுந்து சுடலையை விட்டு வெளியே வந்தான், நிமிர்ந்து நடந்தான்.

உடம்பில் கூனல் தெரியவில்லை.

வழமையாக அவன் அரையைச் சுற்றி நிற்கும் நலமுண்டுத் துண்டு அவனின் தலையில் ஏறித் தலைப்பாகையாகக் கெம்பீரத் துடன் நின்றது.

சுடுகாட்டைத் தாண்டி அவன் ஊரின் முனைக்கு வந்தபோது பூக்கண்டரின் இளையமகன் சண்முகமும் வேறொருவனும் எதிர்பட்டனர்.

“அங்கை பாற்றா! வேலன் தலைப்பாக்கட்டோடை வாறான்” என்றான் சண்முகம்.

“ஓமடா; தலைப்பாவைக் கழட்டான் போலை கிடக்கு!” என்றான் மற்றொருவன்.

“டேய்... பள்ளபயலே, கழட்டா தலைப்பாவை!”

சண்முகம் அதட்டினான். எப்போதும்போல வேலன் வெருளவில்லை; வேலியோடு ஒதுங்கவில்லை!

சண்முகம் அவனை நோக்கிக் கையை வீசினான்; மற்றவன் வேலனைச் சுற்றிப் பிடித்தான்.

கண வேளைக்குள் வேலன் கொதித்தெழுந்து கையைத் தாறுமாறாக வீசினான். அந்த வீச்சுகளுக்கு முன்னால் நிற்க முடியாமல் சண்முகம் பின்வாங்கவே, மற்றவன் சண்முகத்தையும் முந்திக்கொண்டு ஓடினான்.

வேலன் நிதானமாக மேலே நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அதன்பின்... அதன்பின்...

எத்தனையோ நடந்துவிட்டன.

வேலன் இப்போது யாருக்கும் பயந்தவனில்லை.

அவனை யாரும் அத்துவிடவில்லை, அடிப்பதில்லை.

எப்போதும் அவன் தலையிலே தலைப்பாகை கெம்பீரமாகக் கொலுவிருக்கும். அதற்குப் பொருத்தமாக அவன் நிமிர்ந்துவிட்டான்.

அவன் பாதைக்கு யாரும் வருவதில்லை. வந்தாலும் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு ஒதுங்கிப் போய்விடுவர்.

எப்போதும் அவன் இடுப்பிலே பாளைக்கத்தி சொருகியிருக்கும்; கையிலே கட்டுமஸ்தான தடி இருக்கும்.

ஊரிலும், ஊரைச் சுற்றியுமுள்ள குறைந்த சாதி இளவடங்களும்தான், வேறு சிலரும் சேர்ந்து சாதி முறை ஒழிப்புக்கான சங்கமொன்று அமைக்கப் போவதாகப் பலரும் குசுகுசுத்துக் கொண்டனர்.

ஒருநாள் அவர்களில் சிலர் வேலனைத் தேடி வந்தனர்; வேலனிடம் ஆலோசனை கேட்டனர்.

இந்த அளவுக்கு வேலன் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டான்.

போர்வையூர் ஜிப்ரி

காலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.எம்.எஸ்.எம். ஜிப்ரி உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றும் காலத்தில் போர்வையூர் ஜிப்ரி என்ற புனைபெயரில் சிறுகதை, கவிதைகளை எழுதிவந்துள்ளார். தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் ஆற்றலுள்ளவராக இருந்தார். அரசு உத்தியோகத்திலிருந்து விடுபட்டு இன்று ஒரு பட்டயக் கணக்காளராக தொழில் நடத்துகின்றார்.

நினைவின் அலைகள்

- போர்வையூர் ஜிப்ரி

“வணக்கம் ஐயா” தேனினும் இனிய குரலில் வணக்கம் தெரிவித்துக் கொண்டு நின்றவளை,

“நீங்கள்தானே தேவமனோகரி விசுவநாதன், உட்காருங்கள்...” என்றவாறே தலைநிமிர்ந்து நோக்கினேன்.

அவளும் அதே கணம்தான் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்திருக்க வேண்டும். அவள் முகத்தில் வியப்புக்குறி நிழலாடியது. என் முகத்திலும்தான்.

எனக்கு முன்னால் இருந்த நாற்காலியில் அவள் அமர்ந்தாள். மேசை மேல் இருந்த அவளுடைய விண்ணப்பத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தேன்.

அவளேதான். பல வருடங்களுக்கு முன்னால் என்னுடைய உள்ளத்திலே புகுந்து, என்னுடைய இதயத்தைக் கவர்ந்து, பிறகு என்னை ஏமாற்றித் தவிக்கவிட்ட அதே ‘மனோ’தான் அவள்.

இத்தனை வருடங்களுக்குப் பின்னால் என்னுடைய தயவை வேண்டி என் முன்னால் வந்து நிற்கிறாள்.

“அப்பா, கொழும்புத் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் பொறியியல் துறையில் படிப்பதற்காக நான் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறேன்...” என்னுடைய உற்சாகம் அப்பாவை அசைய வைத்ததாகத் தெரியவில்லை.

“என்னப்பா பேசாமலிருக்கிறீர்கள்?”

“ம்...” அப்பா ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார்.

“தம்பி... கொழும்புக்குப் போய் படிக்கிறதாக இருந்தால் மாசம் இருநூறு முன்னூறென்று வேணுமே... இப்போ நாங்கள் இருக்கிற நிலையில்...” அவர் வார்த்தையை முடிக்காமல் என்னைப் பார்த்தார்.

“அப்பா, நான் ஒன்று சொன்னால் கோபிக்க மாட்டியளே...”

“சொல்லு தம்பி...”

“நம்முடைய சங்கரி மாமா கொழும்பில்தானே இருக்கிறார். அவருடைய வீட்டில் நான் தங்கி இருந்து படிக்கிறேன்...”

சங்கரி மாமா என்னுடைய அம்மாவின் சொந்தத் தம்பி. கொழும்பில் நல்ல வசதியோட இருந்தார். ஊருக்கு வந்தால் எங்களோடுதான் தங்குவார்... அந்தச் சொந்தத்தை அப்பாவுக்கு நினைவுபடுத்தினேன்.

“தம்பி சொந்தம், பந்தம் எல்லாம் தூர இருக்கிற வரைக்கும் நல்லாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் ஒன்றாக இருந்தால் அது பகையைத்தான் வளர்க்கும்.”

அப்பாவின் உபதேசங்கள் என்னை மாற்றவில்லை. எப்படியோ பிடிவாதம் பிடித்து கொழும்புக்கு வந்து விட்டேன்.

வந்ததுக்குப் பிறகுதான் அப்பா சொன்ன சொற்களின் அர்த்தம் எனக்கு விளங்கியது.

அப்பா எவ்வளவு அனுபவசாலி என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

மாமா, தான் உண்டு, தன்னுடைய வியாபார வேலைகள் உண்டு என்று இருந்து விடுவார்.

மாமி அமிர்த்தத்துக்கோ நான் சம்பளமில்லாத வேலைக்காரன்.

மாமாவுக்கு முன்னால் எல்லாம் மரியாதையோடுதான் பேசுவாள். மாமா வீட்டில் இல்லாத நேரங்களில் அவளுடைய போக்கே வேறு.

மூன்று வருஷங்களுக்குப் பின்னால் கிடைக்கப் போகும் ‘பட்டத்’தை நினைத்து மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு பொறுமையுடன் இருந்தேன்.

சங்கரி மாமாவின் ஒரே மகள் மனோகரி.

அவளை மாமாவும், மாமியும் ‘மனோ’ என்று செல்லமாகக் கூப்பிடுவார்கள். நானும் ஒருநாள் ஏதோ நினைவில் அவளை ‘மனோ’ என்று கூப்பிடப் போய், மாமியிடம் வசை வாங்கிக் கொண்ட கதை வேறு.

வேளைக்கொரு அலங்காரமும், பொழுதுக்கொரு சினிமாப் பாட்டுமாக அவள் என்னுடைய நினைவுகளைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

மாமி காணாத நேரத்தில் அவளோடு ஆசையாக ஏதாவது பேச நினைத்துப் போவேன். ஆனால் அவளோ என்னோடு அவசியத்துக்கு மேலாக ஒரு வார்த்தையும் பேச மாட்டாள். அது மாமியால் போதிக்கப்பட்ட கௌரவத்தின் எதிரொலி போலும்.

அவள் என்னைப் பார்த்து ஒரு சின்னப் புன்னகையாவது உதிர்க்க மாட்டாளா? என்று ஏங்குவேன். என்னுடைய ஏக்கம் அந்த மூன்று வருட காலத்திலுமே நிறைவேறவில்லை.

தொழில்நுட்பக் கல்லூரியின் கனிஷ்ட பொறியியலாளர் பட்டத்துடன் வெளியேறினேன்.

நான் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த செய்தி கேட்டு மாமா மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். மாமி முகத்தைத் தோளில் இடித்துக்கொண்டாள். பட்டத்துடன் பல படி ஏறி இறங்கியும் வேலைதான் கிட்டவில்லை. கடைசியில், ஒரு சின்னக் கம்பனியில் நூற்றியிருபது ரூபா சம்பளத்தில் பயிற்சியாளனாகச் சேர்ந்தேன்.

நூற்றியிருபது ரூபாயில், வரவையும் செலவையும் சமப்படுத்தும், கொழும்பு 'போடிங்' வாழ்க்கை என்னும் அதிசயப் பயிற்சியில் நான் ஈடுபட்டிருந்த அதே நேரத்தில், பெண்களைப் பெற்ற புண்ணியவான்கள் என்னுடைய அப்பாவை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

பதவிதான் உயர்ந்தது என்று எண்ணுகின்ற சமுதாயத் தினர்களல்லவா? எப்படி சும்மாயிருப்பார்கள்.

"என்னுடைய மச்சான் சங்கரியினுடைய உதவியால்தான், என்னுடைய மகன் ராமநாதன் இப்படி ஒரு நல்ல நிலையில் இருக்கிறான்... சங்கரியைக் கேட்காமல் நான் ஒரு முடிவும் செய்ய ஏலாது"

என்று சொல்லி வந்தவர்களையெல்லாம் கலைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்னுடைய அப்பா.

தரகர்களின் தொல்லை பொறுக்காமல் ஒருநாள் அப்பா கொழும்புக்குப் புறப்பட்டு வந்துவிட்டார்.

"சங்கரி என்னுடைய உதவியால்தான் உவன் ராமநாதன் படிச்ச முன்னுக்கு வந்திருக்கிறான்... அவனுக்கு நீ செய்திருக்கிற உதவிகளுக்கு அவனையே என்னுடைய மகளுக்குச் செய்து வைக்கலாமென்று யோசிக்கிறேன்.."

மாமாவைப் பார்க்கப்போன அப்பா இப்படித்தான் சொன்னாராம்... அதற்கு மாமா,

"வல்லிபுரம், இது நான் மட்டும் முடிவு செய்யக்கூடிய விஷயமல்ல, உவன் அமிர்த்தத்தையும், பெட்டை மனோவையும் ஒரு சொல் கேட்டுப் போட்டு உனக்கு முடிவு சொல்லுறன்" என்றாராம்.

இதற்கிடையில் மாமி உள்ளுக்கு இருந்து மாமாவைக் கூப்பிட்டு, அப்பா காதுக்குக் கேட்கும்படியாகவே...

"உங்களுடைய மச்சான் என்ன நினைச்சுக் கொண்டு இங்க வந்து பெண் கேட்கிறார். ம... என்னுடைய பெட்டை 'வார்சிட்டி'யில் படிக்கிறான்... அடுத்த வருஷம் பி.ஏ. பாஸ் பண்ணிடுவான். அவளுக்குக் குறைஞ்சது ஒரு டொக்டர், அல்லாட்டி இஞ்சினியரைத்தான் செய்து வைப்போம்... அதை விட்டுட்டு, மாச்சம் நூறு ரூபாயில் கொல்லன் வேலை செய்யுற மாப்பிள்ளையா பார்க்கப் போறியன்"

என்று இரைந்திருக்கிறாளாம்.

என்னுடைய அப்பாவுக்கு, அவமானம் ஒரு பக்கம், ஆத்திரம் ஒரு பக்கம். அழாத குறையாக நடந்ததை என்னிடம் சொல்லிவிட்டு அன்றே போய் விட்டார். அதற்குப்பிறகு நானும் சங்கரி மாமாவைப் பார்க்கப் போவதை விட்டுவிட்டேன்.

மனோகரிக்கு, பெரிய இடத்தில் கல்யாணமாகியது. கல்யாணப் படத்தைப் பத்திரிகையில் கண்டேன்.

அதன் பிறகு,

இன்றுதான் அவளைக் காண்கிறேன்.

கண நேரத்தில் என்னுடைய மனதில் நிழலாடிய பழைய நிகழ்ச்சிகளை ஒதுக்கிவிட்டு அவளை நோக்கினேன்.

அவளுடைய கழுத்திலும், காதிலும் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த நகைகள் எதையும் காணவில்லை.

நெற்றியில் குங்குமம் இல்லை. வெறுமை, நீர் வற்றிய குளமாக இருந்த அவளைக் காண என்னுள்ளம் வேதனையடைந்தது.

“அத்தான், நீங்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து ‘இஞ்சினியர்’ பட்டம் பெற்றுத் திரும்பியதைப் பேப்பரில் படித்தேன். ஆனால் இங்கு உங்களைச் சந்திப்பேனென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.”

“என்னுடைய கதை இருக்கட்டும் உன்னைப் பற்றிச் சொல்லு, மாமாவும் மாமியும் சுகமாக இருக்கிறார்கள்தானே.”

அவளுடைய முகம் திடீரென்று மாறியது. உள்ளத்தில் எழுந்த வேதனையை அடக்குவதற்காக உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“அத்தான் உங்களை உதாசீனப்படுத்திவிட்டு ஒரு பணக்கார வழக்கறிஞனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன். ஆனால் என்னுடைய கணவர் என்னைவிட மதுப்புட்டியைத்தான் நேசித்தார். ஒருமுறை நாங்களெல்லாரும் குடும்பத்தோடு மலைநாட்டுக்குப் போனோம். வரும் வழியில், மது மயக்கத்தில் என்னுடைய கணவர் காரை விபத்துக்குள்ளாக்கி விட்டார். அந்த விபத்தில் நான் மட்டும் தான் உயிர் தப்பினேன். வங்கியில் இருக்கும் பணத்தால் ஏதோ மரியாதையாக வாழ்க்கை நடத்துகிறேன். அந்தப் பணம் கரைந்து கொண்டே போகின்றது. ஏதாவது தொழில் செய்தால்தான் மானமாகப் பிழைக்கலாம் என்ற நிலையில் இருக்கிறேன்.”

அவளுடைய கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளும் வரை பொறுமையோடு காத்திருந்தேன்.

“அத்தான் நீங்கள் நினைத்தால் இந்த வேலையை எனக்குத் தரலாம். முன்பு நடந்தவைகளை மறந்துவிட்டு...” அவள் என்னை ஏக்கத்தோடு நோக்கினாள்.

“மன்னித்துவிடு ‘மனோ’” அந்தப் பெயரைச் சொல்லும் போதே என்னுடைய நாடித் துடிப்பு இரண்டு மடங்காவதை உணர்ந்தேன். “நான் இங்கு பொறுப்புள்ள ஒரு வேலையில் இருக்கிறேன், இங்கு தகுதியுள்ள ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதுதான் என்னுடைய கடமை. அந்தக் கடமையிலிருந்து தவற முடியாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன்.”

“அப்படியானால்...”

“உன்னைவிடத் தகுதியுள்ள பல பேர் இந்த வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள்.”

அவள் என்னைப் பார்க்காமலே எழுந்து நடந்தாள்.

எனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே, அடுத்த ஆளைக் கூப்பிட அழைப்புமணியைத் தட்டினேன்.

வீட்டு வாசலிலிருந்த பொத்தானை அமுத்தினேன். மணிச்சத்தம் கேட்டு கதவைத் திறந்த ‘மனோ’ என்னைக் கண்டதும் மீண்டும் கதவை மூட முயற்சித்தாள்.

அதற்குள் நான் உள்ளே புகுந்துவிட்டேன்.

அசிங்கமான ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கும் ஒரு ‘டாக்டரை’ப் போல அவள் என்னைப் பார்த்தாள். அழகு மலரை நோக்கும் ஒரு கலைஞனைப் போல நான் அவளைப் பார்த்தேன்.

“என்னைப் பழிவாங்கிவிட்ட மகிழ்ச்சியில், என்னுடைய வேதனையைப் பார்த்து ரசிக்கலாமென்று வந்தீர்களா?”

அவள் வார்த்தைகளால் என்னைச் சாடினாள்.

“போய்விடுங்கள்.”

“மனோ, கோபப்படாதே, நான் அப்போது கடமையைச் செய்யும் நோக்கத்துடன் சொன்னதைக் கேட்டுக் கோபித்திருப்பாய்...”

“அதற்குச் சமாதானம் செய்து கொள்ள வந்தீர்களாக்கும். உங்களுடைய அதிகாரத்தின் மமதை உங்களுடைய மனதில் இரக்க உணர்ச்சிகூட இல்லாமல் செய்துவிட்டது.”

“மனோ, வீணாக என்னை ஏசாதே. ஒரே ஒருமுறை மனோ என்று உன்னை ஆசையோடு கூப்பிட்டதற்கு, உன்னுடைய அம்மா என்னைத் திட்டிய திட்டிகளை இன்றும் நான் மறக்கவில்லை. உன்னுடைய ஒரு புன்னகைக்காக காலம் முழுவதும் உன்னுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டவன் நான். ஆனால் அதுவும் கைகூடவில்லை.”

“அதற்கான தண்டனையைத்தான் அளித்துவிட்டீர்களே.”

“இல்லை மனோ, இல்லை. உனக்குத் தண்டனை அளிக்க எந்த உரிமையும் எனக்கில்லை, நீதான் என்னைத் தண்டிக்கிறாய்.”

“என்ன சொல்லுகின்றீர்கள்?”

“உன்னுடைய நினைவுகளுடனேயே இன்னும் நான் ஒண்டியாக வாழ்கிறேனே, இன்னுமா உனக்குப் புரியவில்லை.”

“அத்தான்.”

அவளுடைய கண்களிலே ஒரு ஒளி. என்னுடைய இதயத்தின் தாபத்தைப் புரிந்து கொண்ட ஒளி!

“ஆமாம் மனோ... நடந்ததையெல்லாம் கனவாக எண்ணிக் கொள்...”

“அத்தான்... நானோ விதவை, எங்களுடைய சமூகம்... * இதை ஏற்றுக் கொள்ளுமா?”

அவளை என்னோடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டேன். அவள் என்னுடைய மார்பில் முகம் புதைத்தபடி விம்மினாள். எங்கோ ஒரு ரேடியோவில் எழுந்த இசை எங்களுடைய காதுகளுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

“மாங்குயிலில் விதவை இல்லை
பூங்கொடியில் விதவை இல்லை
பகுத்தறிவு கொண்ட மாந்தர்
தமதறிவில் விதவையானார்...”

செ.கதிர்காமநாதன்

கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் இலங்கை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக கலைப் பட்டதாரியாவார். சில காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய செ.கதிர்காமநாதன் அதைவிட்டு வீரகேசரி, மித்திரன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். 1968ஆம் ஆண்டு இவரால் வெளியிடப்பட்ட 'கொட்டும் பனி' என்ற சிறுகதை நூலுக்கு அடுத்த ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. 1969ல் திருமணம் செய்து கொண்ட இவர் அகரவேகத்தில் பலவகையான ஆக்கங்களைப் படைத்துள்ளார். 'நான் சாகமாட்டேன்' என்ற கிருஷ்ண சந்தரின் குறுநாவலை தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். இலங்கை நிர்வாக சேவையில் இணைந்து கமநலசேவைகள் திணைக்களத்தில் உதவி ஆணையராகப் பதவிவகித்த காலத்தில் தனது 31 வது வயதில் 1972 ஆம் ஆண்டு காலமானார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியில் துடிப்புமிக்க எழுத்தாளராக முத்திரையைப் பதித்துக் கொண்டார்.

ஒரேகுடிமைதான் செய்யவர்கள்

- செ.கதிர்காமநாதன்

1

அந்தக் கிராமம் எவ்வளவோ தூரம் முன்னேறிவிட்டது என்பதற்கு, அங்கேயுள்ள பல ஓட்டு வீடுகள் முக்கிய சாட்சிகளாக இருந்த போதிலும் பல மனப்போக்குகள் அடிப்படையில் மாறவில்லை என்பதற்கு அத்தாட்சியாக அந்த இளைஞர் கழகத்தின் கதையை நாங்கள் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுவோம். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினரையே உள்ளடக்கியிருக்கிறது அது. அதை உருவாக்குவதே எமக்குப் பெரும் போராட்டமாக இருந்தது. அதே நேரம் எந்தவித செழிப்புமற்று, இருள் கவிந்திருந்த எங்கள் வாழ்க்கையில் ஒளிக்கதிர்கள், அதன் மூலமே பரவலாயிற்று. ஜீவக் கதிர்களை நாங்கள் ஸ்பரிசிக்கலானோம்.

கழகம் இருந்த இடத்தைச் சுற்றி குடிசைவீடுகளே அதிகம். அவை எங்களுடையவை. சலவைத் தொழிலையே பிழைப்பாகக் கொண்டு, பல தலைமுறைகளாக அந்த இடத்தில் நாங்கள் வாழ்ந்து வருகிறோம். ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கி, ஒரு ஒடுங்கிய காணிக்குள் சுமார் முப்பது குடிசை வரை நிறுவியிருந்தோம். அருகே கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கும் பெரும் பனம்கூடல்கள். அந்தக் காணிகள் எங்களிடம் இருந்துவிட்டால் எமது நெருங்கிய,

விஸ்தீரணம் குறைந்த சிறு வீடுகளை, ஐதாகக் காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் நிரம்பியதாக விசாலித்த முற்றத்துடன் கட்டி எழுப்பியிருப்போம். ஆனால் அவை எங்களுர்ப் பெரிய மனிதர்களுடையவை. அவர்களுக்கு இதைப் போன்று, இன்னும் பல ஊரடங்கலும் உண்டு. வடலிகளும் புதர்களும் பற்றைகளுமாக, பாம்புகள் சஞ்சரிக்கும் அந்தக் காணிகளின் நடுவில் எங்களுடைய குடிசைகள் எப்படி அமைந்தன? ஒருவேளை, ஊருக்குப் புறம்பான இடத்தில் எங்களுடைய தலைமுறையினர் குடியேற அனுமதிக்கப் பட்டிருப்பார்களோ என்னவோ?

அந்தக் காணிகளே, எங்களது மலசல கூடங்கள். அவற்றிலேயே எங்கள் கால்நடைகள் மேய்ந்தன. சிறியதொரு நிலப் பரப்புக்குள் முப்பது குடும்பங்கள் எப்படி செளகரியமாக இருக்க முடியும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள்! எங்களுடைய ஆடுமாடுகள் காலாற நின்று எப்படிப் புல்பூண்டுகளைக் கடித்துப் பசியாற முடியும் என்று எண்ணிப் பாருங்கள்! ஏன் - எங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு ஓடிஆடி விளையாடக்கூட இடம் போதவில்லை. மாங்கொட்டை போடுவது, கிந்திப் பிடிப்பது, கிளித்தட்டு ஆடுவது எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கையிலேயே, அவர்கள் வைத்துக் கொண்டார்கள். ஒருநாள் அதற்கும் ஆட்சேபனை வந்துவிட்டது. எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குப் பழக்கவழக்கம் தெரியாததாம். ஊர்ப் பெரிய மனிதர்களைக் கண்டாலும் ஒதுங்காமல் தொடர்ந்து ஒழுங்கையில் நின்று விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்! மறைவுதேடி எங்களுடைய பெண்கள் சிறுநீர் பெய்யக்கூட இடம் இருக்கவில்லை. ஒழுங்கையோடு ஓட்டிய வீட்டுக் கோடிகளின் இடைவெளிக்குள் பதுங்கி நின்று, சலசலவென்று சலம் விடுவார்கள்.

எங்களுக்கென்று விசாலித்த காணி நிலம் ஏன் கிடைக்கவில்லை என்பதற்கு எமது மூதாதையர்களால் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. வாயும் வலிமையும் மிடுக்கும் இருந்தவர்கள் ஓட்டமும் நடையுமாகக் காணிகளை அபகரித்துக் கொண்டதாக

கேள்விப்பட்டோம். ஆனால் இவர்கள் மட்டும் ஒன்றைத் தெளிவாக, பாரம்பரியக் கதை போலவும் நீதி போலவும் எங்களிடத்தில் சொன்னார்கள்; தமது விசுவாசமும் பணிவும்தான் இப்போதிருக்கும் குடி நிலத்துக்கே காரணமாக இருந்ததாம். எந்த ஒரு வண்ணானுக்காவது, தோட்டம் நிலம் இருக்கிறதா என்று கேட்டுப் பாருங்கள்! சொந்த நிலத்தில் விளைந்தது என்று பெருமைப்பட, ஒரு வயல் நிலம் இருக்கிறதா என்று விசாரித்து பாருங்கள்! ஏன் கழிவு நிலத்துக்காவது சொந்தம் பாராட்ட எங்களிடத்தில் முடிகிறதா என்று நினைத்துப் பாருங்கள்! மத்தியானச் சோற்றுக்குப் பதிலாகப் புத்தம்புதுப் பனங்காய்களை நெருப்பில் வாட்டி காடியில் தோய்த்துத் தின்பதற்குக் கூட நாங்கள் ஒன்றில் இரக்கவேண்டியிருக்கிறது; அல்லது திருட நேரிகிறது!

எங்களுடைய கிராமத்திலும் அநேக பாடசாலைகள் இருக்கத்தான் செய்தது! ஆனாலும் நாங்கள் சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே எங்கள் வயிற்றுப்பாட்டுக்காக, உழைக்க வேண்டுமென்று எண்ணத் தொடங்கிவிட்டோம். எங்களுக்குச் சோறு கிடைத்தால் சரி, அதைவிடப் பரமானந்தம் வேறொன்றும் கிடையாது... மூடல்களுடனும் பெட்டிகளுடனும், எங்கே போனால் எங்களுக்குச் சோறு கிடைக்கும் என்ற ஏக்கத்தோடு நான், செல்லையா, முருகன், சிதம்பரி, செல்லக்கண்டு எல்லோருமே ஒரு கூட்டமாகப் பூதிக் கிழவி ஆற்றுப்படுத்தும் இடமெல்லாம் போவோம். ஏதோ ஒரு வீட்டில் திவசம் அல்லது அந்திரிபட்டி, அல்லது கலியாணம், அல்லது ஏதோ ஒரு விசேஷம் நடக்கும். எங்களுடைய ஊரில் இந்தச் செய்திகள் எங்கள் மத்தியில் வெகுசீக்கிரமாகவே பரவி விடுகிறது. விசேஷம் நடக்கும் வீட்டின் பின்புறமாக, எச்சில் இலைகளுக்காகக் காத்திருக்கும் ஊர் நாய்களைப் போலவே, முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நாங்கள் எப்பொழுது சாப்பாடு போடுவார்கள் என்று காத்துக் கொண்டிருப்போம். எங்களைப் போலவே இன்னும் பலர் வந்திருப்பார்கள். என்னோடு படிக்கும் மயிர் வெட்டும்

தொழிலாளர்களின் குழந்தைகள், மரம் அறுக்கும் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகள், பனை ஏற்றத் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளையும் நான் அங்கே கண்டிருக்கிறேன்...

நாங்கள் பள்ளிக்கூடம் போனால் சோற்றுக்கு என்ன செய்வது? வருஷத்தில் பல நாட்கள் பள்ளிக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டு நாங்கள், வீடுகளிலும், வயல்களிலும் தோட்டங்களிலும் தொட்டாட்ட வேலைக்குப் போய்விடுவோம். நாங்கள் விரும்பாவிட்டாலும் எங்கள் ஆத்தையும் அப்புவும் விடமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட நாட்களில் நான், வேடிக்கையான ஒரு காட்சியைக் கண்டதுண்டு. நாங்கள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடத்தின் வாத்தியாரான வல்லிபுரச் சட்டம்பியார் வீடு தேடி வந்து, படலையில் வாஞ்சையோடு அழைக்கும் குரலைக் கேட்டிருக்கிறேன். நாங்கள் போகாவிட்டால் அவருக்கு அப்படி யென்ன குறைவந்துவிடப் போகிறது? நெடுநாளாக இது எனக்குப் புரியவில்லை. அவருக்காகவே, எங்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டியிருப்பதாக எங்கள் ஒரே குடிசைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்வார்கள்.

நாம் பல வழிகளில் சுரண்டப்படுகிறோம் என்பதை நான் வாலிபனாகியதும் தான் உணர்ந்தேன். எனது பதினாலாவது வயதில், என் படிப்பு நின்றுவிட்டது. அப்புறம் நான் தொடர்ந்து படிப்பதை வல்லிபுரச் சட்டம்பியார் கூட விரும்பவில்லை.

டாப்பை நிரப்பி, வரவுக்கு வந்து திரிந்து, அவரது வயிற்றைக் கழுவ உதவி செய்தோம் என்பதற்குப் பதிலாக ஒழுங்காகத் துறைக்குப் போய் அப்புவுக்கு உதவி செய்து, பொறுப்பாக நடக்கும்படி பரிந்துரைத்ததுதான், அவர் எங்களுக்குச் செய்தது! அன்றும் சரி, என்றும் சரி குடும்பக் கஷ்டம் தெரியாது, சொகுசாக, கட்டற்று, நாம் நடந்தோமா என்ன? நாங்களும் துறைக்குப் போய் விடுவதன் மூலம் எங்கள் குடும்பக் கஷ்டங்கள் ஒழிந்து விடுமென்று எப்படி எதிர்பார்ப்பது? இளவயதிலேயே தலை நரைத்து, முதுகு கூனி,

முகத்தின் மலர்ச்சி வரண்டு, சோகங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் எமது பழைய தலைமுறைக்கு விடியாத அதே நாட்களை நாங்கள் மாற்றியமைத்துவிட்டால்...

நம்பிக்கையோடு, யெளனத்தின் எழிற் கனவுகளோடு, நாங்கள் துறைக்குப் போனோம். எங்களது வயதொத்த பணம் படைத்தவர்களின் பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் கையேந்திக் கொண்டு தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சியைக் கண்டு எங்களுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. இன்னும் அவர்கள் 'சின்னப்பொடியன்!' நாங்களோ எங்கள் காலில் சுயமாக நிற்கத் தெரிந்துகொண்டு விட்ட 'கடுக்கண்டவர்கள்!'

துறை நிலப்பரப்பில் தேங்கிக் கிடந்த அழுக்குநீர் பலவகை வர்ணங்கள் கொண்டதாக, சோடா நுரையுடன், ஒரு குட்டை போலக் கிடக்கிறது. சரி நூற்றம், கொஞ் வெய்யில், வயிற்றைக் குடையும் பசிக்களை... நாவரட்சி...

ஆனாலும் நாங்கள் சேலைகளைத் துவைக்கத் தொடங்கினோம். மலைபோல எத்தனை உடுப்புகள்! இளவயதிலேயே தலைநரைத்து, முதுகு கூனி, முகத்தின் மலர்ச்சி வரண்டு சோகங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் எமது பழைய தலைமுறைக்கு விடிய மறுத்த அதே நாட்களை எங்களுடைய காலத்திலாவது நாம் எதிர்கொள்ளக் கூடாது.

2

உடுப்புகளைப் பொட்டளியாகக் கட்டி அவற்றை முதுகிலே தூக்கிச் சுமந்து கொண்டு ஊரிலேயுள்ள பெரிய மனிதர்களுடைய வீடுகளுக்கு, எனது வயோதிபத் தந்தைக்குப் பின்னே நான் சென்ற பொழுது பரிதாபத்துக்குரிய ஒரு சிறுவனின் முகத்தைப் போலவே எனது முகமும் சாந்தம் கப்பிக் கிடந்தது. என்னிடம், அந்தப் பெரிய மனிதர்கள் முன்னே அப்படி அமைதியாகவும் பணிவாகவும் வார்த்தைகளை அதிகம் பேசாமலும், நிற்க வேண்டுமென்று யார்

சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்? சின்னஞ்சிறு வயதில் அப்புவுக்கும் ஆத்தைக்கும் பின்னால் அடங்கி ஒடுங்கி நின்று அவர்கள் முன்னால் பழக்கப்பட்டு விட்ட தோஷமோ? ஆத்தையோடு கூடிவந்து பின்னால் பதுங்கி நின்ற அந்த நாட்களில் தட்டுவத்தில் எனக்கு, சோறு கிடைக்கத் தவறுவதில்லை! அது நல்லதாகவும் இருக்கலாம். நாறிச் சமைந்ததாகவும் இருக்கலாம். ஆனாலும் நாங்கள் அவற்றை வெகு ஆவலோடு உண்டோம்... திடீரென நோய்பிடித்து, இறக்கும் ஆடுகளையும் கோழிகளையும் எங்களமீது அன்பு மீதுரப் பெற்று, அனாயாசமாகத் தூக்கித் தருவார்கள். எங்கள் முகத்தில் அதற்கு நன்றிக்கடனாகப் பரவுகின்ற மகிழ்ச்சிக்கு அளவே கிடையாது. முதுகும் கழுத்தும் தாழ்ந்து வளைய அர்த்தமில்லாத பயந்த மனப்பான்மையோடு அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளும் எங்களுக்கு, அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் தான் கோலாகலமான விருந்துகளும் கிடைத்தன..." நாங்கள் குடிமைகள்...!

3

திடீரென்று ஒருநாள் அந்த ஆச்சரியம் நடந்தது. எங்களது குடிசைகளில் ஒன்றில் இருந்து, தனது இளம் பருவத்தில் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போன சிதம்பரி மீண்டும் எங்களைத் தேடி வந்திருந்தான். மலைநாட்டுப் பகுதியிலுள்ள ஒரு லோன்றியில், அவன் சலவைத் தொழிலாளியாகக் காலத்தைக் கழித்திருந்தான். கம்பீரமான இளமையோடு, பலதும் தெரிந்தவனாகத் திரும்பி வந்திருந்த அவனிடம், நாங்களெல்லோரும் தேடிப் போனோம். ஒழுங்காக சவரம் செய்திருந்த முறையும் பெரிய மனிதர்களைப் போல வேட்டியுடுத்திய தோரணையும் ஒத்த வயதினரான எங்களை ஒருகணம் திகைக்க வைத்தது. அடர்ந்து வளர்ந்து, முகத்தில் செழித்திருந்த எனது மயிரையும் அழுக்குத்துண்டால் கச்சை கட்டிக் கொண்டு நான் நின்ற கோலத்தையும் வெறித்து நோக்கிய அவனது கண்களில் வேதனை படர்ந்தது. எங்கூனிடம் துயரப் பெருமூச்சோடு சொன்னான்.

"எல்லா நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் வேகமாக மாற்றம் நடந்து கொண்டிருக்கு. ஆனால் நீங்கள் இன்னும் எங்களுடைய ஆத்தை அப்புவையைப் போலவே விடிவை நினைக்காமல், விதியை நொந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள்."

ஆத்தை, அப்பு அவையைப் போலவே எங்களுடைய வாழ்க்கையிலும் எந்தவித மாற்றமும் நிகழாமல் இருள் கவிந்திருப்பதற்கான காரணம் சிதம்பரிக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. எங்களையொத்த, துன்பம் மிகுந்த தொழிலாளிகளோடெல்லாம் அவனுக்கு நிறையத் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. தோட்டக் காட்டிலுள்ள தொழிலாளிகள் செங்கொடிச் சங்கத்தில் சேர்ந்து அடக்குவோரின் துப்பாக்கிகளுக்கெதிராகவும் முதலாளிகளுக்கெதிராகவும் பொலிஸாருக்கெதிராகவும் முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரத்துக்கெதிராகவும் போர்ப்பதாகையைத் தூக்கிப் பிடித்திருக்கும் கதையை அவன் கூறிய பொழுது நாங்கள் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

எங்களோடு துறைக்கு வந்து, அவனும் சலவைத் தொழிலில் ஈடுபடலானான். இருந்தும் தனது குடிசையில் ஏதேதோ நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் இரவில் கொண்டு வந்து அவன் வாசிக்கும்போது, எங்களுக்குப் பொறாமையாக இருந்தது; பெருமிதமாக இருந்தது. நாங்களும் அவனைப் போலவே, புத்தகங்களை என் படிக்கக் கூடாது என்று தோன்றியது. சிலர் வெட்கப்பட்டோம், சிலர் முயற்சித்தோம். எங்களிலிருந்து அவனைப் பலதும் பத்தும் தெரிந்தவனாக, நாங்கள் நோக்கத் தொடங்கினோம். மாலை நேரங்களில் கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போவதை நிறுத்திவிட்டு உலக அரசியல் விசயங்களை இராமுக் கிழவர் வெகு உற்சாகமாக அவனோடு பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் காதாரக் கேட்டோம்.

ஒருநாள் எங்களை அழைத்து வைத்துக் கொண்டு சிதம்பரி சொன்னான்

“டேய் நாங்கள் யாருக்கோ அடங்கி நடக்கப் பிறந்தவர்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு, அதுதான் எங்கள் பிறப்புக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள தலைவிதி என்று ஏற்றுக் கொண்டு இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்து வந்துவிட்டோம். அதிலுள்ள அடிமைத் தனத்தையும் அநீதியையும் நாங்கள் எதிர்க்க வேண்டியது அவசியம். எங்களுக்கெதிராக நிலப்பிரபு வர்க்கங்கள் அமைத்துக் கொடுத்துள்ள ஈவிரக்கமற்ற பொருளாதாரச் சரண்டலையும் அரசியல் ஒடுக்கு முறையையும் தகர்த்து அதன் அதிகாரத்துக்கும் ஆணவத்துக்கும் எதிராக எண்ணற்ற கிளர்ச்சிகளை, போராட்டங்களை, உலகடங்கலுமுள்ள தொழிலாளர்கள் நடத்திக் கொண்டிருக்கிற காலமிது. இன்னும் நாங்கள் எங்களைத் தொழிலாளிகள் என்று எண்ணிக் கொள்ளாமல், குடிமைகளாக அங்கீகரித்துக் கொண்டு எங்களைக் கட்டிய தளைகளை அறுக்க அஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறோம்... ஆனால் நாங்கள் தொழிலாளிகள், எங்களது உழைப்பை உடல் சக்தியை, விற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற தொழிலாளிகள்!”

எங்களிடம் சிதம்பரி கூறியவற்றிலிருந்து “நாங்கள் அடிமை களல்ல; குடிமைகளல்ல; அடக்கப்பட்டு நடத்தப்பட வேண்டிய வர்களல்ல” என்ற பல உண்மைகளைக் கற்றுக் கொண்டோம். கௌரவமாக, காலையிலிருந்து மாலை வரை வெய்யிலிலே உடலை வருத்தி, ஆடைகளைத் துவைத்து, உலர்த்தி மடிப்புக் கலையாமல், வெண்மையுடன் உடுக்கக் கொடுக்கும் நாங்கள் எதற்காக, முதுகை வளைத்து, தலையைச் சொறிந்து, பயந்த சபாவத்தோடு, பணிந்து வாழ வேண்டும்? கொடுப்பதை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்? குறைந்த ஊதியத்துக்கு உழைத்து, வருடம் பூரா வறுமையோடும் வாழ்க்கைபூரா வெறுமையோடும் ஏன் வாழ வேண்டும்? நாங்கள் சிந்திக்கலானோம். முதலில் பயந்த போதிலும் சிதம்பரி சொல்வ திலுள்ள நியாயமும் அவன் ஆவேசப் படுவதிலுள்ள அர்த்தமும் புரியலானோம். எங்களுக்கென்று, எங்களைப் போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட

மக்களுக்கென்று தொழிலாளிகளால் ஒன்று சேர்ந்து, அவர்கள் தலைமையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள கட்சி ஒன்றும் அல்லும் பகலும் பாடுபட்டு வருவதாக அவன் கூறிய பொழுது நாங்கள் ஆச்சரியப் பட்டோம். அந்தக் கட்சியைப் பற்றி நாங்கள் கேள்விப்படாத வர்களல்ல. ஆனால் சிதம்பரி கூறியதைப் போன்ற உண்மைகளை யல்ல. உழைக்கும் மக்களை ஒன்று சேர்க்க, உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள் என ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் கட்சியைப் பற்றி நாங்கள் எவ்வளவோ அவதூறான பிரச்சாரங்களினால் ஒருபோதுமே அணுக மறுத்துவிட்டோம். அதை ஆதரித்தால், நாங்கள் குடியிருக்கும் நிலம்கூடப் பறிமுதலாகிவிடும் என்ற அச்சம் எங்களுக்கு!

நாங்கள் வாலிபர்கள் கூடி, ஒரே கொடியின் கீழ், எங்கள் வாக்கத்தை வழிநடத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணரலானோம். எங்களது சுதந்திரமான வாழ்க்கைக்கு சுபீட்சகரமான வாழ்க்கைக்கு, இயக்கம் அவசியமாகப்பட்டது. போராட்டம், தகுந்த பாதையாகத் தோன்றியது.

ஒருநாள் சலவைத் தொழிலாளர் முன்னேற்றச் சங்கத்தை அங்குரார்ப்பணம் செய்தோம். அதற்கென்று ஒரு சிறுகொட்டிலைக் கட்டவும் செய்தோம்...

நாங்கள் துவைத்துக் கொடுக்கும் ஆடைகளுக்குப் பதிலாகப் பெறும் கூலி எவ்வளவு அற்பத்தனமானது என்பதையும் தொழிலாளி மக்களாகிய நாங்கள் நீண்ட காலமாகப் பணக்காரர்களுக்கு உழைத்து வந்ததாலேயே இன்றும் வறியவர்களாக இருந்து வருகிறோம் என்பதையும் எங்களைக் கொள்ளையிட நீண்டகாலமாக அனுமதித்துவிட்டோம் என்பதையும் நாங்கள் கூறிய பொழுது சின்னக்குட்டிக் கிழவரும் இராமுக்கட்டாடியும் இன்னும் பலரும் முணுமுணுப்பதைக் கேட்டோம். எங்கள் பெற்றோர்களில் பலர் நாங்கள் ஏதோ அட்டா முட்டித்தனம் செய்வதாக எண்ணிக்கொண்டு

பட்டினி கிடந்து எங்களைப் பழைய வழிக்குத் திருப்ப முயன்றார்கள். தாய்மார்கள் மார்பகங்களில் ஒங்கி அறைந்து, கதறிப் புலம்பினார்கள். எங்களோடு கூட்டுச் சேராமல் சின்னவி போன்ற சிலர் பதுங்க முற்பட்டதையும் கண்டோம். தொழிலாளர்களுக்காகக் காலம் மாறுகிறது என்பதை உணராமல், அறியாமை காரணமாக அதை எதிர்க்க முற்படும் தொழிலாளர்களைக் கண்டு நாங்கள் வேதனைப்பட்டோம்!

“டோய், உங்களுக்கு என்ன வந்துவிட்டது? இவ்வளவு நாளும் நல்லத்தானே இருந்தனீங்கள்? சின்ன வயதிலேயே தறுதலை என்று பட்டம் கேட்டு, ஊர் வெள்ளாளன்களிடையெல்லாம் செப்பமாக அடிவாங்கி, இனி ஊரிலை இருக்கேலாதெண்டு ஓடிப்போன அவனோடை சேர்ந்து, வண்ணாரக் குடிகளையெல்லாம் அழிச்சப் போடக் கங்கணம் கட்டியிட்டியளோடா? டேய்... சாதி வெள்ளாளங்கள் அறிஞ்சால் எங்கடை வீடு, வாசல் எல்லாத்தையுமே எரிச்சப் போடுவாங்கள். பெண்டில் பிள்ளையனை மானத்தோடு றோட்டிலை நடக்கவிடாமைப் பண்ணிப் போடுவாங்கள்! அவங்களுக்குத்தான் பொலிசிலும் செல்வாக்கு! கண்ணைக் காட்டி, இங்கிலிசிலை சொன்னாங்களெண்டால் வழக்குக் கணக்குக்கூட எழுதாமை, எங்களையே பேசிப்போட்டு பொலிசுக்காரன் போயிடுறான்! அவங்கடை ஆக்கள்தான் கவுண்மெந்திலும் இருக்கிறான்கள். எம்.பி.யளும் அவங்கள் தான். மந்திரியளும் அவங்கள்தான். மேனையன்... நாங்கள் பெட்டைக் கோழியன். ஒருநாளும் கூவி, எதுவும் விடியாது. பேசாமை நல்ல பிள்ளையாட்டம் இருந்திட்டா கடவுள் தாற கஞ்சித் தண்ணிக்குப் பிழையில்லாமல் குடிச்சக் கொண்டு இருக்கலாம்.”

அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு நாங்கள் சிரித்தோம். ஆனபடியால்தான் நாங்களும் செங்கொடியை உயர்த்த வேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னோம். எல்லோரிடத்திலும் எங்கள் நியாயத்தை எடுத்துக் கூறினோம்!

“நீங்கள் சொல்றதிலேயே நாங்கள் எப்படியான வாழ்க்கை வாழுகிறோமென்ற முழு உண்மையும் அடங்கியிருக்கு! வீடுகள் எரிக்கப்படும், எங்கள் பெண்கள் கற்பழிக்கப்படுவார்கள், பொலிசும் அரசும் அவர்கள் பக்கம் நிற்கும். நாங்கள் பெட்டைக்கோழிகள்...” என்ற அத்தனையும் உங்களுக்குத் தெரியுதுதானே! உண்மைதான்! இதுநாள் வரை அப்படித்தான் நடந்திருக்கு. அதனால்தான் இனியும் அப்படி இருக்க இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் சொல்லுறோம்.

எங்களுடைய சிதம்பரமும் கதிராத்தையும் முன்பும் கற்பிழக்கவே செய்தார்கள்! இப்பொழுதும் எங்கள் பெண்கள் றோட்டால் போகும்போது, அவர்களை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்து ‘வம்புக்கதை’கள் பேசத்தான் செய்கிறார்கள்.

கூனல் அம்மான் குடிவெறியில் ஏதோ பேசிப் போட்டாரெண்டு. மரத்தோடு கட்டி அடிக்கத்தான் செய்தார்கள்! ஊமையன் மகினம் பொழிகிறான் என்று சொல்லி, நொய்த இடமொன்றில் தாக்கி, அவனைத் துடிக்கத் துடிக்கச் சாக அடிக்கத்தான் செய்தார்கள்...

நாங்கள் நல்ல பிள்ளைகளாக இருந்தும் இப்படி எங்களுக்கு எத்தனையோ அக்கிரமங்கள் நடக்கத்தானே செய்தது!

இப்படி எங்களுக்கு நடந்த எத்தனையோ அக்கிரமங்களைச் சகித்துக் கொண்டு நீண்ட நாட்களாக நாம் முதுகு கூனி இருந்துவிட்டோம். இனியும் எங்களிடத்தில் ஒரு கதிராத்தையும் சிதம்பரமும் சோரம் போகக்கூடாது.

அவர்களைக் கிள்ளுக்கீரையாக, பணக்காரர்கள் வெறித்துப் பார்க்கும் பெண்களாக இருக்க நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. பணக்காரர்களுடைய வீடுகளுக்குச் சென்று எங்கள் வறுமையைப் புலம்பும் பெண்களாக, தட்டுவச் சோற்றோடு எங்கள் தாயோ, சகோதரியோ மனைவியோ, பிள்ளைகளோ திரும்பக்கூடாது.

எத்தனையோ வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குப் பிறகு எங்கள் வாழ்வில் விடிவு வேண்டுமென்பது ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது. நாங்கள் என்றுமில்லாத மாதிரி மகிழ்ச்சியிலாழ்ந்தோம். தலைநிமிர்ந்து தெருக்களில் நடந்தோம். நகரங்களில் வாழும் தொழிலாளர்கள் போன்று, சுரண்டலை எதிர்க்கின்ற தைரியம் எங்களுக்கு வந்துவிட்டதாக சிதம்பரி குதூகலித்தான்...

மீண்டும் அழுக்குத் துணி எடுக்கப் போன பொழுது நாங்கள் கூறினோம் :

“இப்ப எல்லாப் பொருட்களின் விலை எக்கச்சக்கமாக ஏறிவிட்டுது. அழுக்கு உடுப்புகளை அவித்துத் தோய்க்கிறதென்றால் எப்பிடி முடியும்? ஊத்தைச் சோடா குதிரை விலை. சவ்வரிசி வாங்கிறதே கஷ்டம். சிறட்டைக் கரியும் அப்பிடி. இந்தக் கோலத்திலை குடிமை எண்டு சொல்லி, நீங்கள் அதட்டுறதுக்குப் பயந்து எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் எங்களாலை தோய்ச்சுத் தர முடியும்? நீங்கள் கண்விழிச்சுப் பாக்க வேணும். துண்டு ஒன்றுக்கு இருபத்தைஞ்சு சதப்படி கணக்குப் பார்த்துத் தாறதெண்டால், தோய்ச்சுத்தாறம். முடியாவிட்டால், எங்களை விட்டிடுங்கோ?

இதை யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. ஊர் பரபரப்படைந்தது. வண்ணார் சங்கம் அமைத்து தலைநிமிர்ந்து பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்ற குறுகுறுப்பையும் குரோதத்தையும் நாங்கள் எதிர்நோக்கினோம். அதே நேரத்தில் காசு பணமற்ற காணி நிலமற்ற உயர்குடி விவசாயிகளிடமிருந்தும் எங்களுக்கு ஆதரவு கிடைத்தது!

எத்தனை நாளைக்குத்தான் நாட்டாண்மைக்கு அஞ்சி, அவர்கள் அடங்கி ஒடுங்க முடியும் என எங்களுக்குச் சாதகமாக உற்சாகமூட்டும் அவ்விவசாயிகளின் குரல்களையும் கேட்டோம்! எதுவும் எந்த நேரத்திலும் நடக்கலாம் எனத் தயாராக இருந்த எங்களுக்கு ஒருநாள் மாலை பரபரப்பான செய்தி கிடைத்தது.

சிதம்பரியைத் தெருவில் மறித்து, வலியமோதி, உதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் அது! குழந்தைகள், பெண்டுகள், முதியவர்கள் எல்லோருமாகக் கையில் கிடைத்ததுடன் தெருவுக்குப் பறந்தோம். எங்கள் குழந்தைகள் இரத்தக் கொதிப்போடு, ஆவேசமாகக் கத்தினார்கள்.

“டேய் பண்டியள்! உங்களையெல்லாம் நாங்கள் அழிக்கத் தாண்டா போறம்! துணிவிருந்தால் எங்களிலை தொடுங்கோ பாப்பம்!”

நாங்கள் அவனுக்காகச் சென்றோம். எங்களிலும் பத்துப் பேர் இரத்தம் சிந்தினோம். அது எங்களுக்கு வீரசாதனையாக இருந்தது!

இராஜம் புஸ்பவனம்

மன்னார் அடம்பனைச் சேர்ந்த பெண் எழுத்தாளராகிய இராஜம் புஸ்பவனம் அவர்கள் எழுத்துத் துறையில் ஆர்வம் காட்டி இளம் பிராயத்திலிருந்தே எழுதி வந்தார். இவருடைய ஆக்கங்கள் பல சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை என்று கலை இலக்கிய ஆக்கக் கர்த்தாவாகவும் இருந்துகொண்டு சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராகவும் திகழ்ந்தார். இவர் நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டே இருந்தார்.

பெய்கே பணம் முடிந்தால் பெருகிறதோ?

- இராஜம் புஸ்பவனம்

அலையலையாய் எழும்பும் நாதஸ்வர ஓசை திருக்கேதீஸ் வரக் கோயிற் கோபுரத்தில் ஒளிரும் நீல ஒளியினை மேவிமிதந்தது. இசை இன்பத்தில் தன்னை மறந்து நின்ற நீலமயில் உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டது. எங்கும் ஒரே ஜனத்திரள். கோயிலில் உற்சவ மூர்த்திக்கு விசேட பூசைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. வஸந்த மண்டபத்தில் தன்னை மறந்த நிலையில் நாதஸ்வரத்தில் மூழ்கியிருந்தார் ஈசுவரமூர்த்தி. நாதஸ்வர மேதை, நாதகலாமணி, இசை மன்னன் என்று பல பட்டங்கள் அவரது உடலைப் பருக்க வைத்திருந்தன. அவரது நாதஸ்வரத்தில் பல தங்கப்பதக்கங்கள்.

நாத வெள்ளத்தில் மதுவுண்ட வண்டாய் பக்த கோடிகள் மயங்கிக்கிடந்தனர்.

கண்களில் துளிர்ந்த நீரைத் துடைத்தவாறு, கோபுரம் நோக்கிக் கையெடுத்து உளமுருக,

“அப்பா, கேதிஸ்வரா” என்று மெதுவாகக் கூறினார் அந்தத் துறவி. அவரது காய்ந்து தடித்த உதடுகளில் ஒரு வெற்றிப் புன்னகை. கோயிலுள் அமர்ந்திருக்கும் மகாலிங்கத்தருகே சென்று மகிழ்வோடு, “என் இலட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது” என்றார் அத்துறவி. அதனருகு நின்ற பிரகாரத்தூணில் சாய்ந்தவாறு கண்களை ஆயாசத்துடன்

முடினார். ஒன்றா இரண்டா எத்தனை ஆண்டுகள்? பழுத்த பப்பாளிப் பழம்போல் சிவந்திருந்த மேனி, காவி உடை, நீண்டு சடை விழுந்த வெண்தாடி. கழுத்திலே உருத்திராட்சமாலை. வயது என்பது இருக்கும்.

இன்று போலத்தான் இருந்தது. இதே இடம்; அன்று இத்தகைய எழிலில்லை; அமைதி மட்டுமே குடிகொண்டிருந்தது. சிறுகோயிலாக இருந்த காலம்.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்...

அலையலையாய் எழும்பிய இராகம் கோயிலில் உற்சவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததைக் காட்டியது. அப்பொழுது அவர் அறுபது வயதுத் துறவியாக அவ்வேளை அங்கு நின்றார். அதே நாளில் அந்தச் சம்பவம் அங்கு நடைபெற்றது. தேர் மெதுவாக நகர ஆரம்பித்தது. உற்சவமூர்த்தி அலங்காரமாகத் தேரில் அமர்ந்திருந்தார். அவ்வேளை திடீரென்று நாதஸ்வரம் நின்றது. உடனே தேரும் நின்றது. “ஏன்?” ‘என்ன’ என்று அனைவரும் திகைத்து நின்றுவிட்டனர். நாதஸ்வர்க்காரருக்கும், கோயில் உற்சவம் எடுத்தவருக்கும் ஏதோ வாக்குவாதம். பணத் தகராறு எனத் தெரிந்ததும் உள்ளம் குமுறினார் துறவி. “சே! என்ன உலகமிது; பணம் பணம் என்று மனிதன் எல்லா நேரமும் சாகிறான். போகட்டும்; இந்த இறைவன் முன் கூடவா? அவனது உற்சவத்துக்கு வாசிக்கும் போதும் பணத் தகராறு? சே! கலை இப்படியா கிடக்கிறது. இலட்சியக் கலைஞன் ஒருவன்கூட நம் நாட்டில் இல்லையா? இசைவடிவின் நம்மிறைவன். அவனுக்கு ஊர்வல நாயனத்திற்குப் பணம்...” பல்லைக் கடித்தார் துறவி. தன்னை அடக்கிக் கொண்டு எட்டிச் சென்று நின்றார். அவரது கண்களில் கண்ணீர் தளும்பியது. சற்று நேரம் சென்றதும் ஊர்வலம் தொடர்ந்தது. “அதற்குள் சமாதானமாகி விட்டது போலும்...” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார். தேர் அசைந்தது; மெதுவாக நகர்ந்தது. அதிலுள்ள மணிகள் குலுங்கின. ஒரு சிறுவன், ஆறு வயதிருக்கும்; தேரின் முன்னுடைத்த தேங்காய்ச் சில்லுகளைப்

பொறுக்கிக் கொண்டு ஓடினான். ஒரு கணம்; ஒரே கணம். துறவி ஓடிச்சென்று அவனை இழுத்துக்கொண்டு நகர்ந்தார். அல்லது, அவன் அந்தத் தேர்க்காலில் பலியாகியிருப்பான். அங்குள்ளவர்கள் சிறுவனை ஏசினார்கள்; துறவியைப் புகழ்ந்தார்கள். பின் நகர்ந்துவிட்டனர்.

கண்களில் நீர்மல்க துறவியைப் பார்த்தான் சிறுவன்.

“யாரப்பா நீ?” அந்த அன்பின் குரலைக் கேட்டுத் திகைத்து விட்டான் சிறுவன். தன் வாழ்க்கையில் அந்த இனிய அன்பான வார்த்தையைக் கேட்டது இதுவே அவனுக்கு முதல் தடவை.

அனாதையான அவனைத் தன்னோடு அழைத்துச் சென்றார். ஆதரவை நாடிய அவனும் அவரது பின் நடந்தான். பல நாட்கள் கால்நடைப் பயணத்தின் பின் இந்தியா சென்று மதுரையை அடைந்தார். தன் நண்பனும் நாதஸ்வர மேதையுமான மதுரைச் சுப்பிரமணியபிள்ளையின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

“இவன் கடவுளால் கிடைத்த மகன். இவனைப் பணத்திற்கு அடிமையாகாத கலைஞனாக - இசை வல்லுனனாக ஆக்குவது உன் பொறுப்பு. இறைவனுக்கு இவன் இசையிலேயே தொண்டு செய்ய வேண்டும். அந்த ஈசுவரனுக்கே இவன் தொண்டு அமையட்டும்; இவன் பெயரும் ஈசுவரமூர்த்தி எனத் துலங்கட்டும். இதுவே என் இலட்சியமப்பா” என்றார் தன் நாத் தழுதழுக்க.

நண்பர் பையனை அணைத்துக் கொண்டார்.

இருபது ஆண்டுகள் கழிந்தன. துறவி மீண்டும் மதுரை வந்தார். நண்பர் காலமான செய்தியறிந்து துடித்தார். ஆனால்... ஈசுவரமூர்த்தியை ஒரு சிறந்த நாதஸ்வரக் கலாமேதையாக்கி விட்டு நண்பர் மறைந்த செய்தி அவரை அத்துயரிலும் சிறிது மகிழ்ச்சியூட்டியது.

நாட்கள் மெதுவாய் நகர்ந்தன. அந்தக் கலாமேதை மதுரை ஈசுவரமூர்த்தி இலங்கையில் இசை வழங்கி வருகிறார் என அறிந்து

ஈழம் வந்தார். கதிர்காமம் சென்று தங்கியிருந்தார். அங்கு வந்த பக்தர் ஒருவர் திருக்கேதீஸ்வர உற்சவவிழா விளம்பரத் துண்டை துறவியிடம் கொடுத்து,

“நீங்கள் போவில்லையா? சிறந்த நாதஸ்வரக் கச்சேரி இருக்கிறது” என்றார்.

“ம்... இந்தக் காலம் சுவாமி தரிசனத்துக்கு யார் போகிறார்! எல்லாரும் நாதஸ்வரம், சங்கீதம், நாட்டியம் என்று போகிறார்கள். பெண்கள் வளையல் கடை, பூக்கடை, பாத்திரக் கடைகளைப் பார்க்கப் போகிறார்கள்...” என்று சிரித்தபடியே துண்டை வாங்கிப் படித்தார்.

என்ன ஆச்சரியம்? அவர் தேடி வந்த அதே ஈசுவரமூர்த்தியின் இசை வெள்ளம் அங்கு நிகழ இருந்தது. அவர் விழா நிகழப் போகும் திகதியைப் பார்த்தார். மூன்று நாட்கள் அவகாசம் அவரை மாந்தைக்கு அழைத்தது. அவர் ஓடோடி வந்தார்.

வஸந்த மண்டபத்தில் ஈசுவரமூர்த்தியின் நாதஸ்வர வெள்ளம். ஈசுவரமூர்த்தி வளர்ச்சியிலும் அழகான இளைஞனாக, கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் அமர்ந்திருந்தான். துறவியின் உள்ளம் எல்லையில்லா உவகையால் துள்ளியது. அவர் எந்த இடத்தில் சபதம் செய்தாரோ, அதே இடம், இருபதாண்டு வளர்ச்சியில் திருக்கேதீஸ்வரம் அழகிய இடமாக மாறியிருந்தது. வஸந்த மண்டபத்திலமர்ந்திருந்த ஈசுவரமூர்த்தியைக் காண அவர் உள்ளம் துடித்தது.

“ஈஸ்வரா! என் இலட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது” என்றபடி மீண்டும் வாய்விட்டுக் கூறினார். “ஓப்பற்ற கலைஞன்”... ம... பணத்திற்காக அல்ல உனக்கே தொண்டும் பணியும் செய்யும் கலைஞனைக் கொண்டு வந்து விட்டதற்கு உனக்கே நன்றி” எனச் சிரித்தார்; நிறைவான பூரிப்பு.

“ஈசுவரமூர்த்திக்கு இன்று கச்சேரிக்கு எவ்வளவு?”

“ஆயிரம் ரூபாவுக்கு வர அவர் மறுத்துவிட்டாராம்.” என்றபடி இரு பெரிய மனிதர்கள் பேசிக்கொண்டு போனதும், திடுக்குற்று எழுந்து நின்றார் துறவி.

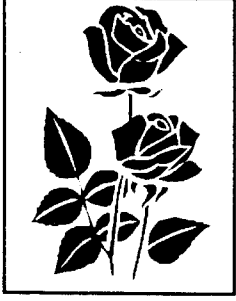
“ஆ! என்ன ஐயா? இங்கு இவர் சும்மா வாசிக்கவில்லையா?” என்றார் துறவி.

“இல்லை. பெரிய வித்துவான் இவர், ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் குறைந்து வரமாட்டார். நாம் அழைப்பதும் நல்லதல்லத்தானே” என்றவாறு பதில் கூறிவிட்டு அவர்கள் சென்றுவிட்டனர். துறவி இடிந்து போய் நின்றார்.

“இறைவா? காசுக்குத்தான் இவனும் வாசிக்க வந்தானா? ஐயோ! உனக்கு உண்மைத் தொண்டு செய்பவன் யார்? இறைவா! என்ன சோதனை, என் இலட்சியம் ஈடேறவில்லையே! நான் தோற்றுவிட்டேன். ஈசுவரா! நான் தோற்றுவிட்டேன்...” அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி ஓடியது. நாயன இசை... காற்றில் கலந்தபடியே இருந்தது.

அவர் தன் காதைப் பொத்திக் கொண்டு தலைகுனிந்தபடி அங்கிருந்து நடந்தார்.

செ.கந்தசாமி

யாழ்பாணம் பண்டியன்தாழ்வைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இலங்கை கொம்பூனிஸ்ட் வாலிப இயக்கத்தில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தவர். ஈழத்து இளம் எழுத்தாளர் சங்க உறுப்பினராக இருந்ததுடன் 'வசந்தம்' இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினராகவும் இருந்துள்ளார். சிறந்த நாடகக் கலைஞர். "பெக்கோ" நாடகத்தில் முக்கிய பாகமேற்று நடித்துப் புகழ்பெற்றவர். யாழ் அரசாங்க ஆயுர்வேத வைத்தியசாலையில் ஊழியராகக் கடமையாற்றியவர். குறைந்தளவு சிறுகதை ஆக்கங்களைப் படைத்தவரானாலும் தரத்தில் சிறந்தனவாகும். வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளராக இருந்தவர் இளம் வயதில் அகால மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்.

முருகிறா

- செ.கந்தசாமி

"டேய் சண்முகம்! எழும்படா கழுதை. விடிய விடியத் துரைக்கு இன்னும் தூக்கம் தீரவில்லை... ஆங்.."

பாதி ஏளனமும் பாதி அதிகாரமும் கலந்து தெறித்த, கணக்கப் பிள்ளை கனகலிங்கத்தின், அதட்டல் சண்முகத்தின் செவிப்பறையில் நாராசமாக முட்டி மோதி அவனை விழிக்க வைக்கிறது.

"ம்; ஊஹும்..." என முன்கியபடியே போர்வையை மேலும் சற்று இறுக்கமாக இழுத்துப் போர்த்தவன் பாதி நைந்து போன அந்த மாச்சாக்கில் புரண்டுபடுத்தி, 'கணக்கப்பிள்ளையை அவன் உதாசீனம் செய்தான்.

கனகலிங்கத்தின் நெஞ்சில் ஆத்திரம் மண்டியது. "விடிந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் எழுந்து வரவும் காணோம்; எழுப்பினால்கூட உசம்பிகிறான் இல்லையே!"

என மனதிற்குள் புழுங்கியவர் "பாரன் அவற்றை திமிரை! இது என்ன கொப்பன் வீடு என்று நினைப்போ, நேரத்திற்கு எழும்பி தன் தன் காரியங்களைத் தான் கவனிக்காமல்... இனித் திருப்பள்ளி

யெழுச்சி பாட நான் வர வேணுமோ? வரட்டும் முதலாளிகிட்டே சொல்லி..."

கனகலிங்கத்தின் கீழுதடு பற்களுக்குள் சிறைப்பட்டு அவதிப்பட்டது.

"என்ன சொல்லப் போகிறியன்?"

படுத்திருந்த நிலையில் தலையைப் பக்கவாட்டில் நிமிர்த்தி கண்களைக் கூசி வினவினான் சண்முகம். அந்த நோக்கில் எத்தனை ஏளனம்! அவன் குரலில்தான் எவ்வளவு நையாண்டி!"

"நீர் மறுகதை பேச வெளிக்கிட்டு விட்டீர் என்ன? முதலாளி வரட்டும், உனக்குக் காட்டி வைக்கிறன். ஒ..."

"ஓ! முதலாளி வரட்டும் பார்ப்போம்" இது சண்முகம்.

"இதர சிப்பந்திகளின் முன்னிலையில் சண்முகம் தன்னை அவமதித்த ஆத்திரத்தில் நிலை கொள்ளாமல் கறுவிக்கொண்டே விறுவிறுப்பாகக் கடையின் முன்பக்கம் சென்ற கனகலிங்கம் பணம் வைக்கும் இரும்புப் பெட்டிக்கு நேர் மேலே சுவரில் மாட்டப் பட்டிருக்கும் சட்டம் போட்ட பெரிய வினாயகர் படத்திற்கு பூ வைத்து, ஊதுபத்தி கொளுத்தி, கற்பூர ஆராதனை காட்டி, பின்னெற்றியில் விபூதி அணிந்து, பொட்டிட்டுக் கல்லாப்பெட்டியின் அருகில் சாவகாசமாக அமருகிறார்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன், பதினைந்து வயதுச் சிறுவனாக வாரிவிடப்படாத தலையும், குழி விழுந்த விழிகளும், முட்டி வயிறும், வற்றிய உடம்புமாக அந்தக் கடைக்கு எடுபிடி வேலைக்காரனாக வந்து சேர்ந்த கனகுப் பொடியனைக் கண்டு 'இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமோ?' என எவரும் நாக்கை வளைத்தனர். அப்படி வெகுளி என்ற அடைமொழியைச் சுமந்து கொண்டு உலகம் தெரியாப் பயிராக அந்தக் கடையில்

நுழைந்தவன், இப்போது கணக்கப்பிள்ளை என்ற ஸ்தானத்திற்கு உயர்ந்திருக்கிறான் என்றால் வியாபாரத்தின் நெளிவு சுளிவுகளைக் கற்றறியும் சாமர்த்தியமும் கடின உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் தான் காரணம்.

முதலாளியின் மனமறிந்து அதற்கேற்றவாறு பிற்பாட்டுப் பாடக் கற்றுக் கொண்ட கனகலிங்கத்தை கணக்கப்பிள்ளையாக்கி கல்லாப்பெட்டியில் அவர் அமர்த்தியதில் ஆச்சரியமில்லைத்தான்.

கனகலிங்கத்திற்கோ புதிய பதவி தலைக்கனத்தை ஏற்றிவிட்டது. விற்பனையாளரிடம் கண்டிப்பும் கறாரும் காட்ட ஆரம்பித்தான். முதலாளி அவரிடம் கடைநிர்வாகத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு ஊருக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் கனகலிங்கத்தின் அதிகாரம் ஆட்சி செலுத்தும். கணக்கப்பிள்ளை தன் இஷ்டப்படி சிப்பந்திகளை ஆட்டி வைக்க முற்பட்டான்.

அவனுடைய கெடுபிடி தாங்காது, அந்தக் கடையில் வேலைக்கு நிற்கத் தமக்குச் சரிப்பட்டு வராதென வேலையை உதறிவிட்டுச் சென்றவர்கள் பலர்.

கடையின் முன்கதவுகளை மாலை ஐந்து மணிக்கே அடைத்துச் சட்டத்திற்கே மூடுதிரையிட்டாலும் உள்ளே வேலைகள் இயந்திர கதியில் இயங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அன்றன்று லொறியில் வந்து இறக்குமதியான பொருட்களை ரகம் பிரித்து அடுக்கி வைப்பது, கணக்கெடுப்பது, விலை குறிப்பது, புகையிலைச் சுருட்டுகளுக்குக் கோடாத் தோய்ப்பது, வெற்றிலைக்குத் தண்ணீர் தெளித்து அடுக்குவது போன்ற இத்தியாதி வேலைகளின் மத்தியில் சிப்பந்திகள் பம்பரமாய்ச் சுழல்கையில், கேவலம் மாசம் முடிவில் அவர்கள் வரவில் எழுதப்படப் போகும் ஐம்பதோ அறுபது ரூபா காசுக்காகத்தான் இந்த ஆட்டமெல்லாம் என்னும் வேதனை பார்ப்போர் நெஞ்சில் வண்டல் மண்ணாய்ப் படியும்.

சண்முகம் ஆறு மாதங்களின் முன் இந்தக் கடைக்கு வேலைக்காகப் புறப்பட்டு வந்தபோது, “அடே சண்முகம்! போயும் போயும் உந்தக் கடையிலேயா வேலைக்குப் போகிறாய். முதலாளி; ஆள் படு கறார் பேர்வழி; காசு கறக்க மாட்டாய் இலேசிலே” எனத் தெரிந்தவர்கள் இடித்துரைத்த போதெல்லாம்

“விடுங்கோடா வெட்டிப் பேச்சை; நாங்கள் சரியாக நடந்தால் எல்லாம் தானே சரிவரும்” என மறுத்துரைத்துவிட்டு வந்து வேலையேற்றவனுக்கு இங்கே என்னவென்றால்...? சத்தியம் ஒழுங்கு கண்ணியம் இவையெல்லாம் வர்த்தகத்தைப் பொறுத்தளவில் வெறும் பேச்சாகிப் போய்விட்டதைக் கண்டு வெறுப்படைந்தான்.

முதல் நாளிரவு லொறியில் வந்த மா மூட்டைகளைச் சுமந்ததால் உடம்பு முழுவதும் மூட்டு மூட்டாய் வலிக்க எழுந்திருக்கவும் தெம்பில்லாதவனாய் படுத்திருந்த சண்முகத்தை கணக்கப்பிள்ளை கனகலிங்கம் தன் கால்பெருவிரலால் சுறண்டி எழுப்பிய ஆத்திரத்தில் ஏதோ இரண்டு வார்த்தைகள் கணக்கப் பிள்ளைக்குச் சூடாகக் கொடுத்துவிட்டான். “ஏதோ முறுக்கிக் கொண்டு போகிறாரே! போகட்டும்... போகட்டும்...” என முணுமுணுத்தபடி நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தான் சண்முகம்.

எதிர்கவரில் ஆணியில் தொங்கிய சட்டையின் பைக்குள் இருந்து தலையை நீட்டி அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது கடந்த தினம் அவனுக்குத் தாயிடமிருந்து வந்த கடிதம், பெற்றவளின் நினைவு நெஞ்சில் படர உடல் வலியிலும் பார்க்க உள்ளத்து வலி மீறி வர கண்கள் பனித்தன.

அக்கடிதத்தை மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு எழுந்து கடிதத்தை எடுத்தவன் மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே வாசிக்கலானான். பக்கத்து வீட்டுப் பரமேஸ்வரிப் பெட்டையின் முத்து முத்தான கையெழுத்தில் அன்னையின் பிரலாபங்கள்.

“...பட்சம் மறவாத அருமைமகன் சண்முகத்திற்கு! ஆண்டவன் கிருபையால் இவ்விடம் ஏதோ இருக்கிறோம். இரண்டு வருடக் குத்தகைக் காசுகொடுபடவில்லை என்ற காரணத்தால் தோட்டத் தரையெல்லாம் கல்வீட்டு மாணிக்கர் வேறு யாருக்கோ பயிர்ச் செய்கைக்குக் கொடுத்துவிட்டாராம். கொப்பருக்கும் இந்தவாட்டி தொழில் இல்லை. எனக்கும் கால்வாதம் குத்திக், கரச்சலாய் இருக்கு. செலவுப் பாடு மிகவும் திண்டாண்மையாய் இருக்கடி அப்பு. ஏதோ உன்னாலை இயன்றதை அனுப்பு.

“பெற்றவன் உடல்நலமின்றி இருக்கிறான். செலவிற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறானோ, ஐயோ! நேரில் போய் பார்க்காவிட்டாலும் சிறிதளவு பணம் அனுப்பினாலும் அவர்களுக்கு ஆறுதலாக இருக்குமே!” என்ற நினைப்பே நெஞ்சில் கனக்கிறது.

எப்பொழுதாவது பணம் என்று கேட்கப் போனால் முதலாளி ருத்திர மூர்த்தியாகி விடுவார். “டேய் சண்முகம்! உன்ர காசை நான் கொண்டு ஓடயில்லை! உனக்கு மாசா மாசம் காசைத் தந்தால் வாலிப முறுக்கிலை காசை விரயமாக்கி விடுவாய். கடையிலை அது உனக்கு ஒரு முதலாகச் சேரட்டும். நீ வியாபாரத்தைப் பழகி, ஒரு முதலும் சேர்த்துவிட்டால் பின்பு உனக்குத்தானே நல்லது...” என்று நயமாகவும் தந்திரமாகவும் கண்டிப்பாகவும் பேசி அவனைத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார்.

சிப்பந்திகளுக்குச் சம்பளத்தை மாதாந்தம் கொடுத்து கணக்குத் தீர்த்து விட்டால், இடையில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவர்கள் கம்பி நீட்டி விடுவார்களே என்ற பயமும், சம்பளப் பணம் கொடு படாமல் கடையில் இருந்தால், ஒரு முதலாகச் சேர்ந்து கடைக்கு இலாபம் பெருகிக் கொண்டிருக்குமே என்ற எண்ணமும் தான் முதலாளிக்கு!

“சரி சரி பொறுத்துப் பார்க்கலாம். முதலாளியுடன் சச்சரவுப்பட்டுக் கொண்டு போய் வீட்டில்தான் என்ன செய்வது,

பார்க்கலாம்” என்று ஒரு நெட்டுயிர்ப்பிலேயே கவலைகளை ஊதித் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் காரியங்களைக் கவனிக்கச் சென்றுவிடுவான்.

கடிதத்தை மடித்து மீண்டும் சட்டைப் பைக்குள் திணித்த சண்முகம், சாரத்தையும் பனியனையும் எடுத்துச் சுருட்டிக் கொண்டு குளத்தடிக்குச் சென்றான். படிக்கட்டில் உடைகளை வைத்துவிட்டுப் பல் துலக்கிய வண்ணம் புடவை தோய்க்கும் கல்லின்மேல் அமர்ந்து விட்டான். எண்ணக் குமிழிகள் வெடித்துச் சிதறின.

“இனி மாதாந்தம் முதலாளியிடம் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவேணும்..

...எப்படியும் இல்லை இல்லை என்று போனாலும் ஒரு முன்னூறு ரூபா காசு என் கணக்கில் தேறும். இந்த ஆறுமாதங்களுக்கிரிய சம்பளப் பணத்தில், ஒருமுறை ஊருக்குப் போகும்போது ஐம்பது ரூபா வேண்டியிருக்கிறேன். ஒருமுறை பாரம் தூக்கிக் சுழுக்கி நோவுக்கு மருந்து கட்ட ஒரு பதினைந்து ரூபா வேண்டியிருக்கிறேன். மீதி ஒரு இருநூறாவது இருக்கும். முதலாளி வரட்டும்; முழுப் பணத்தையும் வேண்டி ஊரில்பட்ட கடன் எல்லாம் தீர்த்து விட வேணும். அம்மாவிற்கு ஒரு சேலை, அப்புவுக்கு வேட்டி... அம்மாவின்ர காதுகூட மூளியாக இருக்கு ஒரு சோடி தோடு வாங்க வேணும். இன்னும்... இன்னும்... அவள் பரமேஸ்வரிக்கு ஒரு முத்துமாலை...

பரமேஸ்வரி! அந்தக் கள்ளி! அவள் அன்று தனியாக இருந்தபோது என்னைக் கல்யாணம் செய்யச் சம்மதமா என்று கேட்டதற்கு என்ன சொன்னாள்.

அத்தான் நான் தையல் வேலை செய்து வீட்டில் இன்னும் ஆடோ மாடோ கோழியோ வளர்த்து சீவியத்தைக் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. இருந்தாலும் நீங்கள் ஒரு கௌரவமான

தொழிலில் ஈடுபடுங்கள். கழுத்தை நீட்டுகிறேன் என்று நயம்பட அவள் சொன்ன வார்த்தைகள்.

இம்முறை ஊருக்குப் போய் “இப்போ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று அவளைக் கேட்பேன்.

அவள் வாய்ப்பேச்சிற்கு இடமின்றி நாணத்தால் தலைகுனிந்து நிற்பாள் இல்லை வெட்கத்தில் ஓடுவாள்... நான் பின்னே ஓடி அவளைப் பிடித்து...

திடீரென உடல் இலேசாகி இரு இறக்கைகள் முளைத்து ஆகாயத்தில் பறப்பது போலவும், வெண்முகிற் கூட்டங்களுக் கிடையே சர்வாலங்கார பூஜிதையாகி பரமேஸ்வரி தன்னை எதிர் கொண்டழைப்பது போலவும் ஏதோ ஒரு சகானுபவ லயிப்பில் ஆழ்ந்து போய் கனவுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த வேளை...

“என்னடா சண்முகம்! யோசனை பலமாயிருக்கு?” என்ற சச சிப்பந்தியான துரையின் குரல் அவனை யதார்த்த உலகிற்கு அழைத்து வந்தது.

குளிக்கவும் மறந்து யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்த சண்முகம் “இல்லை துரை! என்னுடைய நிலைமையை நினைக்கத்தான்.”

“அட... கவலையை விட்டுட்டா! துன்பம் என்றால் உனக்கு மட்டும்தான் என்று எண்ணுகிறாயா?”

என் மனமறிய நான் ஒருவருக்கும் தீங்கிழைத்தது கிடையாதே! எனக்கு ஏன் இந்தச் சோதனை... எப்படியும் எனக்கு ஒரு எதிரி முளைத்துவிடுகிறானே... இப்பொழுது கணக்கப்பிள்ளை ரூபத்தில்...

“எப்படியடா காரியத்தைக் கவனிப்பது? என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக என்னால் செயல்பட முடியவில்லையே துரை!”

துரை பல சமாதானங்கள் சொன்னான்: ஏனோ துரையின் சமாதானங்களை சண்முகத்தால் ஏற்க முடியவில்லை. “சரி அப்பா! இது தீராத தலைவலி. நம் இருவருக்குள்ளும் தீர்ந்துபோகும் பிரச்சனை அல்ல. இதற்கு ஒரு விடிவை நாம், நாமாகவே ஏற்படுத்த வேண்டும்” பேச்சுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டுக் குளத்தில் இறங்கி நீரில் அமுங்கினான்.

இப்பொழுதெல்லாம் கனகலிங்கம் சண்முகத்துடன் பேசும்போது அளந்துதான் பேசுவார். அவனிடம் கதை கொடுத்து வீணாக மூக்குடைபட வேண்டி வருமேயெனப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தார். ‘முதலாளி வரட்டும்’ என அவரின் உள்மனம் கறுவிக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென ஒருநாள் இரவு, யாவரும் வேலையை முடித்துக் கொண்டு தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் வேளை யாரோ கதவில் தட்டும் ஓசை கேட்டது. முதலாளிதான் வந்துவிட்டார். இப்பொழுதெல்லாம் முதலாளி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அகால வேளைகளில் வந்திறங்குவது சகஜமாகிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் அவர் கள்ளக் கடத்தலில் ஈடுபட்டிருப்பதுதான் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

முதலாளி வந்துவிட்டார். ஒரு பிரளயமே நடக்கப் போகிறது. கனகலிங்கத்தின் குற்றப்பத்திரிகை வாசிப்பில் ஒரு பூகம்பமே ஏற்படும். அதன் பிரதிபலிப்பாகத் தன் சீட்டும் கிழிபட்டுவிடும் என ஏங்கிக் கொண்டிருந்த சண்முகத்திற்கு கனகலிங்கத்தின் நீண்ட மௌனம் வியப்பையூட்டியது. கதை வெளிப்பட்டால் எங்கே தன் திருகு தாளங்களும் அம்பலமாகிவிடுமோ என்ற பயம்தான் அந்த மௌனத்திற்குக் காரணமோ!

கனகலிங்கம் முதலாளி முன்னிலையில் சண்முகத்துடன் இன்முகத்தில் உரையாடுவதும், முதலாளியிடம் குழைவதும் சண்முகத்தின்

மனதில் இனமறியாத குழப்பத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விளைவித்தது. ஏன் இந்த அமைதி?

அன்று முதலாளி பகல் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு சாவகாசமாகச் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருக்கும் வேளை சண்முகம் மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“முதலாளி! நான் ஊருக்குப் போய் வர வேணும்.”

“ம்... போயிற்று ஆறு நாட்களிலை திரும்பி வந்திடவேணும். விளங்கிச்சிதோ?”

“ஓம் முதலாளி!”

“நீ வரத் தவறினால் வேறே ஆளை உன்னுடைய இடத்திற்குப் போட்டிடுவன்.”

“இல்லை முதலாளி கட்டாயம் வந்திடுவன்...”

.....

“ம்...ம்... பிறகென்ன நிண்டு முழிகிறாய்?”

“முதலாளி எனக்கு வரவேண்டிய காச...”

“காசோ? எவ்வளவு வேணும்!”

“இருநூறு ரூபா தேவை”

“இருநூறோ? என்ன கணக்கிலை! என்ன பகிடி பண்ணுகிறீரோ?”

“ஏன் முதலாளி? ஆறு மாசம் எழுபத்து ஐந்து ரூபாக் கணக்கின்படி பார்த்தாலும்...”

“என்ன கணக்கிலை எழுபத்தைந்து ரூபா? ஐம்பதுதான் போட்டிருக்கு...” நீ உடுப்புகள் எடுத்திருக்கிறாய்...”

சண்முகத்திற்கு நா எழ வில்லை. கடையில் வேலைக்கு வரும்படி தன்னை ஆசைகாட்டி அழைத்தபோது முதலாளி பேசிய தேன்சிந்தும் வார்த்தைகளும் இப்பொழுது அவர் பேசும் தோரணையும் நினைத்தால் இனாமாக வேட்டி, 'ஷேர்ட்' எல்லாம் முதலாளி எடுத்துக் கொடுத்ததாக மகிழ்ந்திருந்த அவனுக்கு அதன் விலையைக்கூடச் சம்பளத்தில் கழிக்கப் போவதாக முதலாளி சொன்னதும் விரக்தியில் அவன் குன்றிப் போய்விட்டான்.

என்ன இழுவோ தருவதைத் தரட்டும் என அவன் யோசித்துக் கொண்டே தனது உடுப்புப் பெட்டியை எடுத்துத் துணிகளை அடுக்குவதில் முனைந்தான்.

"சண்முகம்! நீ இப்போ போய் 'கே.வீ.எஸ்' கடையிலை உழுந்து வந்திருக்கா என்று பார்த்துக் கொண்டு கந்தோருக்குப் போய் இந்தக் கடிதத்தையும் தபாலில் சேர்த்துவிடு" என்று ஒரு கடிதத்தை நீட்டினார் அங்கு வந்த கணக்கப்பிள்ளை கனகலிங்கம்.

"எங்கே கொஞ்சம் தாமதித்தால்கூட என்ன வில்லங்கங்கள் விளையுமோ?" என்று பயந்த சண்முகம் அடுக்கிக் கொண்டிருந்த உடுப்புகளை அப்படியே விட்டது விட்டப்படி கடிதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

சண்முகம் எல்லா விவகாரங்களையும் முடித்துக் கொண்டு வர இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. கடைக்குள் பிரவேசித்த சண்முகத்திற்கு அங்கு நிலவிய சூழ்நிலை அச்சத்தை ஊட்டியது. அவனைக் கண்டதும் 'இங்கே வாடா திருட்டு றாஸ்கல்!' என்று முதலாளி போட்ட கர்ஜனையில் அதிர்ந்து போய், முதலாளியின் முன் சர்வாங்கமும் பதற நின்று விழித்தான். அவரின் கண்கள் கொவ்வைப்பழமாய்ச் சிவந்திருந்தன. உடுகளை மேலிச் சடைத்துத் தொங்கும் மீசை துடிக்க முகத்தில் அத்தனை விகாரம் ஏன்? கரங்களைப் பின்னால் கட்டியபடி முன்னும் பின்னும் உலாவித்

கொண்டிருந்த முதலாளியைக் கண்டதும் ஏதோ அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்துவிட்டது என்பதை ஊகிக்க சண்முகத்திற்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

"டேய் கழுதை! உண்மையைச் சொல்லிப் போடு!" முதலாளியின் கர்ஜனை கடையின் 'சீலிங்' முகட்டையும் முட்டி மோதி எதிரொலித்தது.

"என்ன சொல்லுறியள் முதலாளி?" என்றான் சண்முகம் நெற்றியைச் சுருக்கியபடி.

"ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி மாயம் கொத்தாதே, நீ தானே எடுத்தனி?"

"எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. என்ன நடந்தது முதலாளி?" என்றவன் பார்வையை சுற்றுமுற்றும் மேயவிட்டான்.

சக சிப்பந்திகளின் பீதிகலந்த முகங்கள் அவனுக்கு இன்னும் குழப்பத்தைக் கொடுத்தனவே தவிர ஒன்றும் விளங்குவதாயில்லை. கணக்கப்பிள்ளை கனகலிங்கம் ஏதோ 'சிட்டைகளைப்' புரட்டியபடி முதலாளியின் பக்கத்தில் பவ்யமாக நின்றார்.

திடீரென சண்முகத்தின் உடுப்புப் பெட்டியைத் தன் பக்கம் இழுத்த முதலாளி அதற்குள் அடுக்கப்பட்டிருந்த உடுப்புகளை வாரி வீசி எறிந்தார். பெட்டியின் அடியில் ஒரு வேட்டி மடிப்பிற்குள்...

....காசுக்கற்றைகள்!

ஐயோ! இது யார் செய்த வேலை? கணக்கப்பிள்ளை கனகலிங்கம் கண்ணில் ஏளனம் தெறிக்க, கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி பெருமிதம் பொங்கப் பார்த்தான்.

"நான் அப்பொழுதே நினைத்தேன். இவன்தான் பணத்தை எடுத்திருப்பான் எண்டு" என்றார் கணக்கப்பிள்ளை.

“ஐயோ! நான் பணத்தை எடுத்தேனா?”

“நீ கையும் களவுமாக அகப்பட்டுவிட்டாய். காசு இரண்டாயிரம் காணவில்லை. இதிலே அறுநூறு இருக்கு. மீதியை என்ன செய்தாய் உண்மையைச் சொல்லு?”

“ஐயோ! முதலாளி நான் ஒன்றும் அறியேன். இது யார் செய்த சதியோ... கடவுளே!” சண்முகம் கதறினான். தலைமயிரைப் பிய்த்தான்; மன்றாடினான். அவனுடைய கதறல் யார் காதிலும் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை.

“பொலிசைக் கூப்பிடப் போகிறன் உண்மையைச் சொல்லு” என்ற முதலாளி ‘போன்’ அருகில் போய் நின்றார்.

கணக்கப்பிள்ளை இடைமறித்தார். சண்முகம் பக்கம் திரும்பி, “தம்பி! உண்மையைச் சொல்லு! சொன்னால் இவ்வளவோடு முடிந்து போகும் அல்லது பொலிசு வழக்கு என்று...” என்று ஏதோ சமரசம் பேசுபவர் போல கணக்கப்பிள்ளை சண்முகத்திடம் தயவாகச் சொல்லப் போக சண்முகம் அவரை வெறித்துப் பார்த்தானே ஒரு பார்வை. கணக்கப்பிள்ளை பெட்டிப்பாம்பாக அடங்கிவிட்டார்.

சண்முகம் புதிய துணிவோடு நின்றான்.

“தம்பி! இந்த நாயின் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியில் தள்ளு” எனக் கர்ஜித்தார் முதலாளி.

சண்முகம் அலட்சியமாய்ச் சிரித்தான்.

“அந்தச் சிரமம் உங்களுக்கு வேண்டாம்” என்று விறைப்பாகச் சொன்னவன் துணிகளைப் பொறுக்கியெடுத்துப் பெட்டிக்குள் திணித்துக் கொண்டு சகசிப்பந்திகளுக்கு மௌன மொழியில் விடை பகர்ந்தவன், பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வெளிவாசலைத் தாண்டிப் பாதையில் இறங்கினான்.

ஏதோ எண்ணியவனாக நின்று திரும்பியவன் காலையும் மாலையும் தொழும் அந்த வினாயகரை நோக்கினான். கண்கள் பனித்தன. மறுகணம் விறுவிறுவெனப் பாதையில் இறங்கி நடந்தான்.

அப்போது வினாயகர் படத்தின் பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த ஆயிரத்து நூலாறு ரூபாவையும் அப்புறப்படுத்தும் வழியைத் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் கணக்கப்பிள்ளை கனகலிங்கம்.

பிரகாஷ்

தமிழக எழுத்தாளராகிய பிரகாஷ் ஈழத்து கலைஇலக்கிய சஞ்சிகையாகிய கற்பகத்தில் தன் எழுத் தாற்றலைப் பதித்துள்ளார். மனித நேயத்தைக் கருவாகக் கொண்டு சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். சமூகச் சீரழிவுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அதன் பிரதிபலன்களை சமூகம் சிந்திக்க வேண்டும் என எடுத்தியம்பிய ஒரு எழுத்தாளர்.

ஐரோப்பாட்டி அஞ்சுகொண்டிருக்கிறாள்

- பிரகாஷ் (தமிழக எழுத்தாளர்)

அவளும் சீதாதான்!

கண்ணாடியில் - ஜன்னல் கம்பியில் தொங்கிய அந்தக் கண்ணாடியில் சீதா தன்னைப் பார்த்துக் கிளுகிளுத்தாள். சிவப்பு முகத்தில் அந்த சிவப்புச் சாந்து ரத்தம் துளிர்ந்துவிட்டது போல அடர்ந்தது. குளித்ததால் நனைந்த நனைவு பூரணமாக துடைக்காததாலேயே அந்தக் கண்ணாடியில் அவளைப் பூரணமாக்கித்தான் இருந்தது! காதுகள் பளபளத்தன. காதோரம் சுருள்கள் நனைவில் ஈரம் பூத்து சுருண்டு அடங்கியிருந்தன. கழுத்தும் ஈரத்தில் மினுங்கியது. குவடுகளில், புஜத்தின் சரிவில் நடுமுதுகு பாம்பு மடிப்பில் ஈரம்! கண் இமைகளில் புருவங்களில் நெற்றி வளைவில்... குளித்த அவசரமா?... எங்கும் ஈரம் மிச்சம்!

குளித்த பரபரப்பு! அப்படியே பிழிந்த பாவாடையும் துண்டும் திண்ணையில் கட்டியிருந்த கொடியில் ரஸமாக காற்று ஊடே இழைந்து, ஜன்னலருகில் கண்ணாடியில் குலவிக் கொண்டிருந்த சீதாவைப் புல்லரிக்க வைக்கிறது! அப்...ப் பா! எப்படி புல்லரித்து விட்டது அவளுக்கு! கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டாள்! சிலிர்த்து விட்டதால் முன்மயிர் நிரம்பிய அந்தக் கைகள் முழுதும் ஒவ்வொரு

மயிர்க்காலும் சிலிர்த்து எழுந்திருந்தது. கையும் காலும்! உடல் முழுதும்!

'என்ன கை! என்ன கால்!

என்ன புஜம்! என்ன உடம்பு!'

கண்ணாடி என்னவோ சின்னதுதான். எதிரே இருந்தது தனி உலகமேயாச்சே! சீதா கண் கொட்டாமல் அவளையே கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தலைக்குமேலே முறுக்கி சுற்றியிருந்த தலைமுடியை அவிழ்த்துவிட்டாள். எண்ணெய் மினுங்க விரல்களில் கோதி நுனிவாங்கிப் பிணைந்தாள்.

மணி நாலரை அடித்தது!

கண்கணவென்று பால்காரன் மணி!

பின்னலை இழுத்துப் பார்த்து, விரல்நுனியால் கண்மைக்கோடு வழித்து சரியாக்கி காதோரம் மிஞ்சிய சந்தனப் பவுடரைத் துடைத்து, உதட்டை மடித்துக் கடித்து ஈரமாக்கி, சேலையை இழுத்து, இறுக்கி, வடிவாக்கி, மீண்டும் கண்ணாடியில் - அது சீதாதானா?! உற்றுப் பார்த்தபின் ஓர் பட்டப்பட்டுப் பரவசப்பட்டபடி ஜன்னல் கம்பியிலிருந்து கண்ணாடியை எடுத்து சுவற்று ஆணியில் மாட்டுவதற்குள் -

கண்கணவென்ற பால்மணி!

முற்றத்தில் கழுவி வைத்திருந்த எவர்ஸில்வர் உருளியைப் பாய்ந்து எடுத்துக் கொண்டு மெட்டி கிலுகுலுக்க கண்ணாடி வளையல்கள் பேசமுச்சு வாங்க ஓடும்போதே,

கண்கணவென்று பால்காரன் மணியடிக்கிறான்!

பால் நுரைக்க அவள் எவர்ஸில்வர் உருளியில் சலசலக்க ஊற்றுகிறான் அவன்.

உதட்டை மடித்து ஈரமாக்கிய படியே கூப்பனை அவனிடம் நீட்டுகிறாள்.

"அட சீத்தீ! அடி ஏ சீத்தீ!"

"தோ வந்துட்டேன் பாட்டீ!"

பாய்ந்து உள்ளே ஓடி வருகிறாள் சீதா.

"இப்படி திங்கிங்குன்னு ஓடி வரப்படாதுன்னு எத்தினை தடவெ சொல்லீர்க்கேண்டி நோக்கு?"

"ஏம் பாட்டி கூப்ட்டே?"

"பரபரன்னு குளிச்சோமா நெத்திக்கு இட்டுண்டோமா கோவுல்ல எண்ணெ போட்டோமா ஏதானும் பொஸ்தகத்தெ எடுத்துண்டமான்னு இருக்கவாண்டாமோ பொண்ணுன்னா இப்படியா?"

"இப்படியான்னா? நா என்ன செய்யல்லே இப்போ?"

"போடி! போயி எண்ணெயெப் போட்டு வெளக்கேத்து. கோவுலே இருண்டுன்னா கெடக்கு."

அந்த சந்துக்குள் இருந்த அந்தப் பிள்ளையார் வரப்ரசாதி! ராமசாமி ஐயருக்கு கோவிலோடேயே இருந்த ஒரே வீட்டையும் கொடுத்துக் கோவிலையும் அத்தகைய கலப்பிரஹாரத்தையும் பிரகாரத்தோடு ஒட்டினாப் போலே இருக்கும் கிணற்றையும் ஆறுபத்து மல்லிகை, ஜெண்டி, ரோஜா, செடிக்கும்பலையும் ரெண்டு தென்னை, மூணு மா, இப்படி ஒரு மாட்டுக் கொட்டகை, ஒரு குப்பைக் குழியையும் கொடுத்து தன்னையும் பார்த்துக் கொள்ள ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தார் அந்த முலையடிப் பிள்ளையார்!

ராமசாமி ஐயர் வக்கீல் குமஸ்தா வேறு பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். பிள்ளையாரை காலை மாலை ரெண்டு குடம் தண்ணீரில் சரி பண்ணி சீதா முனைந்து கொடுக்கிற மாலையோடு பூஜை பண்ணுவதோடு சரி! கோவில் மற்ற நேரங்களில் கோவிலாக இராது. தூங்குகிறதே பிள்ளையார் முன்னிலையில்தான்-சந்து ஜனம் அத்தனையும் உற்சவம் எடுத்தால் பிள்ளையாருக்கே இடம் இருக்காது நிற்க. கோவில் நிலம் எல்லாமே ரெண்டு திண்ணை

மூணு திண்ணையில் அடங்கிவிடும்! விசித்திர நிலப்பரப்பில் சந்து மூலையில் பிள்ளையார் நிற்கிறார்!

ஜானுப்பாட்டி மல்லிகைச் செடியோரம் நின்று வாசலைப் பார்த்து மீண்டும் -

“அட சீத்தீ!... சீத்தீ!”...

அகல்விளக்கோடு பாய்ந்து வருகிறாள் சீதா!

ஜானுப்பாட்டியால் நிமிர முடியாது இடுப்பில் இரண்டு கைகளையும் கொடுத்துத் தாங்கிய படியேதான் சாதாரண நடையே! யாரையாவது பார்ப்பதனால் இடுப்பில் இன்னும் கையை அழுத்தி ஊன்றிக் கொண்டு கழுத்தை இன்னும் வளைத்து நிமிர்ந்து பார்த்து ஆகும். இடுப்பில் வாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது எப்போதும்!

கூடத்து கடிகாரம் ஆறு அடிக்கிறது. மல்லிகைச் செடியோரம் பாட்டியின் குரல். சீதா அங்கே போகிறாள்!? வாசலுக்கு - கேட் ஓரமாக நின்று சந்தில் யாரையோ எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

“அடி சீத்தீ! எங்கேடி போய்ட்டே! இந்தக் கண்ணைளவும் தெரிஞ்சு தொலைலீயே.”

“இதோ வந்துட்டேன்!”

“கோவுல்ல வெளக்கே ஏத்திபட்டு எஞ்சியானும் தொலையேன். யாரு கேக்கப் போறா?”

தடவியபடியே கோவில் பிரகாரத்தில் பாட்டி நிற்கிறாள்.

“பாட்டே! எங்கேருக்கே எங்கியானும் விழுந்து வெக்காதே!”

“வெளக்குப் போட்டயோடி...”

“ம்! ஆச்சு!”

“வெளிச்சமே நன்னா தெரீலையேடி!”

“நோக்குத் தெரியல்லேன்னா... என்னெ என்ன பண்ணச் சொல்றே?”

சீதா வாசற் பக்கமாகப் போய் வாசலை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.

“எங்கே போனே?”

“இஞ்சதாம் பாட்டி நிக்கறேன்.”

“என்னது?”

“உனக்கு வரவர கண்ணு...!”

“ஆமாண்டி புதிதாச் சொல்லு நேக்கு கண்ணு பொட்டைன்னு இருட்டிடுத்தோல்யோ... அதான்...”

“வெளக்கப் போட்டயோ? எண்ணெவிட்டு திரிய நன்னா தூக்கி விட்டிருக்கா?”

“ம் ஆச்சுன்னேனே.” இருவரும் சுவாமி கும்பிட்டபின் பிரகாரத்தை விட்டு கிணற்றோரமாய் நடந்தார்கள்.

“எங்கையெப் புடிச்சுக்கோ பாட்டே! திண்ணைல உட்கார்த்தி வெக்கிறேன்.”

“லொட்...”

“என்னது வாசல் கேட்டேண்ணா ஆரோ தெறக்கறாப்பல இருக்கே?”

“ஹம்! யாருமில்ல பாட்டி! காத்து அவ்வளவுதான்.”

“ஸ்ஹப்பா... ஈச்வரா?” பாட்டி திண்ணையில் உட்கார்ந்தாயிற்று; சீதா எழுந்தாயிற்று! கிளம்பினாள்.

“எங்கேடி போறே!”

“பாலெக் காச்சி கொஞ்சம் காப்பி போட்டுண்டு வரேன்.”

“வாண்டாம் இப்போ மூணுமணிக்குத்தான் ஆச்சே ஒரு தடவை!”

“விரதமாச்சேன்னு...”

“வாண்டாம்... வாண்டாம்...”

“பாலையாவது காச்சி உறில வெச்சுப்பட்டு வரேன்.”

பதிலுக்கு சீதா காத்திருக்க நேரம் ஒப்பவில்லை. சீறிக் கனிந்தது அது. பட்டுப் பாவாடையும், சிற்றாடையும் சலசலக்க உள்ளே போவதைப் பாட்டி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கிணற்றோரம் வலியன்குருவி சிடுசிடுத்தது.

கிணற்றோரம் நின்ற வாழைப்பட்டையில் உட்கார்ந்திருக்கும் வலியனைப் பாட்டி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தென்னை காற்றில் சிலுசிலுத்துச் சிரித்தது. கோவில் பிரகாரத்தைப் பார்த்தபடியே அசையாது உட்கார்ந்திருந்தாள் பாட்டி. இந்த ஆடி கடந்தால் பாட்டிக்கு எண்பது வயது ஆகிறது. காலையில் ஜபம் நீராகாரம் மழைக் காலமானாலும் தலையைச் சிரைப்பதோ பட்டினி கிடப்பதோ அவலைப் போட்டுக் கொண்டு வேளையை ஓட்டுவதோ ஈரத்தோடே ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு செடிகளுடன் முனகுவதோ தண்ணீர் விடுவதோ எதுவுமே சிக்கலாகாது ஜானுப்பாட்டிக்கு.

உடம்பு ஏனோ வியர்த்தது. முதுகெல்லாம் வியர்வை. மொட்டைத் தலையெல்லாம்கூட முத்து முத்தாக... காற்று வேறு வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படி வேர்க்காதே.

“ச்சீ! என்ன எழவு இது இப்படி கசகசன்னு வேர்த்துத் தொலையறதே... ராஜாராமன் இன்ஸ்டிடியூட்டேர்ந்து வருவான். அவனையும் காணோம். இவரு வக்கீல் குமாஸ்தாசாமியையும் காணோம்... என்ன வேர்வைடாப்பா இது...”

சீலையை உருவி மூசுமூசென்று துடைத்தாள்.

பிரகாரத்தில் யாரோ நடப்பது போலத் திமுதிமுமென்று... திண்ணையிலிருந்து பாட்டி இறங்குகிறாள். இருள் கவிந்துவிட்டது. தெருவிளக்குகள் எரிகின்றன. இடுப்பைப் பிடித்தபடியே மூட்டை அசைவதுபோல அங்குமிங்குமாக காலை வைத்துக் கிணற்றோரமாக

வந்து பிரகாரத்தில் நுழைகிறாள் பாட்டி. அமைதி இருள்! பொய் என்ற சுவர்க்கோழிகளின் அமைதியுடன் நசங்கிய சப்தம் -

பாட்டி கண்ணைக் கசக்கியபடியே பார்க்கிறாள்.

பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தலைதூக்கிப் பூனை பார்ப்பதுபோல வினோத சப்தம்!

கண்ணாடிப் பாத்திரம் சுவரில் உரசுவது போல வேறு ஒரு சப்த அனுபவம்!

என்ன இது?

அமைதி! இருள்! சுவர்க்கோழிகளின் இசை!

பாட்டி மெதுவாக பிரகாரத்தில் நுழைந்து அகல் இருக்கும் மாடத்தில் எச்சரிக்கையோடு கைநீட்டுகிறாள், விளக்கு எரிகிறதா? வெப்பம் இல்லையே!

பாட்டி அகலில் கைவைக்கிறாள்.

அகல் ஜில்லென்று இருக்கிறது!

எண்ணெய் இருக்கிறது.

ஜில்லென்று!

அமைதி! இருள்! பொய் என்ற... பிரகாரம் ஓரமாக ஏனோ எச்சரிக்கையாக கல்தூண்களை ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்து நடந்து வரும் போது -

மூச்சு முட்டுகிறது - யாருக்கு?

பாட்டி மூச்சுவிடுவதை நிறுத்தி நின்று - பார்க்கிறாள்.

மூச்சுக்கள் மோதும் ஓசை! கண்தான் மாலைக்குருடு! காதுமா குருடு!?

மூச்சுக்கள் சீறுகின்றன.

மல்லிகை வாசனை! செடியிலிருந்தா?

இது மல்லிகை வாசனைகூட அல்ல.

மல்லிகை நசங்கினால், தலையணையில் புரண்டால் வீசுகிற மல்லிகை நெடி! அப்படியானால் நெடி வேறு வாசனை வேறோ?

பாட்டி மூக்கை காலிப்புடவையில் துடைத்துக் கொள்கிறாள். திண்ணையை தட்டித் தடவி ஏறி அமரும்போது பாட்டிக்குத் தலை கொதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. மணி கூடத்தில் ஏழு அடிக்கிறது. இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் கழிகிறது.

'லொட்' வாசல்கேட் நாதாங்கி தைரியமாகவே ஓசையிடுகிறது. பாட்டியின் உதடு சிரிப்பது போல சுழிக்கிறது.

"வாடா ராஜாராமா! கொஞ்ச நாழிக்கி மிந்தி இப்படித்தான் லொட்டுன்னு நாதாங்கி சப்தம் கேட்டுது நீ தானோன்னு நெனச்சிண்டேன்."

"நான் இப்போதானே வர்றேன்".

கூடத்தில் பட்டுப் பாவாடையின் சரசரப்பு கேட்கிறது. பாட்டி ராஜாராமன் கையைத் தொட்டு தடவியபடியே -

"ஏண்டாப்பா ஊர்லேர்ந்து ஒம் பெண்டாட்டி இன்னம் வரல்லியே லட்டர் கிட்டர் எழுதிப் போடப்படாதோ?"

"வாரம் ஒண்ணு போட்டுண்டுதானே இருக்கேன்."

"ஆனா பதில் மட்டும் வரமாட்டேங்கறதாக்கும்!"

"சேச்சே வெள்ளிக்கெழுமென்னிக்கி வராளாம். நேதிக்கி வந்த லெட்டர்ல எழுதிருக்கா." கதவு லேசாக சப்தமிட்டது-

"ஏய் சீத்தீ போயி கொஞ்சம் காப்பி போட்டுண்டு வரப்படாதோ இவன் வந்தே காமணியாப் போறதே! தல்லாம் தெரிய வாண்டாமோ ஒரு பொண்ணுக்கு..."

சீதா சிரித்துக் கும்மளியிட்டபடியே உள்ளே போனாள்.

"ராஜாராமா! எங்கேருக்கே இப்பி பக்கத்ல வாயேன்... இதென்ன சட்டெ... வழுவழுன்னு இருக்கே... டெர்லினா... இன்ஸ்டிடியூட்டெ இப்பல்லாம் சீக்கிரமா அடச்சப்பட்டு இஞ்ச வந்துப்புறையே... டைப் அடிக்கவரவாளளாம் சிரமப்பட மாட்டாளோ?"

"-அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல பாட்டி. இப்பி ஒன்னெப்பாத்துப்பட்டு மாமாவையும் பாத்துட்டு... வீட்லேயும் யாரு இருக்கா? பொழுது போகவண்டாமோ?"

"கெடுக்கறதுன்னு கௌம்பீட்டே அதுக்குன்னு!"

"என்ன சொல்றே பாட்டி? என்னது?"

"அதாண்டா கோவில்! சித்த நாழிக்கி மிந்தி வெளக்கு எரியறதான்னு பாக்க அங்கே வந்தேண்டா - மூசுமூசுன்னு மூச்சு விட்டா குருடிக்கி எங்க தெரியப் போறதுன்னு நெனச்சிண்டியோ?"

ராஜாராம் முகம் திடீரென்று வெளிறியது. உடல் திமிறியது; நெஞ்சில் பாம்பாய் பூணல் நெளிந்து சுண்டியது. பாட்டிக்கு அதுவும்?

"ல்ல பாட்டி! நான் இப்போதானே...!"

"போதும்டா! நங்கொப்பன் இருந்தானே அவனே இந்தக் கோவிலுக்கு இப்பிக் கும்பிடத்தான் வருவன்! நீ இப்போ வந்திருக்கே..."

"பாட்டி வந்து..."

"ன்னடா வந்து போயி... சீதா கொழந்தையா இருந்தா! ஏன்... அவிஞ்ச கண்ணுல இன்னும் கொஞ்சம் மண்ணைத் தூவிட்டு அவளெ இழுத்துண்டு அங்கே போய்ட்டே... பச்செநரம்பு தெரியறாப்ல... கொஞ்சம் குட்டி நிகுநிகுன்னு வளர ஆரமிச்சா போதும்டா ஒங்களுக்கு அன்னிலேர்ந்து அவ மூச்சிலேர்ந்து பால் வாசனை போயி நான் பாக்க வெரல் சூப்பிண்டிருந்த பயல்... அயோக்கிய ராஸ்கல்..."

பாட்டியின் கை ராஜாராமன் தோளில் அழுத்திப் பிடித்திருந்தது. பயத்தில் வெளிரி சிலையாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

“நேதி வரைக்கும் பச்சக்கொழந்த அவ! வஸ்த்ராபரணம் பண்ணிப்பட்டே இப்போ! இனிமே நெலகொள்ளுமா அவளுக்கு? பதினாறு வயசாகல்லே லோகந் தெரிஞ்சுடுத்து! தரிப்பனோ இனிமே அது எப்படும் போறது தபார்னா... இனிமே இங்க வந்தே ஓம் பொண்டாட்டிகிட்ட நேர போய்டும் விஷயம் ஆமா! ல்லேன்னா அவங்கிட்ட சொல்லி... அப்றம் நடக்கறதே வேற தெரிஞ்சுக்கோ போய்த் தொலைடா...”

ராஜாராமன் எழுந்து போவது தெரிந்தது.

“நேர வீட்டுக்கு தொலை இஞ்ச திரும்பினே... பாத்துக்கோ!”

மாமரத்தில் காகங்கள் சிறகடிக்கின்றன.

காற்று அழுத்தமாக வீசுகின்றது; ஓலைகள் சடசடக்கின்றன.

“வெக்கங்கெட்ட கழுதை” தானே பேசிக்கொண்டாள் பாட்டி. பட்டுப் பாவாடையும் சிற்றாடையும் சலசலக்க சீதா வந்தாள். கையில் ஆவி பறக்க எவா்சில்வர் டம்ளரில் காப்பி! ஆற்றுகிறாள் நுரைக்க நுரைக்க. மணம் முதல்தரம். புதிதாய் வறுத்துப் போட்டாயிருக்கிறது!

“எங்கே பாட்டி அவர்!”

“அவர் என்னடி! போய்ட்டானே அப்பவே. ஓகோ காப்பியா? இப்பி வெய்! அதெ நான் சாப்பிடறேனே!”

“அப்போ வேண்டாம்ன்னியே...”

“ஆமா! இப்போ வேணும்ங்கறேன்! சரீ கோவுல்ல மறந்துட்டு வெளக்கேத்தாமலே வந்துட்டே... இப்போவானும் எண்ணெய் எடுத்துண்டு போயி குளூர எண்ணவிட்டு திரியப் போட்டு நன்னா ஏத்தி வெச்சுப்பட்டு சாமி நல்ல புத்தியெக் குடுன்னு நன்னா வேண்டிண்டு வாட!”

“வந்து... அப்போவே... ஏத்தினேன்... காத்துல...”

“அணஞ்சுடுத்தோய்யோ! பரவால்லே போயி ஏத்திவெச்ச விழுந்து கும்பிட்டு வா... போட போனயா?”

பாட்டியையே பார்த்து விட்டு காதுகள் பயத்தில் ஜிவ்வென வாசல் கேட் பக்கமாகப் பார்த்தாள். பிறகு எண்ணெயோடு பிரகாரத்தில் ஏறினாள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். சுவரோரமாய் நின்று சந்தை எட்டிப் பார்த்தாள். யாரும் இல்லை! யாருமே இல்லை.

எண்ணெய் போட்டபோது படபடப்பும் பயமும் நெஞ்சில் நிழலாடியது. விளக்கை ஏற்றிய போது யாரோ வரும் சப்தம்! திரும்பினாள்! பாட்டிதான்! நமஸ்கரித்தாள். எண்ணெய் வழிய பிள்ளையார் அவளையே பார்ப்பது போலிருந்தது.

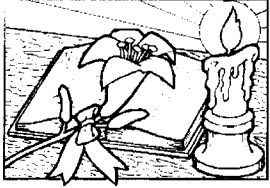
அமைதியாக அவள் தலையைக் கோதினாள் பாட்டி. இருவருமாகத் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தபின் நீண்ட மௌனம். கஷ்டமாய் இருந்தது. ஜானுப்பாட்டி அவளை அருகே இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். பாட்டியின் மடியில் தலை வைத்தபடி கிடந்தாள் சீதா! பாட்டியின் கை அவள் தலையைக் கோதிபடியே இருந்தது.

இருட்டில் பிரகாரத்தில் சுவர்க்கோழிகளின் கூச்சலில் கதகதத்துக் கிடந்த அந்தப் படபடப்பு, பயம் எல்லாம் கடந்து போய் ஜில்லென்ற ஓர் அமைதி!

இருட்டு!

கழுத்தில் ஏதோ சொட்டுச் சொட்டாக சொட்டுவது போல ஒரு பிரமை! விரல்களால் தொட்டுப் பார்த்தாள் பயத்தோடு. ஆமாம்- ஜானுப்பாட்டி அழுது கொண்டிருக்கிறாள்.

செ.யோகநாதன்

யாழ் கொழும்புத்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட செ.யோகநாதன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகக் கலைப் பட்டதாரி. சிறிது காலம் ஆசிரியராகப் பணி ஆற்றிய இவர், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் சேர்ந்து வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களில் பிரதேச செயலாளராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் கே.டானியலுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்தார். 'யோகநாதன் கதைகள்' இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதி. அநேக சிறுகதைகளும், 'சோளக்க காற்று' போன்ற பல நாவல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். 'இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' என்ற இரு தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். 'வசந்தம்' கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியுள்ளார். எம்.டி.குணசேனா புத்தக நிறுவனத்தில் தமிழ்ப்பிரிவுப் பொறுப்பாளராகவும் இருந்துள்ளார்.

இருவேள் உலகங்கள்

- செ.யோகநாதன்

இருள் மண்டிய இரவு.

பனியை நீர்ப்போர்வையாக உணர்ந்து கொண்டு ஏதாவது வாகனங்கள் வருகின்றனவா என்ற ஏக்கத்தின் தலையெடுப்போடு, அந்த ஆலமரத்தின் கீழே கூடி நிற்கும் ஐம்பது பேரில் ஆனந்தனும் ஒருவனாக நிற்கிறான்.

காட்டுப் பூச்சிகளும், வண்டுகளும் ஒரே லயத்தில் கிறீச்சிடுகின்றன. கிறீச்சிக்கிறீ, களாகளா, இடையிடை அங்கு நிற்கும் மனிதர்களின் இருமல், தும்மல். பஸ் சேவை பற்றிய காரசாரமான விமர்சனம். அடுத்த முறை எம். பி. மார் படியேறி வாக்குகள் வாங்க வரட்டும் என்ற சோடாக் காஸ் ஆவேசம்.

அவனுக்கு யாரைத் திட்டுவதென்றே தெரியவில்லை. பனிப்போர்வை உடலை நடுக்கிக் கொண்டிருந்தது. பஸ்கார டிரைவரையும், கொண்டக்டரையும் திட்ட ஆனந்தனின் மனச்சாட்சி இடந்தரவில்லை.

அவர்கள் மிக நல்லவர்கள் என்பதை அவன் அறிவான். மிகக் கடமையுணர்ச்சியோடு நடந்து கொண்டார்கள் அவர்களென்பதை ஆரம்பத்திலிருந்தே அவன் அவதானித் திருந்தான். பஸ்வண்டி முதுமையுற்று, இருதய மாற்றுக்குள்ளானது. அற்ப ஆயுள். இதோ

அவர்கள் ஐம்பது பேரின் முன்பாகவும் கண்மங்கிய யானையாகி அசைவற்று நிற்கிறது. டிரைவர் அதை அசைப்பதற்கு சாம, பேத, தான, தண்டத்தை உபயோகித்து ஓய்ந்துபோய் தனது டிப்போவின் புதிய போர்மனை வாய்க்கு வந்தவாறு திட்டிக் கொண்டு சுருட்டைப் பற்ற வைக்கத் தீக்குச்சியை உராகுகிறார். தீக்குச்சி, ஒளியைக் கொப்பளித்தபோது தொலைவில் ஒளியொன்று மினுக்கிட்டுத் தெரிந்தது.

நம்பிக்கை நட்சத்திரம்.

எல்லோர் கண்களும் அந்த வாகனத்தின் கண்களாய் மினுக்கிட்ட ஒளியையே பார்த்து நின்றன.

அந்த வாகனம் ஒரு கார் என்பதை அக்கூட்டத்தை அது அண்மியபோது யாவரும் அறிந்தார்கள்.

அந்தக் காரில் எப்பாடுபட்டாவது ஏறி, மாங்குளம் வரை போய்விட்டால் பிரதான வீதியால் வந்து கொண்டிருக்கும் வேறு ஏதாவது பஸ்சில் ஏறிப் போய்விடலாம்.

இப்போது இந்த ஐம்பது பேரும் முல்லைத் தீவு-மாங்குளம் வீதியிலுள்ள ஒட்டிசுட்டான் என்னுமிடத்தில் நிற்கிறார்கள்.

கார்க்காரனைக் கெஞ்சுவதற்கு எல்லோரும் ஆயத்தமானார்கள்.

ஆனந்தன் பனியினால் விறைத்திருந்த கைகளை உராசிக் கொண்டு கீழேயிருந்த சூட்கேசை எடுத்துக் கொள்கிறான்.

விமானத்தை நிறுத்தும் பாவனையில் கார்க்காரன் காரை நிறுத்திவிட்டு வெளியே பார்க்கிறான்.

அவன் இருக்குமிடத்திற்கு ஆனந்தன் பாய்கிறான்.

கார்க்காரனைக் கெஞ்சுவதற்கு ஆனந்தன் வாயெடுக்கமுன், காரினுள்ளேயிருந்து உற்சாகமான குரல் கேட்கிறது.

“ஹலோ ஆனந்தன்..”

ஆனந்தன் வாழ்க்கையில் இது தேனாமிர்தமான சொல், அதுவும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அச்சொல்லிற்கு நிகர் அச்சொல்லேதான்.

“உள்ளே ஏறும். நாங்க கிளிநொச்சி மட்டும் போறம்.”

ஆனந்தன் முள்ளியவளையிலுள்ள கல்லூரியொன்றில் ஆசிரியனாகக் கடமையாற்றுகிறான். நாளை நோன்மதி முன்னாள். கல்லூரி முடிந்ததும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தன்னுடைய வீட்டிற்குப் போவதற்காக முல்லைத்தீவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போகும் பஸ்சில் ஏறியவன், நடுவழியில் பஸ்சினால் கைவிடப்பட்டுத் தனக்குத் தெரிந்த நண்பன் ஒருவனின் உதவியினால் இக்காரில் இடம்பிடித்து விட்டான்.

மேலே இரண்டொரு மூட்டைகள் ஏற்றப்பட்டுள்ளமையினால் போலும் கார் அசைந்து நசிந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“எப்படிப் பள்ளிக்கூடம் போகுது?”

அவனே முதலிற் கதைக்கத் தொடங்கினான்.

“அப்படி ஒரு விசேஷமுமில்லை.”

ஆனந்தன் பதில் சொன்னதும், அவன் தனக்குப் பக்கத் திலிருந்த ஒருவனைக் காட்டி இவரைத் தெரியுமா என்று கேட்டான்.

காரினுள்ளே கூடரும் மங்கிய ஒளியில் ஆனந்தன் அந்த முகத்தைப் பார்த்தான். அந்த முகத்துக்குரியவன் நினைவில் வரவில்லை.

“உமக்கு இவரைச் சிலவேளை தெரியாமலிருக்கும். ஏனென்றால் நீர் பல்கலைக்கழகத்தைவிட்டுப் போன வருஷந்தான் இவர் படிப்பதற்கு வந்தார்.”

“ஓ... அப்ப எனக்கு மூன்று வருஷம் பிந்தி இவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தவர்...அப்பிடித்தானே?”

அவனே பதிலிற்குத் தலையசைத்துவிட்டுச் சொன்னான் :

“எனக்குப் பெயர் சிவஞானம்.” ஆனந்தனைக் காரினுள் ஏற்றிய நண்பனின் பெயர் கமலநாதன். ஆனந்தனும், கமலநாதனும் ஒரே ஆண்டில் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றவர்கள்; கலைத்துறையிற் படித்தவர்கள்.

“நான் முத்தையன் கட்டிலையே காணி எடுத்துக் கமஞ்செய்யிறன். இப்ப பிஞ்சு மிளகாய் ஆய்ஞ்சு கொண்டு கிளிநொச்சிக்குப் போறன்... நாளைக்குச் சந்தை நாள்... இவரும் என்றை காணிக்குப் பக்கத்திலைதான் காணி எடுத்துக் கமஞ் செய்யிறார்... நல்ல உழைப்பாளி!”

சில நிமிஷங்கள் காரினுள் ஒரு ஒலியுமில்லை. ஒவ்வொருவரும் தங்களின் சிந்தனைக்குள் மூழ்கி முக்குளித்தார்கள்.

“இது ஆருக்கும் கைகட்டிப் பயப்படாத தொழில். நாங்க எங்கடை இஷ்டப்படி எல்லாமே செய்யலாம். மற்றத் தொழிலுகளெண்டால் ஒவ்வொருதனுக்கும் பயப்பிடவேணும். கமத்திலை அப்படியில்லை. இப்ப ரீச்சிங்கைத்தான் எடுமன். மேலையுள்ளவனுக்குப் பயப்பிடவேணும். தகப்பன் தாய்க்குப் பயப்பிடவேணும். பிள்ளைகளுக்கும் பயப்பிடவேணும்... நான் சொல்லிறதிலை பிழையெண்டால் சொல்லிப் போடும்...”

ஆனந்தன் அசடுவழிய, “நீர் சொல்வது முழுக்கச் சரி” என்றான்.

“எப்பவும் கமத்துக்கு ஒரு பெருமை இருக்குது. அதிலைதான் வள்ளுவர்கூட ‘உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.”

சிவஞானம் குறுக்கிட்டான்:

“திருவள்ளுவர் சொன்னதுக்கு நான் மாறு. உலகந்தோன்றிய காலத்திலையிருந்து இன்று வரைக்கும் உழுதுண்டு வாழ்ந்தவன் வாழவில்லை. உழுவித்து உண்டு வாழ்ந்தவன் வாழ்ந்திருக்கிறான்.”

கமலநாதனின் முகத்தில் மாற்றமொன்று பளிச்சிட்டது.

“சிவஞானம் எல்லாத்துக்கும் மாறு சொல்கிற ஆள்... அது சரி எங்களோடை படிச்ச வேறை ஆருக்கும் இடையிலை வேலை கிடைச்சிருக்கா?”

ஆனந்தன் நினைத்துப் பார்க்க முன்பாகக் கமலநாதனே சொல்கிறான் :

“எல்லாம் காசிலை இருக்கு விஷயம். ஐயாயிரம் எண்டால் பறக்கப் பறக்க வேலை எடுக்கலாமெண்டு சொல்லிறாங்கள். எங்களாலை அது முடியுமே?... படிச்ச கடனே இன்னும் தீர்க்க இல்லை. காணி அறுதி. பிறகெப்படி ஐயாயிரத்தை யோசிக்கிறது?”

“சிலவேளை ஐயாயிரமும் போய், வேலையும் போறதுண்டு. யமனைப் பச்சடி போட்டவங்கள் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள்.”

சிவஞானத்தின் வார்த்தைகளைக் கார்க்காரனும் ரசித்துச் சிரித்து ஆமோதித்தான் :

“நீர் சொல்லுறது அப்பிட்யே உண்மை தம்பி. உலகம் வரவரப் பழுதாகிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.”

“நாங்கள் ரெண்டு பேரும் மூன்று மாதத்திற்கு முந்தி ஒரு இன்ரவியூவுக்குப் போனனாங்க. எனக்கு நல்ல சேட்டிபிக்கெற் இருந்தது. கட்டாயம் கிடைக்குமெண்டு நினைச்சன்... ம்ம்...”

பெருமூச்சு உதிர்ந்தது.

“எல்லாம் பாக் டோர் விளையாட்டு... பின்கதவாலை போய்க் குழையடிக்க வேண்டியவனுக்கு குழையடிச்சால் இன்ரவியூக்குப் போகாமலே வேலை கிடைச்ச விடும்... கனகசபைக்குக் கிடைச்சது வேலை. அவன் எம்.பி.யோடை போய் மினிஸ்ரரையே கண்டவனாம்... நாங்கள் கிராமப் பக்கத்திலை பிறந்தம் - ஆரைத் தெரியும்? ஆரைப் பிடிக்கேலும்?”

“இது எல்லாருக்குமுள்ள கரைச்சல்தான். குறைய வேலை வாய்ப்பும், நிறையப் படித்தவர்களும் உள்ள எந்தத் தேசத்துக்கும் உள்ள பிரச்சினை இது. நடைமுறையோடை தொடர்பில்லாத தேச முன்னேற்றத்துக்கு உதவாத படிப்பு. பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்கு உதவி செய்யாத எங்கடை படிப்பு. இன்னும் இங்கிலிஷ் காறனின்ரை கவ்வியமைப்பைத்தான் கட்டிப் பிடிச்சு அழுகிறம். கவ்வியிலும், பொருளாதாரத்திலும் விடுதலை பெறாததோடை, சமுதாயத்திலை அக்கறையுமில்லாமலிருக்கிறம்... கோளாறெல்லாம் எங்கடை கவ்வியமைப்பிலையும், சமுதாயத்திலையும் இருக்குது. இவை மாறாதவரை இந்த அவலம் இருக்கும்...”

சிவஞானத்தின் குரல் கணீரென்று கேட்டது. ஆனால் கமலநாதன் சிவஞானம் கதைக்கிறதை விரும்பாதவன் போல அலட்சியமான குரலிற் குறுக்கிட்டான் :

“சிவம், உமக்கு எல்லாத்திலும் பொலிற்றிக்கிஸ்தான் இருக்குது. எல்லாம் அமைப்பும் மாற்றமும்தான்...”

சிவஞானம் சிரித்தான்.

“அரிசி வேணுமெண்டுறதும் அரசியல்தான், குழந்தை பிறந்து வாயைத் திறந்து அழும்போதே அரசியல் வந்திடுது. நாங்க கமத்துக்கு வந்ததும் அரசியல் கோளாறினால்தான்...”

மிக வெறுப்போடு கேட்டான் கமலநாதன்.

“நமக்கென்னத்துக்கு அரசியலும், சமுதாயமும்?”

சிவஞானம் அதற்கும் சிரித்தான்.

“அரசியல் பேசக்கூடாதெண்டிறவனும் ஒரு அரசியலைத்தான் கதைக்கிறான்... இளைஞர்களுக்கு அவசியம் சமுதாயத்திலும், அரசியலிலும் அக்கறை இருந்தே ஆகவேணும். இன்றுள்ள எங்களைப் போலையுள்ளவர்களே நாளைய குடிமக்கள்... நாளைய குடிமக்களான நாங்களே சமுதாயப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை

களுக்குத் தீர்வுகாண வேண்டியவர்கள்... அதுவும் எங்களுக்குப் பெயரளவில் வேலை கிடைத்தாலும் அதுக்குத்தக்க சம்பளமில்லை. பலருக்குத் தகுதிக்கேற்ற வேலையில்லை. மிகப் பலருக்கு வேலையே இல்லை. எதுவும் தானாயே வராது, 'தடிகொண்டு அடிக்க வேணும்' என்று தமிழிலை நல்ல பழமொழியுமிருக்குது.”

ஆனந்தனுக்கு சிவஞானத்தின் கருத்து மிகவும் பிடித்துவிட்டது. சிவஞானம் சொல்வதில் கசப்பு இருந்தாலும் அதில் உண்மையே இருந்தது. ஆனால் சிவஞானத்தின் கதையையே பிடிக்காதவன் போலக் கமலநாதன் கதைத்தான் :

“எல்லா அரசியல்வாதிகளும் பொறுக்கியன். உழைப்புக்காகத்தான் அரசியலுக்கு வந்தவங்கள். அயோக்கியன்களின்ரைக் கடைசிப் புகலிடம்தான் அரசியல்.”

“மகாத்மா காந்தியுந்தான் இப்பிடிச் சொன்னவர். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டவர்தான் அரசியல் தலைவராகிப் போராட்டமும் நடத்தினார்.”

“அவர் நல்ல சமுதாயத்துக்காக அரசியலைப் பயன்படுத்த நினைத்தார்.”

“நானும் அப்படியேதான் சொல்கிறேன். நல்ல சமுதாயத்துக்காகவே அரசியலைப் பயன்படுத்துவோம்.”

“சரியடாப்பா... உம்முடைய சித்தாந்தங்களையும், மார்க்ஸ், லெனினையும் வைத்துக்கொண்டு பேசாமலிரு. நான் கொஞ்சநேரம் ஆனந்தனோடை கதைக்கப் போறன்.”

சிவஞானம் சிரித்துக் கொண்டான்; “தாராளமாகக் கதையும்.”

ஆனந்தனின் காதோடு கேட்கத்தக்கதாய் கமலநாதன் கிசுகிசுத்தான்:

“சுருணாவை எப்பவாது கண்டனியா?”

ஆவல் துளும்பும் அந்தக் கேள்வியை மிக ரகசியமாகக் கேட்ட கமலநாதனின் முகத்தை ஆனந்தன் கண்களால் கூர்ந்து பார்த்தான். கமலநாதன் அழகான இளைஞன். அவனின் பல்கலைக்கழகக் காதலி சுகுணா. சுகுணா அழகின் அழகு. அவளே விரும்பிக் காதலித்த பொறாமைக்குரிய இளைஞன் கமலநாதன். அவர்களிருவரும் பல்கலைக்கழகக் காதல் வட்டாரத்தில் ரதியும் மன்மதனும் போல. ஆனால் இன்றோ, அவள்? ஆனந்தனுக்கு மனம் மிகவும் துணுக்குற்றது. கமலநாதனை மனம் பரிதவிக்கப் பார்த்தான்.

“ஆனந்தா, சுகுணாவை நான் எப்படி விரும்பினேன் என்று உனக்குத் தெரியும். அவள் எக்காலமும் எனக்காகக் காத்திருப்பதாய்ச் சொன்னாள். ஓராண்டுக்கு முன்வரை அவளுக்குக் கடிதம் எழுதி வந்தேன். பிறகு இங்கே வந்து விட்டபிறகு... ஆனந்தா, நான் கமஞ் செய்யிறதை அவளுக்கு எப்படியடா எழுதுவன்? ஒரு கமக்காறனுக்கு, அதுவும் படிச்ச கமக்காறனுக்குப் பெண் தாறதுக்கு எந்தப் பணக்காறன் விரும்புவான். கடைசிக் கடிதங்களிலை தன்னைக் கலியாணம் முடிக்கிறதைப் பற்றி வீட்டிலை வந்து கதைக்கும் படி அடிக்கடி வற்புறுத்திச் சுகுணா எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.”

ஆனந்தன் சுகுணாவை நினைத்துப் பார்த்தான். சிறாப்பர் ராசலிங்கத்தின் மூத்த மகள் சுகுணா. அவள் மிகவும் நேர்மையாக விசுவாசமாகவே கமலநாதனை விரும்பினாள். கமலநாதனின் உறுதியான பதிலிற்காகக் காத்திருந்து அது வராமையினாற் களைத்துத் தகப்பனின் விருப்பப்படி ஒரு இஞ்சினியரை மணந்து கொண்டு சென்ற மாதம் லண்டனிற்குப் பறந்து சென்றுவிட்டான். இது கமலநாதனுக்குத் தெரியாது. தெரியாமல் இருப்பதே நல்லதென ஆனந்தன் நினைத்துக் கொண்டு தமாஷாகக் கேட்பவன் போலக் கேட்டான் :

“சுகுணா நல்ல காசக்காரி, உமக்காகக் காத்திருந்து அலுத்துப் போய், தகப்பனின் வற்புறுத்தலுக்கு உட்பட்டுக் கூடிய உத்தியோகத்

திலை உள்ள ஒருத்தனைக் கலியாணம் முடிச்சால் என்ன செய்வீர்?”

“ஆனந்தன் என்ன நீர் சொல்லுநீர்? ஒரு போதும் சுகுணா அப்பிடிச் செய்ய மாட்டாள். செய்யவே மாட்டாள்...”

அவனின் பரபரப்பு ஆனந்தனை நிலைகுலைய வைத்தது. சிவஞானம் விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டவன் போல இதழ்க்கடைக்குள் புன்னகைத்தான்.

நீண்ட நேரம் கமலநாதன் மௌனமாக இருந்தான். ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனைக்குள் குழம்பிக் கிடப்பவன் போல முகத்தில வட்டம் சூழ்ந்திருந்தது.

“தம்பி, மாங்குளம் வந்திட்டுது. காரை நிப்பாட்டிப் போட்டுத் தேத்தண்ணி குடிச்சுட்டுப் போகலாம்.”

கார்ச்சாரதி, காரை மெதுவாக ஓட்டி, தேநீர்க் கடையோரமொன்றின் அருகே கொண்டு போய் நிறுத்தினான்.

மாங்குளத்தில் நின்று தேனீர் குடிக்கும்போது கமலநாதன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. தேனீரைக்கூட அக்கறையின்றியே குடித்தான். ஆனந்தனோடு சிவஞானம் அந்த இடைவேளைக்குள் நிறையக் கதைக்க விரும்பினான்.

“சிவஞானம், வேலையில்லாததாலை உமக்குப் பிரச்சினை யில்லையா?”

சிவஞானம் இயல்பாகச் சிரித்தான். கண்கள் மின்னின. முன்விழும் தலைமயிரைப் பின்னே தள்ளிக்கொண்டு சொன்னான்:

“எனக்குப் பிரச்சினைகள் விளங்குது. பல்கலைக்கழகத்துக்கு நான் படிக்கப் போனதே முட்டாள்தனம். பட்டதாரிகளும், மாணவர்களும், சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கியுள்ள உலகத்தில் வாழ்கிறார்கள். சுதந்திரமடைந்த நாட்டிற்குரிய கல்வியமைப்பு இங்கேயில்லை. எமது தேசத்தின் நீண்ட காலத் தேவைக்கும், உடனடியான தேவைக்கும்,

பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கும் ஒரு தொடர்புமே இல்லை. எங்கள் திறமைமிகுந்த மூளைகள் செயல்படத் தக்கதாக, பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் கந்ததாக இதுவரை கல்வித் திட்டம் வகுக்கப்படவில்லை..."

அவன் சொல்வதை ஆனந்தனும், கார் டிரைவரும் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனந்தன், சிவஞானம் கதைக்கும் ஒழுங்கினையும், சிந்தனைத்திறனையும் வியந்து கொண்டிருந்தான்.

"பல்கலைக்கழகத்துக்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் பல்கலைக் கழக மாணவனை அழுக்கி நசுக்குவது அடிப்படையில் பொருளாதாரச் சிக்கல்களே. புத்தகம் வாங்கப் பணமில்லை. நன்றாக உடுக்கப் பணமில்லை. அதுவும் வறுமையான சூழலிருந்துபோய், ஆடம்பரமான செயற்கைச் சூழலில் உடுக்க உடுப்பு வாங்க நினைப்பதே பலருக்கு முடியாத செயல்... இவற்றைக் கடந்து பட்டம் பெற்று வெளியில் வந்தாலோ...? படித்த படிப்பிற்கு உத்தியோகம் கிடைக்குமென்ற உத்தரவாதமே இல்லை... எனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்குமென்று நம்பிக்கை இல்லை... எழுதவோ, படிப்பிக்கவோ எனக்கு வாய்ப்பில்லா விடிலும் என் கைகளுக்கு பயனான வேலைகள் உள்ளன. அதைச் செய்தே தீருவேன்... ஆனால் தனிமனிதனாக நின்று அல்ல."

தன் சளித்த முகத்தைத் தடவியபடியே நீண்ட நேர மௌனத்திற்குப் பின் கார் டிரைவர் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான்:

"தம்பி, இவளவு நாளும் என்றை மனதுக்குள்ளை ஒரு ஆசைஅடிச்சுக்கொண்டு கிடந்தது - வாயை வயித்தைக் கட்டியெண்டாலும் என்றை மகனை நல்லாப் படிப்பிச்சு நல்ல உத்தியோகம் தேடிக் குடுக்கோணுமெண்டு. ஆனால் அந்த ஆசை இண்டையோடை முற்றிலும் இல்லாமல் போச்சுது..."

டிரைவர் சொன்னதற்கு மற்ற மூவரும் ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை.

அவன், சொன்னதை எதிர்ப்பதா, ஆதரிப்பதா என்ற முடிவிற்கு அவர்களினால் வரமுடியவில்லை.

கமலநாதனின் மௌனத்தைக் கலைப்பதற்காக ஆனந்தனே மீண்டும் கதையைத் தொடக்கினான் : "முத்தையன் கட்டிலை எப்படி மழை, வெய்யில்?"

கமலநாதன் யோசனையிலிருந்து மீண்டு பதில் சொன்னான் :

"எனக்கு நல்லாப் பிடிச்சுக் கொண்டுது. ஒரு நல்ல கமப் பகுதிக குரிய எல்லா அம்சங்களும் அங்கை இருக்குது. இன்னும் சில வருஷங்களிலை முத்தையன் கட்டைச் சுற்றி ஒரு ரவுனே தோன்றிவிடும். வந்த புதிசிலை எனக்குத் தண்ணீர் ஒத்துக் கொள்ளயில்லை. ஆனாலும் இப்ப வீட்டிற்குப் போனால் வீடுதான் ஒத்துக் கொள்ளுதில்லை... வீட்டிற்கும் முந்தியைப்போலை நான் அடிக்கடி போறதில்லை. பி.ஏ. படிச்சிட்டுக் கமஞ்செய்யிறான் என்று சொல்லி அனுதாபத்தோடு விசாரிக்கிறதுக்கு ஊரிலை ஒரு பட்டாளமே இருக்குது... பெரிய தரித்திரம்."

"உண்மைதான். சொந்தக்காறரின்ரை பரிவான விசாரணைகள் தான் பிரச்சினையைப் பெரிதாக்கி மூளைக் குழப்பத்தை உண்டாக்குகின்ற பூதக்கண்ணாடிகள்."

"வைற்கொலார் ஜொப்பை விரும்பாமல், விவசாயத்தில் ஈடுபடுங்கள் படித்த வாலிபர்களே என்று வாய் கிழியக் கத்து பவர்கள், படித்துவிட்டு விவசாயம் செய்பவனைக் கண்டதும் அனுதாபத்தோடுதான் விசாரிக்கிறார்கள். ஐயோ பாவம் படித்தனி ஏன் வயலுக்குள் வந்தாய் என்ற விசாரம் குரலில் கேட்கிறது."

கார் டிரைவர் குறுக்கிட்டான் :

"கன கதையேன் தம்பி. விவசாய வாலிபன் ஒருதனுக்கு, கமஞ்செய்யுறதே பெருமை எண்டு முழங்கிற கவுண்மென்ற உத்தியோகத்தன் ஒருத்தன் சீதனமும் பெண்ணும் குடுப்பானோ?"

டிரைவரின் அபிநயத்தைப் பார்த்துக் கமலநாதன் உட்பட மூவரும் சிரித்தார்கள்.

“உண்மைதான். படித்தவனுக்குக் காட்டுகிற இடம் வயலல்ல. அப்படியென்றால் அவனை உத்தியோகமொன்றையே குறியாகக் கொண்ட படிப்பிற்குள் உட்படுத்தத் தேவையில்லை. வயல் செய்கிறவனெல்லாம் பிரச்சினைக்குட்படாதவனில்லை. அவனுக்கும் நிறையக் கஷ்டங்கள் இருக்கிறது. படித்தவன் வயலுக்குள்ளும், விவசாயி பள்ளிக்கூடத்திற்குள்ளும் இருக்கிற ஆட்சியை மனதிலை வைத்துக் கொண்டு ஒருவித ஒழுங்குமில்லாத தாறுமாறான பொருளாதார அமைப்பையுடைய நாட்டிற்குள் அந்த நியாயத்தைக் கதைப்பது நேர்மையான செயலல்ல...”

“தம்பி, காரிலை ஏறிக்கொண்டு கதைப்பம் வாருங்க...” டிரைவர் காரை ஸ்டாட் ஆக்க, கார் மாங்குளத்திலிருந்து புறப்படுகிறது.

“அப்படியென்றால் படித்தவன் கமஞ் செய்யப்போறது தவறென்று நீர் சொல்லுகிறீரா?”

கமலநாதன் சிவஞானத்தைக் கேட்டான்.

“இல்லை. நான் அப்படிச் சொல்லவரவில்லை. உத்தியோகத்தைத் தருகிறோம் என்று படிக்கச் சொல்லிவிட்டு, பட்டம் பெற்று வேலையின்றி விரக்தியடைந்திருக்கும் ஒருவனைப் பார்த்து, தரிசான வயலைக் காட்டி போய் விவசாயத்தைச் செய் என்று கூறும் மோசடியைத்தான் தவறு என்கிறேன். பட்டப்படிப்பில் விவசாயம் செய்யச் சொல்லிக் கொடுக்கவுமில்லை. பட்டப்படிப்புக்கும் வயலுக்கும் தொடர்பேயில்லை. கமஞ்செய்து கொண்டிருந்த கமக்காரனுடைய மகன், பல்கலைக்கழகம் சென்று திரும்பினால் கமஞ்செய்வதையும் மறந்துவிடுகிறான். அவன் பெற்றோர் அதன்பிறகு அவனை வயலினுள் இறங்கவும் விடமாட்டார்கள்.”

“சிவஞானம் சொல்வது உண்மைதான்.”

ஆனந்தனே தன்னை மீறிச் சொன்னான். அவ்வேளை அவன் பல்கலைக்கழக வாழ்வினை நினைவுகூர்ந்தான். கதகதப்பான பேராதனை. ஸ்பிரிங்பெட். குளியலறை. மாலை உலா. சினிமா. சோஷல். மனோகரமான மலைச்சூழலும் சுகமும். கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்க காதல் ஜோடிகளும், மலர்களும். வசதிசூறைந்த எல்லா மாணவர்களுக்கும் இது ஒரு செயற்கைச் சூழல். எனினும் இவற்றை அனுபவிக்க முண்டியடித்து அவர்களே மேற்கொள்ளும் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள், அதனால் வரும் மனமுறிவுகள். பிறகு அதிலிருந்து நழுவி வெளி உலகிற்கு வரும் போது எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள்?

கமலநாதனை ஆனந்தன் மனதினுள் ஆராய்கிறான்.

கமலநாதன் கிராமியச் சூழலிலிருந்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தான். மிகக் கடவுள் பக்தி. தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் என்ற பட்டம் சூடப்பெற்றவன். எளிய வாழ்வு வாழ்ந்தவன். ஒரு சோஷலுக்குப் போய் வந்தபின்பு உடுப்பிற்கு அதிக செலவு செய்தான். அவனை எல்விஸ் பிறிஸ்லி போன்றவன், வசீகரமான இளைஞன் என்று நாலுபேர் வால் கட்டிவிட்டதால் தலையலங் காரத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

ஜிம்னாசியத்திற்குப் போனான். எல்லா சோஷல்களிலும் மின்னினான். சகுணாவால் காதலிக்கப் பட்டான்... இன்று - இன்று?

ஆனந்தன் கமலநாதனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவன் முகத்தில் சோகம் பூசியிருக்கிறது. உடலை நடுக்கும் பனிப்போர்வைக்குள் அவனது கமம். காட்டுப் பூச்சிகளும், வண்டுகளும் ஒரே லயத்தில் கிறீச் கிறீச் கிக்கிறி-களகளா போடும் காட்டின் நடுவே வாசம். வெறும் இருளையே துளாவி நெடுமூச்செறியும் தனிமை.

முறிகண்டியில் கார் நிற்க; கமலநாதனும், டிரைவரும் இறங்கிப் பிள்ளையாரைக் கும்பிடப் போனார்கள்.

“சிவஞானம், உமக்கு மட்டும் சொல்லிறன், இதைக் கமல நாதனுக்குச் சொல்ல வேண்டாம். சுகுணாவுக்குத் திருமணாகி விட்டது.”

சிவஞானம் தலையசைத்தான் :

“பாவம், கமலநாதன் சுகுணா தன்னைத்தான் நிச்சயம் கலியாணம் செய்வான் என நம்பியுள்ளான். இப்படியொரு அதிர்ச்சியை அவன் தாங்கமாட்டான்.”

பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுவிட்டு வந்த கமலநாதன் ஒரு கடுதாசித்துண்டில் தன்னுடைய விலாசத்தைக் குறித்து ஆனந்தனிடம் கொடுத்தான். பிறகு மெல்லக் கேட்டான் :

“ஆனந்தா, நீர்சொன்ன மாதிரிச் சுகுணா செய்தால் நான் என்ன செய்யிறது?”

ஏக்கம்; துடிப்பு; பரிதாபம். இவையே அவன் குரல்.

ஆனந்தனிற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை.

“இல்லை, நீர் நினைக்கிற மாதிரியே எல்லாம் நடக்கும்.”

கமலநாதன் நன்றிப் பெருக்கோடு ஆனந்தனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

கிளிநொச்சி வந்தது.

ஆனந்தன் காரைவிட்டு இறங்கினான்.

அதில் நின்று அவன் யாழ்ப்பாணம் போகும் வேறு பஸ்ஸில் ஏற வேண்டும்.

எல்லோரிடமும் அவன் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

கடைசியாக, காரின் பக்கக் கதவோடு இருந்த கமலநாதனிற்கு அருகில் ஆனந்தன் போனான்.

கமலநாதன் மெல்லக் கூறினான் :

“ஆனந்தா, கமத்துக்கு கசெற் வாறதில்லை. ஏதாவது நல்ல வேலை வாய்ப்பு இருந்தால் உடனே எனக்கு எழுது. மறக்காதே...”

அவன் குரல் மங்கிற்று.

“ஆனந்தா, இன்னொரு விஷயம்?”

“என்ன? சொல்லும்...” ஆனந்தன் தைரியமூட்டினான்.

“சுகுணாவைப் பற்றி மறவாமல் எப்படியும் விசாரித்து எனக்கு எழுது... மறக்க மாட்டாயல்லவா...?”

தம்பு - சிவா

யாழ்பாணம் இணுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் பாடசாலையில் கல்விகற்கும் காலத்திலிருந்து சிறந்த பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளார். இளம் வயதிலிருந்தே இடதுசாரிச் சிந்தனை யாளராக வளர்ந்து வந்துள்ளார். எழுதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய தம்பு. சிவா 'கற்பகம்' சஞ்சிகைமூலம் தன் இலக்கியப் பணியை ஆரம்பித்தார். உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக் களத்தில் எழுதுவினை ரூராகச் சேர்ந்து வரி உத்தியோகத்தராக இளைப்பாறினார். உதயன் பத்திரிகை நிறுவனத்தில் செயலூக்க முகாமையாளராகச் சேர்ந்து 'அருச்சுனா' சஞ்சிகைகளில் தனது ஆக்கங்களை எழுதிவந்தார். வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின் பதிப்பகத் திணைக்களத்தில் உதவிப் பணிப்பாளராகக் கடமையேற்றார். பதிப்பகத் திணைக்களம் வெளியிட்ட 'தமிழ்தென்றல்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்து நல்லாக்கங்களை வழங்கினார். தம்பு. சிவா, இணுவையூர் தொண்டு, இணுவை வசந்தன் ஆகிய புனைபெயர்களில் ஆக்கங்களை எழுதினார். அரும்பு, கற்பகம், அருச்சுனா தமிழ்த் தென்றல், கலைக்கோலம் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் பார்த்தேன், வடிவேல் ஐயா நினைவுமலர் ஆகிய விழா மலர்களிலும் இவருடைய ஆக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. உதயன் பதிப்பகம், பதிப்பகத் திணைக்களம் வெளியிட்ட நூல்கள், மலர்கள் பலவற்றில் தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். தொடர்ந்தும் கலை, இலக்கியத்துறையில் ஆர்வம் காட்டி எழுதிவருகின்றார். இவரது விடா முயற்சியால் வெளிவரும் 'கற்பகம் சிறுகதைகள்' தொகுப்பாசிரியராக உங்கள் முன் நிற்கின்றார்.

செஞ்செய்தல்

- தம்பு - சிவா

ரவீந்திரநாத் விருவிரு என்று ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்கு வந்தான். வீட்டின் கதவைத் திறந்து 'படார்'... என்று சாத்திவிட்டு நேராகச் சென்று முன் விறாந்தையின் முகப்பில் மாட்டப்பட்டிருந்த அரசியல் தலைவரின் படத்தை, ஒரு ஸ்ரூவின் மேல் நின்று கொண்டு கழற்றி நிலத்தில் தொப்பென்று போட்டான். படத்திற்குப் பிறேம் போடப்பட்டிருந்த கண்ணாடி டொர்...ர்... என்ற சத்தத்துடன் உடைந்து நொறுங்கியது. இச்சத்தம் கேட்டு பின்பக்கத்தில் ஏதோ வேலையாக நின்ற அவன் தாயும், சகோதரிமாரும் பதட்டத்துடன் ஓடி வந்தார்கள். அவர்கள் வந்து பார்க்கும் போது ரவீந்திரநாத் அந்தப் படத்தைத் துண்டுத் துண்டாகக் கிழித்து எறிந்தான். மகன் செய்வதைப் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் தாய். சகோதரிமார் வியப்புடன் நின்றார்கள்.

ரவீந்திரநாத்தின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்திருந்தன. அவன் வாய் ஏதோ முணுமுணுத்தபடி இருந்தது. அரசியல்வாதியாம். நாட்டின் மாபெரும் தலைவராம். இவரு பொறந்தபடியால்தான் நாம் இன்னும் இந்த இழிநிலையில் இருக்கிறோம். பாரதத்தை சொதந்திரம் பெற பாடுபட்டவராம். இப்பொழுது பெரிய அரசியல் தலைவராம். என்ன சொதந்திரத்தை நாம் கண்டோம். சொதந்திரம் பெற்றபின்தான் நாம் படுமோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்

பட்டுள்ளோம். இவங்க செய்த எல்லா மு போலிதான். முதலாளி வர்க்கத்தை வளக்கத்தான், உயர்சாதிக்காரங்களை பெரியவங்க ஆக்கத்தான். இவங்க மறைமுகமாக தீண்டாமை ஒழிப்பென்று சொல்லி வேஷமாடினாங்க. தங்கள் இலாபம் கருதி இவங்கதானா? நமக்கு தலைவனுங்க.

மகனுக்கு ஏதோ பிடித்துவிட்டது என்று எண்ணிய அவன் தாய் அவன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொதித்தான். “ஏண்டா சொன்னாய் அந்த பெரிய மனுசாளைப்பற்றி, அவறே பற்றியா அப்படி சொன்னா, நம்ப ஜாதிக்கு அந்த பெரியவங்க, எவ்வளவோ செய்தாங்க. நன்றியில்லா பயலே..” என்று கோபத்துடன் பேசினான்.

“அம்மு! உள்ளே சொல்லி குத்தமில்லே... உங்களை இப்படி விசுவாசமாக இருக்க கற்று கொடுத்தாங்களே அந்த வர்க்கம் அதன் ஆணித்தரமான உந்தல்தான் இது. இந்த வர்க்கத்தை ஒழிச்சுக் கட்டினாதான் நாம சொயமறியாதையோடும் சொதந்திரமாகவும் வாழலாம்.”

“நீயு ஏண்டா சொல்றாய்”... தாய் ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டாள்.

“நம்மளையெல்லா மு அடிமைக மாதிரி தீண்டாதவங்க என்று ஒதுக்கி வைச்சு சமுதாயத்திலே தம்மளையெல்லா மு பெரியவங்க ஆக்கி, குல்லாவு போட்டு கதரு உடையு உடுத்து பவனி வார்பாங்களே அந்த உயர் ஜாதிகாரங்க அந்த மொதலாளி வர்க்கத்தினர் அவங்களைத்தான் சொன்னேனு. அம்மு! உங்களுக்கு தெரியாது. பாரதம் சொதந்திரம் பெத்த பொறகு மக்களையெல்லா மு சொரண்டி காசெல்லாமே மலையாக சேத்து பலநூறு ஆயிரமு ஏக்கரு காணி பூமியெல்லாமே தம்மளுக்கு சொந்தமாக்கிக் கொண்டாங்களு. அரசியலிலே தம்மை ஈடுபடுத்தி அரசியல் தலைவரு ஆனாங்க. உத்தியோகங்களையெல்லா மு தம்மவர்களுடையெயாக்கி எம்மளையெல்லா மு தீண்டாதவங்க

என்று பாகுபாடு காட்டி மறைமுகமாக தர மறுத்தாங்க. தொழிலதிபர்களாகவும், தோட்ட சொந்தக்காரங்க ஆகவும் உல்லாசமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்காங்களு பணமுதளைகளு அவங்களைதானு சொல்றன்.”

“அம்மு! நாம என்னும் பொறுத்து பொறுத்து இருந்தாலு நாம அழிஞ்சிடுவோம். என்னை தேட வேண்ணா நானு வர்றன்,” என்றவன் தன் நண்பர்களைக் காண அந்த வாசிக சாலையை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

மகன் போகின்ற பாதையையே, ஒன்றும் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் அவன் தாய் பார்த்தபடி நின்றான்.

ரவீந்திரநாத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞன். சாதாரண ஏழைத் தொழிலாள குடும்பத்தில் பிறந்த அவனுக்கு மூன்று சகோதரிகள். குடும்பத்தில் இவன்தான் ஆண்மகன். மூத்த சகோதரி ஒரு உயர்சாதி இளைஞனால் காதலிக்கப்பட்டு, அவனால் அவளுடைய கற்பு குறையாக்கப்பட்டு ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக அனாதையாக இருக்கின்றாள். மகளின் நிலைக்குக் காரணமானவனை “இது செய்தது சரியோ?” என்று கேட்கப் போனபோது உயர்வர்க்கத்தினரின் ஏவலால் குண்டர்கள், பொல்லால் அடித்து தகப்பனைக் கொலை செய்து விட்டனர்.

அக்கொலை உயர்சாதியினரின் பணத்தால் தற்கொலையென மூடிமறைக்கப்பட்டு விட்டது. குடும்பத்தில் மூன்றாவதாகப் பிறந்த ரவீந்திரநாத் இதை நன்றாக அறியாமலில்லை. இவற்றை அறிந்து பொங்கியெழுந்த போதும் தாயின் அறிவுரைகள் தடுத்து வைத்துவிட்டன.

வயதுமுதிர்ந்த தாய், அனாதையாக குழந்தையுடன் இருக்கும் மூத்த சகோதரி, பருவமடைந்த மற்ற இரண்டு சகோதரிகள் அவர்களின் எதிர்காலம் என்பவற்றை எண்ணி அவர்களுக்காகாவதல் பொறுமையுடன் வாழ வேண்டுமென்றிருந்தான்.

எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கிடையில் பட்டப்படிப்பை முடித்து வெளியேறிய ரவீந்திரநாத் வேலை தேடி நாயாய் அலைந்தான். வேலைக்கு வேண்டிய தகைமைகள் பெற்றிருந்த போதிலும் அரசாங்கத்திலேயோ அன்றேல் தனியார் நிறுவனங்களிலேயோ அவனுக்கு வேலை கொடுக்க எவரும் முன்வரவில்லை. உயர்சாதியினரின் தலையீட்டாலும், பணமுதலைகளின் புறக்கணிப்பாலும் இவனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. ஒருநாள், வேலைக்கு மனுப்பண்ணிய ரவீந்திரநாத் இன்ரவியூக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு உயர்சாதியினர்களால் கேவலமான நிலையில் அவமதிக்கப்பட்டான். “தீண்டாதவனுக்கும் உத்தியோகமா” என்று ஒருவன் ரவீந்திரநாதத்தைப் பார்த்துக் கேட்டே விட்டான். ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் வீடு திரும்பிய ரவீந்திரநாத் தனக்கு ஏற்படுகின்ற வேதனைகளை எண்ணித் துடித்தான். அதேவேளை உயர்சாதியினர் மேலும், பணக்காரர்கள் மேலும் உள்ள எதிர்ப்பு மனத்தில் வலுவடையத் தொடங்கியது. அவனுக்கு ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் மனத்தில் வேருன்றி உறுத்திக் கொண்டே இருந்தன.

வேலை கிடைக்காத காரணத்தால் ரவீந்திரநாத்தின் குடும்பம் வறுமைப்பிடிக்குத் தள்ளப்பட்டது. சகோதரிமார் தையல் தைத்து பெறும் சொற்ப பணத்தில்தான் குடும்பம் அரைவயிற்றுக் கஞ்சியுடன் காலங்கடத்தியது. குடும்பத்தில் வறுமைநிலை காரணமாக அவனுக்கு வாழ்க்கையில் விரக்தி மனப்பான்மை ஏற்படத் தொடங்கியது. இதே காலகட்டத்தில்தான் இன்னுமொரு சம்பவம் அவனது கிராமத்தில் நிகழ்ந்தது. தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன் ஒருவன் உயர்சாதிப் பெண் ஒருத்தியைக் காதலித்தான் என்றதற்காகச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். இந்த நிகழ்ச்சியும் ரவீந்திரநாத்திற்கு உயர்சாதியினர் மேல் இருந்த எதிர்ப்பு வெறியை மேலும் தூண்டியது.

வெள்ளையரின் நிறவெறிக்கு எதிராக அமெரிக்காவில் கறுப்பர் இனத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் அண்மைக் காலத்தில் ‘கருஞ்சிறுத்தைகள்’ என்ற பெயரில் அடக்குமுறைக்கு எதிராக

அமைக்கப்பட்ட சங்கத்தைப் பற்றியும் அதன் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியும் பத்திரிகைகளில் இருந்தவற்றை நன்றாகப் படித்திருந்தான் ரவீந்திரநாத். அதே போன்று ஒரு சங்கத்தை அமைத்துத் தாமும் ஏன் போராடக்கூடாது என எண்ணினான். தனது எண்ணத்தைத் தன்னைப் போன்ற தீவிர எண்ணம் கொண்ட நண்பர்களிடம் முதலில் எடுத்துக்கூறி அவர்களின் முழுமையான ஆதரவைப் பெற்றான். பின் படிப்படியாக தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களிடம் இத்திட்டம் பற்றி வகுப்புகள், கூட்டங்கள் நடாத்தி தெளிவாக எடுத்துக் கூறி அவர்களில் பலரையும் தனது அணியில் சேர்த்துக் கொண்டான். வாசிகசாலையே அவர்களுடைய போராட்டப் பயிற்சிக் களமாக அமைந்து வந்தது. ரவீந்திரநாத் தன்னையொரு முழுநேரப் போராட்ட வீரனாக ஆக்கிக் கொண்டான். தன்னுடன் பல ஆயிரக்கணக்கான தாழ்த்தப்பட்ட இனத்து இளைஞர்களைப் போராட்டப் பயிற்சியில் ஈடுபடுத்தினான். இந்த இயக்கம் பற்றி நாடு முழுவதும் பேசப்படலாயிற்று. பம்பாய் நகரத்தையே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது. இவர்களுடைய தீவிர பிரச்சாரம். உயர்சாதியினர் பயந்தனர். தம் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்திக் கொண்டனர்.

ரவீந்திரநாத் எதிரிகளின் பயந்தான் கொள்ளி நிலையையும், அவர்கள் தம்மைப் பாதுகாக்க எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகளையும் அவ்வப்போது கவனிக்கத் தவறவில்லை. எனவே தம் பலத்தையும் நாளுக்கு நாள் மக்கள் எழுச்சி மூலம் பலப்படுத்திக் கொண்டான். “உயிருக்கு உயிர்”, “இரத்தத்திற்கு இரத்தம்” என்பதே இவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படும் சுலோகமாகும்.

இதே எண்ணத்துடன் இருந்த ரவீந்திரநாத் அன்று வந்த செய்திப் பத்திரிகையொன்றை எடுத்துப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். அதில், இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதியரசரும், தற்போதைய சட்டக்கமிஷன் தலைவருமான டாக்டர் பி. பி. கஜேந்திர கட்கர் டில்லியில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசிய பேச்சின் சுருக்கம்

போடப்பட்டிருந்தது. தமது இயக்கம் பற்றி பேசப்பட்டிருந்தமையால் வாசிகசாலையிருந்த தனது நண்பர்களுக்கு அதை வாசித்துக் காட்டினான் ரவீந்திரநாத். “பம்பாயிலும் மற்றும் சில இடங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த தீவிரவாதிகள் இயக்கம் தோன்றி யிருப்பது ஒரு புயல் அறிகுறி.

தீண்டாமை ஒழிக்கப்படுமென்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பொருளாதார சமநீதி வழங்கப்படுமென்று நிலமற்ற ஏழைகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் உடனடியாக நிறைவேற்றப் படாவிட்டால் சமுதாயப் புரட்சி ஏற்படும். தகுந்த சட்டங்களை இயற்றி நேர்மையாகச் செயல்படுத்தினால் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைப் போக்க முடியும். சமுதாய மேடு பள்ளங்கள் தீர்க்கப்பட வேண்டும். ஜனநாயகத்தில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை இழந்துவிட்ட நிலையில் புரட்சி ஏற்படுமானால், அது வன்முறைக் கோலத்தில்தான் வெளிக்கிளம்பும்.”

வாசித்து முடித்ததும் ரவீந்திரநாத் சிரித்தான். அதைப் பார்த்த அவன் தோழர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது. பிரசாத் என்ற நண்பன் ரவீந்திரநாதத்தைப் பார்த்து “தோழ! எமது போராட்டத்தை எப்பொழுது ஆரம்பிப்போம்” என்றான்.

அதற்கு ரவீந்திரநாத், “தோழர்களே! சந்தர்ப்பம் வரும். அப்புறமு சொல்றன். அதற்குமுன் நாமு எல்லாறும் ஒன்றை அறிந்திருக்க வேணும். எமது போராட்டம் நியாயமானது; நேர்மையானது என்று சில தலைவங்க ஆதரிக்கிறாங்க. ஆனா அவங்க ஆதரவு பேச்சுக்கு மட்டுந்தான் இருக்கு. இவையெல்லாமு வெளி வேஷமு என்பதை நாம மறந்துவிடக் கூடாது. என்னுமொன்றைப் பற்றி நாம மிக்க அவதானமாக இருக்க வேணும். சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுக்கும், ஜாதிவெறிக்கும் சாவுமணியடிக்க முடியுமென்பதாலு நம்மளைப் போன்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இயற்கையாகவே இடதுசாரி அபிமானிகளாக உள்ளாங்க. ஆனா நம்மளிடையே இருக்கும் சில

இடதுசாரித் தலைவங்க புலித்தோலு போத்த பசுக்களாகவே வெறும் போவிகளாகவும், சோஷலிஸம் பேசிக்கொண்டு சொந்த வாழ்வை வளமாக்கும் சொயநலமிகளாகவும் தானங்க இருக்கிறாங்கலு. இதுகாறும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூக தாபனங்களில் தலைமை பதவிகளிலு இருப்பவங்க அதாவது நம்ம பெறியவங்க பதவி, பட்டமென்று சொயநலத்துகாகவே இயங்கி வாராங்க. இவங்க விடயத்திலே நாம மிக்க அவதானமாக, ஜாக்கிறதையுடனு நடந்து கொள்ளவேணும்.

எந்த நேரத்திலும் இவங்க நம்ம போராட்டத்தை நசுக்கப் பாப்பாங்க. எனவே நாம அதுக்கெல்லாமு அசைந்துவிடாமே நம்ம திட்டங்களே வென்றெடுக்கும் வரையு போராடியே தீரவேணும்.”

அதை அவனுடைய நண்பர்கள் சரியென ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் போலத் தலையை அசைத்தார்கள். அந்த நேரத்தில் ரவீந்திரநாதத்தின் முகத்தில் ஒரு பொலிவு ஏற்பட்டதை அவர்கள் கவனித்துக் கொள்ளத் தவறவில்லை.

பம்பாய்ச் சம்பவம், தலைமுறை தலைமுறையாக தங்களது அவமான அடிமைவாழ்வுக்கு முடிவு காணும் போராட்டத்தின் முதல் வேட்டாகும். போராட்ட வீரர்கள்

“உயிருக்கு உயிர்”, “இரத்தத்திற்கு இரத்தம்” என்ற தமது சுலோகத்தை ஒங்கி ஒலித்தபடி போராட்டத்தில் குதித்தார்கள். பல இளைஞர்கள் உயிருக்கு உயிரும், இரத்தத்திற்கு இரத்தமும் கொடுக்கத் தவறவில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களினம் ஒன்றுபட்டுப் போராடியது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தீண்டாமையையும், வர்க்க பேதத்தையும் ஒழிக்க தம்மைத் தயாராக்கிக் கொண்டனர். போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு இரத்தத்திற்கு இரத்தம் சிந்திய ரவீந்திரநாத்தும் அவன் நண்பர்கள் சிலரும் சிறைப்பிடிக்கப் பட்டனர். பிரசாத் உயிருக்கு உயிர் கொடுத்துவிட்டான்.

“தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளம் ரத்தங்களு, தீவிர சங்கம் அமைத்து திட்டம் தீட்டி போராட்டத்தை ஆரம்பித்துள்ளாங்க. இவங்க ‘சிறுத்தைகள்’, என்று தனது வாக்குமூலத்தில் கூறிய ரவீந்திரநாத் “உறுதியாக ஒன்றை கூறி வைக்க விரும்புகின்றேனு நாம சிறைவைக்கப்படலாம், கொல்லப்படலாம் ஆனாலு சிறுத்தைகள் சுமாயிருக்க மாட்டாங்க, தம்ம லட்சியமு வெற்றி பெறும் வரையு போராடியே தீருவாங்க, அவங்க ‘சிறுத்தைகள்”

★ பம்பாயில் நடந்த தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டத்தின் உந்தலினால் உருவான எனது முதல் படைப்பு. அடக்குமுறை எங்கு நடந்தாலும் அதற்கு எதிராக குரல் கொடுக்க வேண்டுமென்ற உணர்வை இப்போராட்டம் ஊட்டியது.

இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியர்

இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியராகிய த. சிவசுப்பிரமணியம் யாழ்ப்பாணம் இணு வி லை ப் பி ற ப் பி ட மாக வும் திருகோணமலையை வதிவிடமாகவும் கொண்டு, கலை இலக்கியத் துறைக்குத் தன் சேவையைச் செய்து வருகின்றார். இவர் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் காலத்திலிருந்தே சிறந்த பேச்சாளராகவும், எழுத்தாளராகவும் இருந்து பல பரிசில்களைப் பெற்று வந்துள்ளார்.

இடது சாரி சிந்தனையாளராகிய இவர், அடக்குமுறை எங்கு நடந்தாலும் அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் எழுத்தாக்கங்களைப் படைத்து வந்துள்ளார். 1970ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'கற்பகம்' கலை, இலக்கிய சஞ்சிகையின் அச்சாணியாக இருந்து இலக்கியப் பணிபுரிந்தவர். இவர் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, குட்டிக்கதைகள் போன்ற ஆக்க இலக்கத் துறைகளில் தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார்.

அரும்பு, கலைக்கோலம், கற்பகம், அர்ச்சுனா, தமிழ்த் தென்றல் ஆகிய கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகளிலும் பார்த்தேன், வடிவேல் ஐயா நினைவு மலர் போன்ற விழா மலர்களிலும் இவருடைய ஆக்கங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதழில் அனுபவம் பெற்றவர்.

இவருடைய நீண்ட கால தணியாத தாகம் காரணமாக, 'கற்பகம்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்த ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளராக முத்திரை பதித்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய சிறுகதைகளும், வளரும் இளம் எழுத்தாளர்களுடைய சிறுகதைகளும் இடம்பெறச் செய்துள்ளார். இவர் உருவாக்கிய "கற்பகம் சிறுகதைகள்" தொகுப்பில் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மக்களைப் பற்றி மக்களுக்காகவே சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் 'கற்பகம் சிறுகதைகள்' மூலம் மக்களுக்கு வழங்கியுள்ளார்களென தொகுப்பாசிரியர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். ஈழத்து இலக்கியப் பூங்காவில் மலர்ந்து நறுமணம் வீசும் இப்படைப்பிலக்கியத்தை மக்கள் உள்ளப் பூரிப்புடன் வரவேற்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

— இளம் எழுத்தாளர்கள் முன்னேற்றப் பேரவை